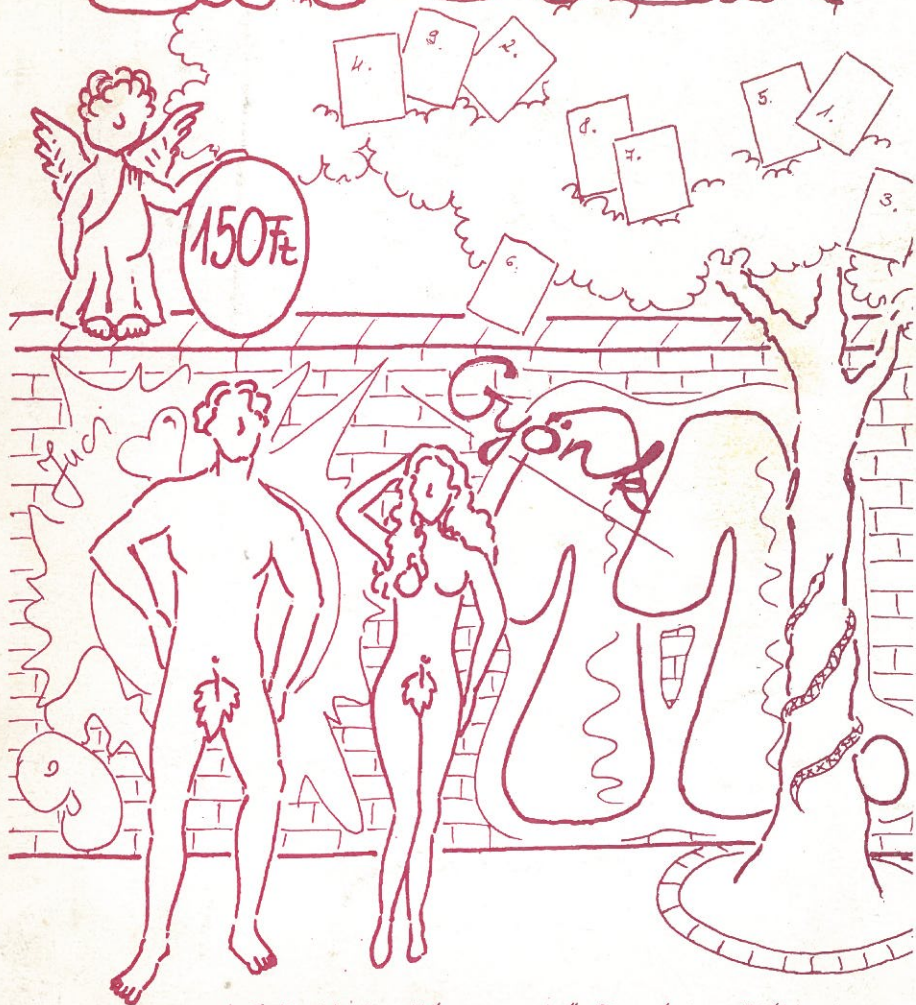
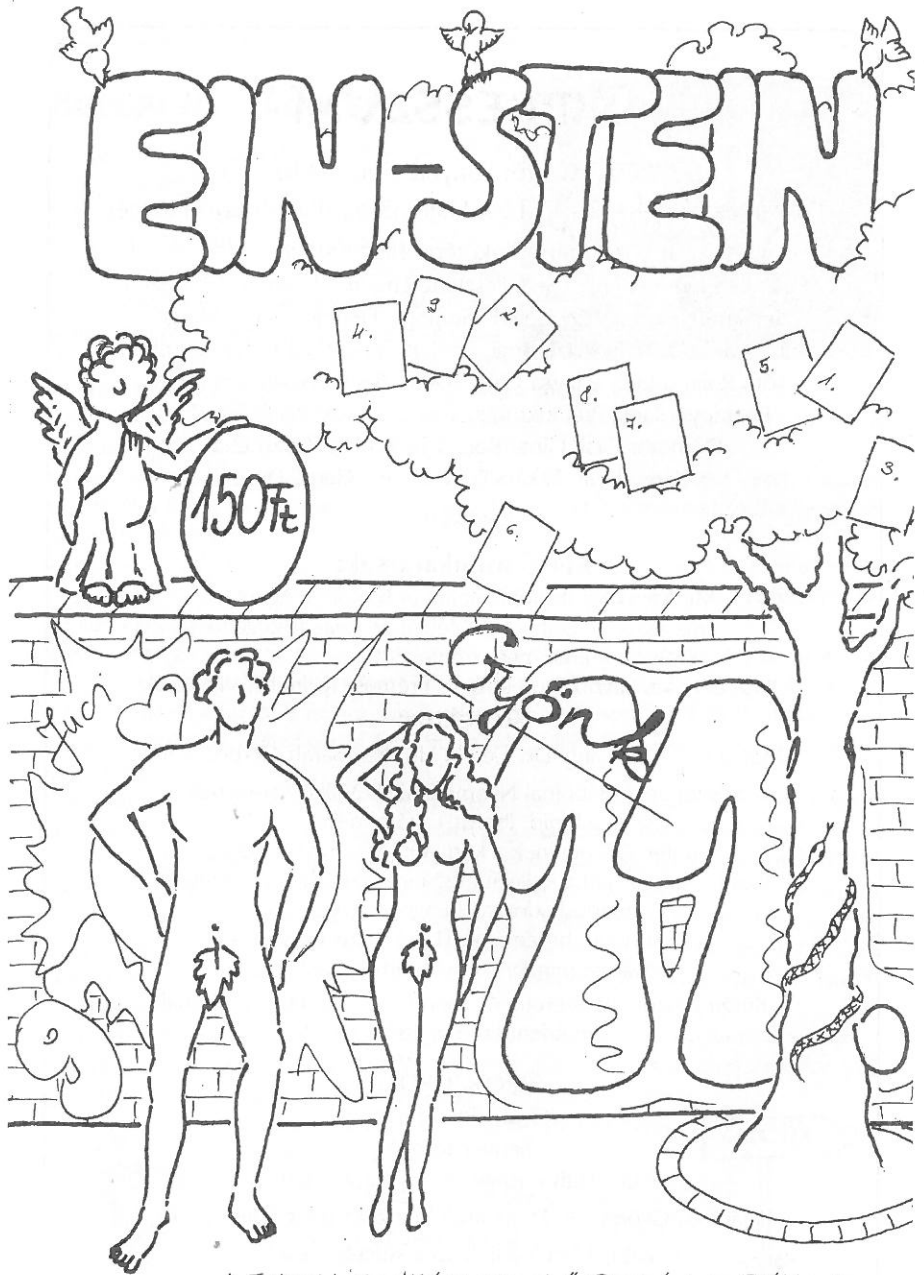

EIN-STEIN

A Tolnai Lajos Kéttannyelvű Gimnázium Diáklapja

1997. február. VII. évf. 11. szám

A Tolnai Lajos' Kéttannyelvű Gimnázium Diáklapja

1997. február. VII. évf. 11. szám

IMPRESSZUM

Főszerkesztő: Fonyódi Péter (4.b)

Főszerkesztő-helyettesek: Tóth Hajni (3.b), Palásti Gyuri (öccé)

FőKatinéni: Feketéné Bíró Katalin

Eme esztelen emberek feje fejlesztette eme rendszertelen rendszert

felejthetetlenre: Nagy Dávid, Homolya Henrik, Szántó Margit,

Torma Béla, (4.b) Horváth Brigi, Bankós Terka (5.c) Farkas Erzsébet,

Tóth Roland (3.b) Balassa Gabi, Badics Beáta, Neumann Kriszti,

Pogrányi Maris, Prémusz Viki, Vass Éva, Koleszár Ildikó (2.b)

Dömötör Orsi, Cíber Bori (1.b) Bankós Zsuzsi (2.a)

Klippel Vili, Takács Edina, Valkó Gergő (1.a)

Kakukk!!!

Külső munkatársak:

Mészáros Ági, Nyíró Szabina (4.b) Könyv Ági (4.c)

Eme esztelen cejhnerek (Zeichner) keze festegette

eme mesterremeket tele:

Klippel Erika, László Zsófi (4.b) és Prémusz (primilla) Viki (2.b)

Korrektur:

Magister Gerald Lang, Dr. Gerald Hühner, Sarah Gordon Keith

Köszönet: A Bábolnai Nyomdának és Valkó Ferencnek,

Schmidt Ibolya Tanárnőnek,

Kemler Vali néninek a környék legjobb virsliéjéért,

Illés Csabának, aki a kollégium szaunaszintű hőmérsékletéről

gondoskodott az újságos hétvégén,

A Süddeutsche Zeitung TLC-s munkatársainak,

Továbbá minden kedves támogatóknak.

Külön köszönetet szeretnénk mondani Garai Igazgató Úrnak

mindennemű segítségéért.

SZPONZOROK:

Gyulaj Rt. Tamási

Kemler söröző

Dr. Tóth György (A Hajni apukája!)

Palásti G. György (20 Ft-tal járult hozzá az újság költségeihez,

azt is FőKatinénink adta kölcsön neki.)

Bevezető cikkecske

Ez, amit most bevezetek Nektek, már a 11. (tizenegyedik) Ein-Stein.

Nem nagy dolog ezt leírni, de azt hiszem, nem kis dolog volt eljutni idáig. Ezúttal azzal kezdeném, hogy nagyon büszke vagyok a kis csapatra, hogy ilyen kitartással egyengették újságunk éppen aktuális jövőjét az utóbbi pár évben. No, de nem akarom, hogy búcsúzás szaga

legyen a 11-es első mondatainak, arra még ráérek. Nézzük inkább az újszülöttet! A/5-ös a mérete, 5-10 dkg a tömege. A szülésnél komplikációk nem léptek fel, talán csak annyi, hogy két egész hétvégét végigizzadtunk.

Nemét tekintve unisex (mindenkinek ahogy tetszik, bár érzésem szerint ebben a számban több a líraibb ún. lányos cikk, a Béla férfias cikkétől eltérve). A bak jegyében született (mint én).

Rengeteg fénykép került bele és néhány rajzóriai, ill. egykori rajzszakköri termés is. Az irodalom és a humor most is főszereplők (bár főleg az utóbbi még fejlesztés alatt áll, amihez némi külső segítséget is igénybe vettünk).

Riportokban és közéletű témájú cikkekben is bővelkedik a kis drága. No annyira nem drága, hiszen bizonyára feltűnt, hogy közel s távol az Ein-Stein az egyetlen dolog, ami állja az infláció viharát és az ára nem emelkedik. Ez remélem, majd megmutatkozik az eladott példányok számában is (ami az utóbbi időben nem kápráztatta el piackutatóinkat).

Egy kupacban olvashatjátok a Süddeutsche Zeitung-osok irományait - természetesen német nyelven -, amelyek közül remélhetőleg majd minél több jelenik majd meg az SZ-ben. A programban - ami egyébként még mindig tart és újabb cikkterméssel kecsegtet - atyai szerepe van Gerald Hühner Tanár Úrnak, hiszen Ő hozta össze az egészet. Igazán teljes bevezetést nem lehet írni, hiszen akkor nem maradna egy szem meglepetés sem a következő száz oldalra. Csak még annyit, hogy több búcsúzkodó és sajnós egy végleg elbúcsúztató cikk is helyet kapott a tanárikarbéli változások következményeként.

A szerkesztőségben is lesznek majd változások, de erről részletesebben majd a következő szám impresszuma, esetleg bevezető cikke fog szólni. Erről egyelőre még nehezemre esik írni így a tanév közepén és az új év elején. Az utóbbiról csak annyit, hogy mindenkinek sikerekben gazdag és tők jó legyen!

Jó szórakozást az olvasáshoz!

Viel Spaß beim Lesen!

„Ti élni mentek, én halni... „

Furcsa hanghordozás, kézilabda, piros bogárhátú, „alacsony termet, nagy ember“. Sosem beszélt magáról. Arról, hogy milyen volt régen, mit ért el addig életében, és mit nem. Nem tudtuk, miért.

Itt érettségizett Gyöngyösön, és pár év múlva már itt tanított. A kézilabdacsapat edzője lett, ami nagy büszkeségnek számított. Abban az időben a sport volt a közösség összetartó eleme.

Mikor márciusban elkezdődtek az edzések, majd a meccsek, minden vasárnap a falu lakosságának fő programja lett a mise után a szurkolás a csapatért. Tuba Gyula volt az, aki ismét felvirágoztatta a kézilabdázást Gyöngyösön.

Az iskola meghatározó egyéniségévé vált. Megértő volt, mindig odamehettek hozzá, és elmondhatták neki a problémáikat a diákok, bár meghallgatta őket, de az iskolával kapcsolatos gondokra nem adhatott orvosságot. A diákok mégis nyugodtabbá váltak, mert legalább valaki meghallgatta őket.

A kézilabdameccsek hangulata mindig vidámságot és összetartozást tükrözött. Ha valahol máshol játszott a csapat, nem feltétlenül a busz volt a szállítóeszköz, hanem egy teherautó hátsó része is megtette.

Az első diákjai így emlékeznek vissza rá.

Az idő múlásával a kézilabda már nem számított a legfontosabbnak. Még mindig büszkék vagyunk rá, de nem úgy, mint régen.

Az utolsók, akiket tanított, úgy idézik fel alakját, mint csendes, jó tanárt, aki nem követelt sokat, mégis figyeltek rá és tisztelték.

Van, aki így őrizte meg emlékezetében: „Én mindig éreztem valami szellemességet a hangjában, arca sajnós csak nagyon ritkán árult el.“

Más pedig tudja azt, hogy nem lehet őt elveszíteni: „Hunyd be a szemed, és látni fogod, az idősdő arcot, jóságos szemet és hallani a hangját.“

Nagy veszteség számunkra az ő halála. Többé már nem áll a piros bogárhátú a gimnázium előtt.

Mindenki visszavárta, többé már nem jöhet...

Azt hiszem, szavakkal nem tudom kifejezni az emberek érzéseit vele kapcsolatban. Mindenki érzi, hogy mit jelentett neki, és mindenki megőrzi Őt szívében...

Farkas Erzsébet

3. b

NÉGY fal

NÉGY fal és EGY tető
kizár komoran a világból.
Mozdulatlanság.
Csak az ÓRAMUTATÓ járja
örökös, MONOTON útját.
Idegesítő MOZDULATLANSÁG.
Csak SZERELMEM lépked
KÉTRECEBE ZÁRT PÁRDUCKÉNT
feszülten körbe-körbe

ROHANNA EL INNEN,
ROHANNA FELÉD,
ROHANNA HOZZÁD... -

ITT BENT KÁTRÁNYKÉK ÉGBŐL
VÉRES KÖNNYESŐ HULL,
felsebzi BŐRÖM.

TEHETETLEN, IDEGESÍTŐ MOZDULATLANSÁG.

ROHANNÉK EL INNEN,
ROHANNÉK FELÉD,
ROHANNÉK HOZZÁD... -

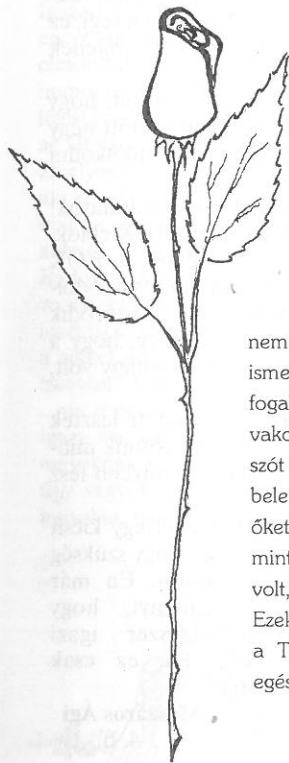
A RABSÁG VAD POLIPJA
EZER KARJÁVAL FOG LE ENCEM,
s A FALAK TIGRISKÖRMEIKKEL
SZÉTTÉPIK A SZÍVEM.

Nyíró Szabina

4. b

Búcsúzunk Petz Igazgató Úrtól

Húsz év bizony nagy idő. Több, mint amennyit a Tolnai Lajos Gimnázium diákjainak többsége eddig leélt. Ebbe belegendolva világossá válhat, mennyi mindent tehet egy ember mondjuk egy iskoláért ennyi idő leforgása alatt. Pontosán annyit, amennyit Petz Péter tett gimnáziumunkért egészen a tavalyi év végéig, amikor is boldog nyugdíjas éveket kívánva elbúcsúztattuk őt. Akkor sok mindent elmondtam személyéről, munkájáról magam és tanáraink szemszögéből. Most szeretném egy kicsit a többi diák nézőpontjából és szavaival elmondani, milyenek is látták őt:

„Jó igazgató volt, egyenes, megfontolt ember, aki tudja, mit miért csinál ... Az iskolában tekintélye volt, mindenki kellő tisztelettel tekintett rá ... Komoly embernek ismertem, segítőkész volt és figyelmes a diákjaival, mindenkihez volt egy kedves szava. ... Akárhányszor találkoztam vele a folyosón, mosolygósan köszönt vissza ... Higgadt ember benyomását keltette, szelíd és nyugodt volt (a tanárszülő meccseken is) ... Jóindulatú volt, elnézte a diákok hülyeségeit, az ő pártjukon állt, hagyta magát meggyőzni ...

Magánemberként aranyos, lehetett vele beszélgetni. Kár, hogy nem volt közvetlenebb kapcsolata a diákokkal, így azt hiszem, nem ismerhette meg igazán a diákságot ... Szép gondolatokat tudott megfogalmazni, de elég hosszadalmasan. Érdekesekek voltak a metaforái (pl. vakond, méhecske, galamb stb.) ... Szerette az almamátert és magát a szót is ... - és ami nekem így utólag különösen szimpatikus - Nem szólt bele a negyedikesek szervezkedéseibe, a maga módján még tisztelte is őket ... Őrizte az iskola hagyományait és büszke volt azokra, csakúgy, mint a diákjaira ... Rengeteget tett a diákságért ... Bölcs és igaz ember volt, kár hogy már nincs itt.“

Ezek voltak tehát a Ti gondolataitok. Ezeknek jegyében szeretnék most a Ti nevetekben is a sok-sok emlék mellé boldog időket és jó egészséget kívánni az Igazgató Úrnak.

Fonyódi Péter

4. b

Hagyományörzés Gyönkön

Szép dolog a tradíció. Szükség is van rá, hogy ne hagyjuk eluralkodni magunkon a szürke hétköznapokat. Nekem Gyönkről valahogy mindig az jutott eszembe, hogy itt tisztelik a hagyományokat, ez segít megőrizni a közösséget. De mit is beszélek én itt össze-vissza? Közösség? Hol? Itt Gyönkön? Igen, talán volt valamikor. Mi, negyedikesek még emlékszünk rá. Lehet, hogy mi is tehetünk arról, hogy eltűnt, de az biztos, hogy nekünk fáj a legjobban.

Amikor visszagondolok arra az időre, míg én voltam elsős, megborzongok az emlékektől. Hogy féltünk a negyedikesektől! Ne értsétek félre, nem azt bánom, hogy Ti nem féltetek tőlünk. Á, dehogya! De Gyönkről már minden eltűnt. Semmivel nem több ez az iskola, mint akármelyik másik. Pedig hova járt annyi végzett diák vissza, mint ide Gyönkre? Sehova. Mert szerették. Tudták, hogy itt minden a régi, ez egy biztos pont. Mostanában már nem jönnek. És nem is csodálom. Ide jöjjenek vissza? Minek?

Nekem feltűnt az is, hogy a telefon az utóbbi években annyira zsúfolt, hogy szinte lehetetlen hozzájutni. Miért? Miért telefonálnak többet, mint ezelőtt négy évvel? Miért van egyre több embernek honvágya? Ezen el kellene gondolkodni egy kicsit!

A hagyományok is eltűntek. Csak a karácsonyi vacsorára gondoljatok! Hagyomány volt, hogy Hum Tanár Úr mondott egy beszédet, aztán a KÖK elnök. Idén ez elmaradt. Meghallgattunk egy gyorsan elhadart mondatot a KÖK részéről, és kész. Hum Tanár Úr nem volt itt. A nevelőknek meg fontosabb dolguk is akadt, mintsem hogy Boldog Karácsonyt kívánjanak. Sebaj. Ki törődik ezzel? Ti nem, az biztos. Úgy látszik ez is csak nekünk fáj! Azt meg, hogy a negyedikesek kaptak utoljára vacsorát, nem értem. Eddig az is hagyomány volt, hogy a végzősöket szolgálták ki először. Sebaj!

Nektek már úgy sincs szükségetek hagyományokra. De ha majd ti lesztek negyedikesek, megtudjátok, milyen érzés látni, ahogy szépen, lassan eltűnik minden, amit úgy szerettetek. Ez sem baj! Higgyétek el, így legalább könnyebb lesz innen elmenni. Pedig mi szerettünk itt lenni...

Gondoljatok el egy kicsit és rá fogtok jönni, hogy szükség van hagyományokra. Én már feladtam a reményt, hogy Gyönkön még egyszer igazi közösség lesz. De ez csak Rajtatok múlik.

Mészáros Ági

4. b

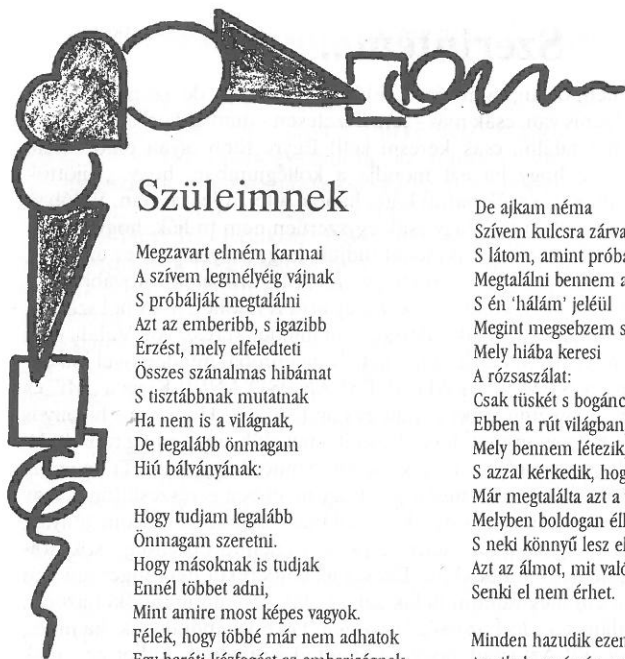
Szerintem...

Igaz, a közösség tényleg nem olyan, mint régen. Ebben egyetértek, de azt nem szabad mondani, hogy nincsen! Igenis van, csak más - természetesen - mint akkor, amikor idejöttünk. Most is meg lehet találni, csak keresni kell! Egyre több olyan ember van, akinek nincs szüksége arra, hogy ha azt mondja a kollégiumban, hogy „Kijöttök valamerre?“, és akkor nem csak a szűk baráti köre, hanem a fél kolesz rohan. Valóban nincs szükségük az embereknek erre? Vagy csak egyszerűen nem tudják, hogy milyen jó is lehet. „Mi negyedikesek“ emlékszünk, tehát tudjuk, hogy milyen jó is ez az érzés, hogy szinte mindenkire lehet számítani. Csakhogy ennek az érzésnek a továbbadása valahol megszakadt. (Ha valaki belegendol, akkor még arra is rájöhet, hogy hol szakadt meg, de ez nem ehhez a dologhoz tartozik). Persze nem mindenki részéről. Valaki még most is nyitott a többiek felé, elrejtja az előítéleteket, és megpróbál mindenkivel jó kapcsolatban maradni. Úgyhogy NEM SZABAD ÁLTALÁNOSÍTANI!!! Ki az a „Mi“ és ki az a „Ti“? Nem hiszem, hogy mindenki ugyanúgy gondolkodik. Hogy azt a bizonyos „Ti“-t miért nem zavarta, hogy nem mondtak olyasmit a nevelők, amit eddig mondtak? Igazad van, Mészi, tényleg szomorú, de biztos vagyok benne, hogy az a „Ti“ nem az egész kollégium. Az elsősök sajnos nem tudhatják, hogy mi ebben is részesültünk, vagy elmondta nekik? Vagy bárki elmondta nekik? A többiek nagy része viszont tényleg immunis volt. Hogy miért? Igazad van, tényleg ráült a „nemtörődömség“ sok kollégistára (egyre többre), de nem mindenkire. Ezeket az embereket nem ingerelni kell az általánosításokkal, hanem megmutatni nekik azt az utat - és elindítani őket azon -, amelynek a végén megtalálják a „Jó közösség“ országát. De hogy induljanak, ha nincs, aki elindítsa és vezesse őket?! Azt írtad, hogy Te feladtad a reményt. Akkor ez a cikk mi? Ez nem arról szól, hogy kellene közösség? Akkor a remény megvan! Reménykedsz abban, hogy a „Ti“ majd megoldja! De... mi lett volna a Madárijesztővel, a Bádogemberrel, az Oroszlánnal, akinek nem volt bátorsága, ha nincs Dorothy, aki vezeti, és minden egyes bukásnál talpra állítja őket, nem pedig szemrehányásokat tesz, leszidja és cserbe hagyja a kis csapatot? Hát nem sok minden! Vagy azért írtad meg ezt a cikket, mert a fejedben már megvan a terv, hogy mit kell csinálni, vagyis mit fogsz csinálni? Erre egy páran azt mondanák, hogy „Miért, Te, vagy a többi negyedikes... ..miért nem csinálunk semmit? Régebben nem így volt!“ Igen, valamit teszünk érte, de igaza van az illetőnek, aki megkérdezte. Nem sokat csinálunk. Ezért nem is merjük másoknak azon hibáit felhánytorgatni, amelyek bennünk is megvannak. Legalább is én úgy vagyok vele, hogy nekem nincs jogom a hagyományok eltüntetésével vádolni másokat, ha én sem teszek túl sok mindent érte. Ez egyedül az én véleményem, nincs „Mi“. Ha valaki csatlakozik ehhez a véleményhez, annak örülök. Akkor talán el lehetne kezdeni az „agykontrollt“, de ehhez egy olyan vezető kell, aki el tudja vonatkoztatni a dolgokat egymástól, nem utál senkit, „ha közel dobják, kenyérral dob vissza“. Meg lehet csinálni, de ehhez nem a „Mi“, vagy a „Ti“ kell, hanem MINDENKI egyenként!!!

Torma Béla

4. b

Szüleimnek

Megzavart elmém karmai
A szívem legmélyéig vájnak
S próbálják megtalálni
Azt az emberibb, s igazibb
Érzést, mely elfeledteti
Összes szánalmas hibámat
S tisztábbnak mutatnak
Ha nem is a világnak,
De legalább önmagam
Hiú bálványának:

Hogy tudjam legalább
Önmagam szeretni.
Hogy másoknak is tudjak
Ennél többet adni,
Mint amire most képes vagyok.
Félek, hogy többé már nem adhatok
Egy baráti kézfogást az emberiségnek.
Félek, hogy elfeledem
Ezen a földön emberek is élnek,
Kiknek vére vagyok,
De tőlük is sajnálók egy érzést:
A legnagyobbat, mit gyermek
Atyjának csak adhatott.
A gyengéd szeretet nem
tör elő viharként szívemből,
Nem simogatja meg
A megbántott szülőit,
S nem mondja neki:
„Igen, szeretlek.
Mert kiért is élsz, ha nem
Saját véredért, értem, a gyermekért.
Mégfoghatatlan, mit
Írántad érzek, ezért csak
Emnyit mondhatok: Szeretek.”

De ajkam néma
Szívem kulcsra zárva
S látom, amint próbálsz újra
Megtalálni bennem a gyermeket
S én 'hálám' jeléül
Megtint megsebzem szívedet,
Mely hiába keresi
A rózsaszálat:
Csak tüskét s bogáncsot találhat
Ebben a rút világban,
Mely bennem létezik,
S azzal kérkedik, hogy
Már megtalálta azt a világot,
Melyben boldogan élhet,
S neki könnyű lesz elérni
Azt az álmot, mit valóban
Senki el nem érhet.

Minden hazudik ezen a világon.
Az ajkak, az érzés, az álmom.
Mind csak egy furcsa hangulat,
Mely elröppen, s rajta
A boldog realista csak mulat.

De azért remélem
Megtanulok szeretni:
Téged drága szülő.
Ha halkán, szavak
Nélkül is teszem
Ugye nem haragszol?
Elfogadod újabb
Órült elméletem?
Talán végre elfogadom
Az életem...

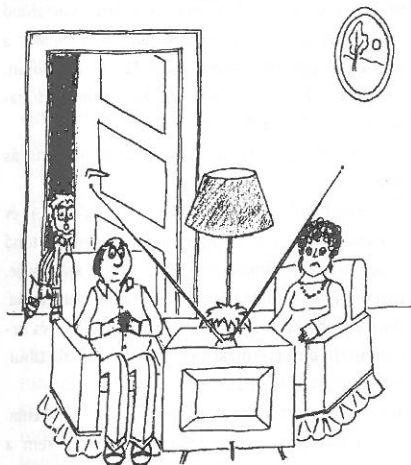
Szántó Margit

A következő három írás társadalomismeret órára készült házi dolgozatként.

Hogyan élünk ... hogyan éljünk?

A minap átjött hozzánk a szomszéd kissrác, bejött a szobámba és elkezdett mesélni. Elmondta, milyen játékgyegverci vannak, hogy már vadászott velük, meg a bringája milyen jó. Hirtelen eszembe jutott, mikor még én is ennyi idős voltam, ugyanilyen beleléssel fantáziáltam a saját, szabad világról, a soha meg nem történt dolgokról. Amikor az utcabeli kölykökkel búvóhelyet építettünk a közeli, kis erdőben, ahol csak mi voltunk szabadon és büntelenül, tisztán, ahogy érkeztünk. Nem féltünk senkitől és csak a jót ismertük, éltünk vidáman, mint apró, földrehullott angyalok.

Aztán amikor megkérdeztem a fiút, szereti-e a meséket, azt mondta, hogy az a pisiseknek való. Igaza volt, hiszen ő már felnőtt, mert öt éves és különben is, nagycsoportos. Ő akciófilmekben nevelkedett, mást már meg sem néz. Megdőbbsentem és a szép emlékek közül visszahulltam a földre, hová lettek a gyermekek, mivé váltak az angyalar-

cok, hová tűnt az ártatlanság? A szép álom végleg a semmibe veszett, majd kirajzolódtott előttem a jövő egyhangú, sivár, borzalmakkal teli, szenvedésövezte országútja.

De már nem is csodálkoztam rajta, sőt, az egész egyértelművé és természetessé vált, hiszen még Tom és Jerry is egymást püföli a tévé képernyőjén. Na és ott vannak az apuci és anyuci által annyira kedvelt, rémisztőbbnél rémisztőbb filmek, melyek megtekintésével bátorságukat kívánják bizonyítani, s közben nem gondolnak arra, hogy Valaki őket tekinti a legfőbb, követendő példaképének, és minden tettüket, szokásukat szeretné utánozni.

És a pénz, a fő gonosz, napjaink bűnbecstője, meghódítása életünk legfőbb célja, mely mellett nem jut idejük a felnőtteknek saját szerelmük gyümölcsének ápolására és rossztól való oltalmazására.

Ilyen környezetben felcseperedvén belép az ifjú a ma oly divatos diszkóba, ahol üvöltő ricsaj mellett részegre issza magát a cigarettafüstben úszva, a drogoktól kábultan, s közben csak egy valamin jár az esze, azon, ami a ricsajból kiszűrődik: Szex, szex, szex ... Jobb esetben még iskolába is jár, talán el is végzi, esetleg gyermekei születnek, és ő szintén hajszolja a pénzt, miközben észre sem veszi azt, hogy egy újabb lépést tett azon a bizonyos úton. De miért is venné észre, hiszen ez természetes, gyermekként is ezt látta otthon.

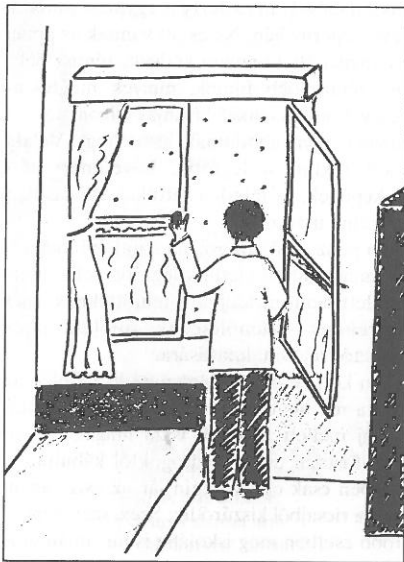
Talán egyszer kiszolgáltatottan, betegen, öregén, agyonytörtén az utcán heverve, tinédzserektől megalázva és meglopva észébe jut, hol hibázott, mit hagyott ki életéből, s ha rájön, unokáján még segíthet..

Pálinkás Zoltán

4. a

14 év múlva ...

Decemberi nap volt, nem sokkal a karácsonyi szünet előtt. Az intézeti szoba ablakánál egy fiú figyelte a csendes hóesést. Azok közé tartozott, akik soha nem próbáltak kitörni, elszökni innen. Születése óta állami gondozott gyermek volt, nem ismerte szüleit. A speciális általános iskolában nevelkedett cigány fiú

kitűnő atlétikai képességekkel rendelkezett, országos versenyeken vett részt, és sorra nyerte azokat. Érdekelte a világ, tanulmányi téren is kitűnt. Egy szóval Laciban hatalmas küzdőszellem lakozott. Kemény munkával használt ki minden lehetőséget, és mire serdülni kezdett, kivételes helyzetet teremtett önmagának. Az intézmény külön ruházta, támogatta, egy olyan embert láttak benne, aki hátrányos helyzete ellenére is talpon fog maradni. Duzzadt az akaraterőtől, bíztak is benne. Észre sem vette, hogy benyitott a nevelőnő, akihez talán a legnagyobb bizalommal volt. A nő hosszan nézte a

háttal álló fiút, közben kettős érzelmek gyötörték. A hír, amit hozott ... vajon milyen hatással lesz Lacira? Mit szól majd, ha megtudja, hogy szülei az igazgatói irodában várják? Hogy 14 év után eszükbe jutott, hogy van egy fiuk, és most látni szeretnék? Vajon elég erős-e hozzá? Megleپőđött Laci nyugodtságán, szótlannul indultak az iroda felé.

Aztán gyorsan történt minden. Laci elfogadta a meghívást, hogy a karácsonyi szünetet családjánál, messze a megszokott környezettől töltsen. Igaz, hogy sokáig tűnődött, ízlelgette a szavakat: anya, apa ...

A szünet végetértével Laci nem jelentkezett, holott még fél éve volt vissza az iskolából. Az intézet jelentette a rendőrségnek, akik megkeresték, és erőszakkal visszavitték az iskolaköteles fiút. Igen, erőszakkal! A nevelőnő nem akart hinni a szemének, amikor meglátta a máskor oly igényes, tiszta fiút rongyokban, maszatosan. A mély beszélgetések ellenére Laci két nap múlva hazaszökött ... aztán ismét, ismét és ismét.

Tényleg ekkora hatalma van a családhoz tartozás érzésének?

Egy gyerek elfelejti egyik napról a másikra 14 év nevelését, vállalja az addig elképzelhetetlennek tűnő nyomort, feladja álmait. Pedig neki tényleg volt jövője. Bármelyik szakmunkásképzőbe bekerülhetett volna. Tanult emberként alapíthatott volna családot, és teremthetett volna gyermekeinek biztos, szép jövőt. Olyan, amiért régen ő is küzdött.

A családot azonban senki és semmi nem pótolhatja. Sem a biztonság, sem a pénz, sem a jólét, sem a figyelem, sem a jövő, amiket „idegenek” nyújtanak.

Igen, ekkora hatalma van!

(megtörtént eset alapján)

Hotvách Brigitta

5. c

A cikk a „Családban élni jó” című pályázaton 3. helyezést ért el.

Családban élni jó

Félméteres hótakaró borult a csendes kisvárosra. Az utcák ünnepi fényben tündököltek, s a házból gyermeki nevetés halk moraja hallatszott ki. Karácsony volt. Az az ünnep, amikor még a legzordabb házba is beköltözik a szeretet melege.

Már harmadik napja esett egyfolytában, s a csendes utcák meghittségét csak egy-két hőkotró tompa zúgása szakította félbe.

Hideg volt a házban. A férfi fogott pár hasáb fát, papírt, és meggyújtotta a kandallóban. Az hamar lángra kapott, s a szobában minden vörösés fényben izzott. A férfi sokáig nézte a lángok játékát, majd megszólalt:

„Én nagyon sokáig egyedül ünnepeltem a karácsony estét. A kedves házaspár, akiket szüleimnek mondhattam, sajnos már jó pár éve eltávozott az élők sorából. 10 éve fogadtak örökbe, s mutatták meg nekem, hogy az életben léteznek még szép dolgok, és hogy az emberi kéz nem csak ütni képes, hanem simogatni is. Velük végre megtanulhattam, mi az: szeretni, s megértettem a szót: család! Még most is könnybe lábad a szemem, ha visszaemlékezem arra a napra ... ott az intézetben ...

... éppen büntetésben voltam. Hát persze! Kiborítottam a poharamat az ebédnél, ezért a halálos bűnért pedig a sarokban kellett töltenem a délutánt. Ilyenkor az embernek sok ideje van, hogy elgondolkozzon eddigi életéről. Bármilyen furcsának is tűnik, 10 évesen sajnos már volt mit tapasztalnom a nevelőintézet 'sajátos' bánásmódjából. Éppen a szememet törölgettem, legyőzve előbújó könnyeimet, amikor ... meglátam őket az ajtóban.

A férfi túl volt már az 50-en, halántéka erősen ősziült, robusztus alakja a biztonságot és az erőt sugározta. És a nő, akinek mosolya elhozta felém a szeretetet, csillogó szeme pedig a fényt, Ő lett hátra levő életem biztos pontja. A 45 felé közeledő törekeny asszony rámnézett, és mosolyogva férje felé fordult: „Hát nem tündéri

ott a sarokban?!' Hirtelen belém nyilallt a tudat: én, én vagyok az, akit kiválasztottak! Nem, ez nem lehet igaz! Nem kell többet a hideg ételt ennem, a rozoga vaságyon álomba sírnom magam, lesz egy szobám, saját játékaim, és végre lesz egy ... egy apukám és egy anyukám! Furcsa érzés kerített hatalmába. Legszívesebben odarohantam volna hozzájuk, hogy megölelhessem

őket, s érzem a biztonságot karjaikban. Nem ismertem a házaspárt, mégis mintha valami láthatatlan erő azt akarta volna, hogy közeledjek feléjük. Egy hang azt súgta: „Fuss!” és én futottam. Az asszony leguggolt, én pedig botladozva karjai közé estem. A következő pár órában szinte egyik pillanatról a másikra történt minden. Elintézni a papírokat, mindent megbeszélni a nevelőnővel, az örökbefogadás stb. Legnagyobb sajnálatomra nem vihettek rögtön magukkal. A kedves kezek búcsút intettek, de már nem sokáig! Teltek a napok, egy hét, még egy. Minden

nap egy újabb reményteljes várakozás, egy beteljesületlen vágy.

Végre eljött a nagy nap! Beszálltunk az autóba, és én hatalmas izgalommal vártam, hogy új ott-honomat szemügyre vehessem. Gyönyörű volt a ház, hatalmas kerttel, és ők egyedül éltek benne egészen a mai napig. Nem lehetett gyerekük, de a magányt már nem bírták tovább. És pont engem választottak, engen! A többszáz gyerek közül én lehettem az a szerencsés, aki pár év után elmondhatta magáról, hogy igazi családban nőtt fel. Családban, ahol nem volt baj, ha kicsit rossz voltál vagy ha rossz jegyet vittél haza az iskolából. Ahol megtanítottak élni és küzdeni a céljaimért, s ahol embert neveltek belőlem. Ahol gyengédség és aggodás vélt körül, mert szerettek. Attól a perctől fogva, ahogy megláttak akkor délután ... a sarokban ..."

A tűz már majdnem elaludt a kandallóban, amikor a férfi az utolsó hasáb fát dobta az éhes lángok közé. Most újra erőre kaptak, bevilágítot-

ták az egész szobát. „Meséld tovább apa!” - kérlete az ősz hajú férfit egy csillagként ragyogó szempár. „Igen, mondd tovább légy szíves!” - hallatszott a szoba másik sarkából is egy vékony gyermeki hang. És az apa csak mesélt ... mesélt. A gyermekkoráról, a szüleiről, hogy hogyan talált rá a családi boldogságra. Számára azért mégis az jelenti a legnagyobb örömet, hogy most itt ülhet felesége és két gyermeke oldalán, akik neki minden kincsnél többet érnek. Elérte azt, amire oly sok ember vágyik ebben a világban: megtalálni a legszebb emberi értéket: a szeretetet, s továbbadni gyermekeinek. S most, hogy már ő ennek a családnak a biztos pontja, boldogan gondol vissza a szeretett házaspárra, akik megtanították neki: családban élni jó!

Tóth Hajnalka

3. b

A cikk a „Családban élni jó” című pályázaton 1. helyezést ért el.

Konfliktusok

Itt állunk az érett kor küszöbén. Szinte két-percenként jut eszünkbe, hogy hát igen, már majdnem 18 évesek vagyunk. 18 év. Nemcsak nagy idő, de fogalom is, egy misztikus határ az életünkben, amikor végre azt hisszük, hogy a felnőttek is clismerik, hogy mi is felnőttek vagyunk. Akceptálják gondolatainkat, érzéseinket, sőt döntéseinket, mert már ugyebár szavazhatunk is, belcszólhatunk a jövőnk alakulásába.

Jó lenne, ha így lenne. Mert persze, hogy nincs így. Tisztelet azoknak a ritka madár szülőknél, akik az igen kevés kivételhez tartoznak, és engedik, hogy a csemetgjük is belcszólhasson néhány dologba. Ugye Te is tapasztaltad, hogy 18 éves lettél és nem változott semmi. Nem

szólhatsz bele alapvető dolgokba a saját élettedben. Te hiába változtál meg, a világ nem változott meg körülötted. Nem tudják elfogadni, hogy felnőttél és szeretnél élni a jogaiddal, még ha nagyon fiatal vagy, akkor is. De miért

ne, hogyha tcheted? És itt most nem világrengető, hanem csip-csup hétköznapi dolgokról van szó, amikről úgy érzed, hogy természetesen illet meg Téged a döntés joga. De lépten-nyomon megakadályozzák ezt, egyre több falba és korlátba ütközöl, úgy érzed, hogy megfulladsz, nem bírod tovább.

Miért is teszi ezt a többi felnőtt? Mert ugye már mi is azok vagyunk. Az első indok mindig a féltés: féltenek a rossz társaságtól, a fékevesztett indulatoktól, az

- kér-
gyogó
es!" -
ékony
resélt.
talált
égis az
ülhet
i min-
re oly
lálni a
bbad-
nek a
vissza
neki:

élet nagy pofonjaitól. De milyen hangosan kell még kiáltanunk, hogy megértsék végre: egy kicsit több szabadságot szeretnénk. Persze nem esik rosszul az, hogy aggódásukkal éreztetik szeretetüket, de amikor ezt túlzásba viszik, maguk sem veszik észre, hogy ezzel mennyire megronthatnak egy kapcsolatot.

Kedves iskolatársaim! Gondolom Ti is észrevettétek, hogy minden évben mennyire megcsappan a negyedikés kollégisták száma, és egyre többen választják az externátus, valamint az albéret „gyönyöreit.”

Vajon miért?

Pontosan a fent leírt okok, a fullasztó megszorítások miatt.

A kollégium rendszabályaival nagyrészt egyet-
érték, sőt kifejezetten jónak tartok
néhányat közülük. Természetes, hogy
kellenek időpontok, amikor min-
denkinek be kell tartania, hiszen
figyelembe kell venni többi kol-
légista társunkat is. Mindenkinek
joga van a nyugodt pihenéshez (ez-
alatt a takarodót értem); a nyugodt
körülményekhez a felkészülése alatt
a következő napra (magyarul tanó-
ra) és persze jó, hogy van ebresztő
is, mert ez legalább egy kis hajtóerő,
ami arra ösztökél, hogy végre
felkeljünk, és ne háromnegyed 8-kor
kapkodjunk a készülődéssel. Ezek-
kel és más dolgokkal is tökéletesen
egyetérték.

De több, mondhatni évről évre visszatérő problémát nem tudok megemészteni. Ilyen például az, amikor másnap pl. matekból dogát írunk, de az éppen lefutó anyagrészt nem egészen világos, s ezért egy csoporttársam segítségét kérem, aki történetesen a másik épületben lakik. Szépen tipegek át a C épületbe, amikor összetalálkozom egy nevelővel, aki megkérdezi, hogy éppen hová tartok. Elmondom a történetem, mire ő rövid töprengés után visszaküld a szobámba azzal az indokkal, hogy este, tanóra után is matekozhatunk. Gondolom, jogos a felháborodásom. Így elvesztett számomra a két tanóra, mivel egy bizonyos pont után csak vergődtem saját tudatlanságomban, tehetetlenségemben, és egyszerűen képtelen voltam továbbhaladni.

Azonban ha már első tanórán sikerült volna tisztázni a homályos pontokat, akkor este meg tudtam volna oldani a gyakorlófeladatokat, és másnap jobb jegyet szerezhettem volna. Ez persze - bizonyos okok miatt - nem így történt. A fenti példa (ami egyébként igaz történet) valóban csak egy csip-csup ügy, de mégis igen negatív hatást gyakorol a nevelőtanárr és a diák kapcsolatára. Ezen pedig tényleg lehetne változtatni.

Igaz, hogy én soha nem voltam a KÖK tagja, így nem is igen tudhatom, hogy ott milyen légkörben zajlottak a tárgyalások, de sikerreiről, pontosabban sikertelenségeiről ugyan-
úgy tudok, mint bármely kollégista. Azt is tudom, hogy ez nem csak a kollégiumi vezetők hibája, hanem ugyanúgy a diák-
képviselőké is. Egy KÖK-gyűlés lezajlása után általában ezek a hírek járnak:

- Sikerült elérni, hogy legyenek kallantyúk a C épület illemhelye-
ségeiben.

Vagy:

- Ezt, vagy azt szerettük volna elérni, de csak XY+MZ mert felszólalni, a többiek hallgattak. És persze a harmadik lehetőség is fenn áll:

- A kollégiumi vezetőség határozata: Szó sem lehet róla!

Nem tudom, Ti hogy vagytok vele, de nekem a mai demokratikus Magyarországon egy diákkormányzat működéséről más az elképzelésem. Hatékonyabbnak és aktívabbnak kellene lennie. Minden szempontból. Sokkal nagyobb erővel kellene hatnia a kollégiumi vezetőségre és a kollégiumi diákságra egyaránt. Tudom, hogy ez nagyon nehéz, de hiszem, hogy sok tehetséges fiatal van közöttünk, aki képes lenne rá, hogy ezt - igaz hosszú időbe telne - megvalósítsa. Mi már sajnos hamarosan búcsúzunk az iskolától és a kollégiumtól, de Ti, akik itt vagytok, még sokat, talán többet tehettek érte, mint mi vagy az elődeink. Sok szerencsét kívánok hozzá!

Szántó Margit
4. b

GYÖNK

(szonett)

A mai nap szebb lesz, mondtad
A mai nap még oly csodás
Biztos jó lesz ma a fogás
S a nagy halat te kifogtad

Az égre néztél és kimondtad
Mi másnak csak üres locsogás
„De itt élünk s ez oly csodás.”
De tudod, hogy ezt elhagyod

Tudjuk, fáj a szíved érte,
De mégis elmegy innen
Az.De baj itt sose érte.

De ne felejts el kérlek szépen,
Remélem ezt megérted.
De visszavár a gyönki népem.

Birtalan Boglárka

2. b

Egy 7. a-s gyönki gimnazista első élményei

Szeptember elsején az első gyönki nap nagy izgalommal kezdődött. A tanévnyitó és a kollégiumi helyfoglalás szomorú hangulatban történt, amihez nagyban hozzájárult az egésznapos eső is. Szomorúságunk legfőbb oka az volt, hogy a ránk váró nehézségekre gondoltunk. Az első napon nagyon szótlanok voltunk. Nem mertünk szólni a nagyobbakhoz. A második nap már ők jöttek ismerkedni. Az egész szabadidő rövid bemutatkozásokkal telt el. A harmadik nap olyan hírek jártak a szobánkban, hogy csütörtökön lesz a kollégiumi szecskaavató, ahol „szívni” fognak a kis elsősök, a „szecs-kák”. Az iskolában szerdán mindenki arról beszélt, mi lesz csütörtök este.

Végre elérkezett az izgalommal várt este. Kicsit félve vártuk, hogy mi fog történni. Először a 9. b-sek mentek be az ebédlőbe. Mi a kollégium tulsó oldalán vártunk. Amikor ők végeztek, nagyon megijedtünk, mert úgy futottak kifelé, mint az őrültek. Megszep-penve mentünk be, ott már vártak minket. Mint kiderült, tréfás, vidám játékokat kellett bemutatni. Az első feladat az volt, hogy párban kellett táncolni, citromos lébe áztatott alma evése közben. Második feladatként egy székre kellett felállni és bemutatkozni, valamint egy negyedikes tanulóval kezett fogni. Mindez természetesen nagy derült-

séget keltett az egybegyűlteket között. Tehát nem is volt olyan félelmetes a szecskaavató, inkább csak feloldotta bennünk a feszültséget.

A kollégium elég jó. Ám jobban érezném magam, ha a szobában egy kicsit több hely lenne. A nagyobb diákok segítőkészek, szívesen elmagyaráznak mindent, amit megkérdezzük tőlük. A kaja is túrhető, igaz nem olyan, mint az otthoni. Itt nem az a kérdés, hogy mi a kaja, hanem hogy mennyi.

Nagyon jónak tartom, hogy az esti órákban részt vehetünk sportfoglalkozáson és azt is, hogy tornaóra után le lehet mosakodni, mielőtt visszamegyünk a következő órára. Az iskolában is folyik az ismerkedés, nemcsak az osztálytársakkal, hanem a tanárokkal is. Az első tapasztalatok még „kellemesek”.

1996. szeptember

Valkó Gergely
7. a

Technikus családi kör

Este van, este van, erők nyugalomban,
Ferdén van sraffozva az cperfa lombja.
Zúg az éji bogár, sebessége vő,
F erő hat rá, azután elnémul.

Nyomatéka lészen valamennyi rögnck,
m tömegű békák szanaszét görögnek.
Udvaron egy tehén szagगतottan látszik,
Dugattyús szivattyú meleg tejben ázik.

Jön egy futómacska, s hármasha kapcsol,
De oly hirtelen fékez, hogy majdnem elpatkol.
Ajtóban hasal egy kiszolgált kutya,

Lábát a harmadik képsíkon átnyújtja.
Benn a technikusné megszűri a tejet,
Deformált fiának enged inni egyet.
Körül az apróság Heron-labda mellett
Csúszó- és gördülőcsapágyakat kerget.

Dudálás hallatszik, megjött már a gazda,
Ne kapjon defektet a hátsó gumija.
A gazdán overallruha fekszik,
Statikus terhelés nyomja szegény lelkit.

Homlokát megtörli porlepte ingével,
Egész nap szántott német görgős ekével.
Kétütemű pipáját zsebéből kihúzza,
Egy ütemben rágyújt, másikban megszívja.

Térül-fordul a jó háziasszony,
Illó, hogy urának nyersanyagot hozzon.
Gépszalagon hozzák az egyszerű ételt,
Jól kiszámították a kerékáttételt.

De vajon ki csenget, nézz ki, fiam, Sára,
A csengő zsinórját rezgőmozgás rázza.
Egy vándor van odakinn, ki is dobná Sára,
De a vendég bejön, s jó estét kívána.

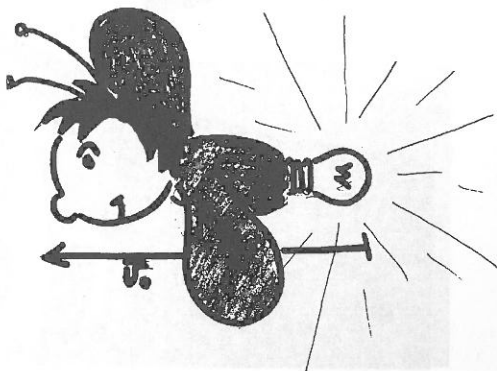
A vándor az asztalhoz gördül,
S a rá ható erők hatására leül.
De amikor a vacsorának vége,
Kívánják a vándort a Nagy Végtelenségbe.

Menne is az, szegény, de nem hat rá az Erő,
Működik a gazda, mint kétkarú emelő.
Kiveszi a vándort tulajdon székéből,
S gyorsulást ad a szoba közepéből.

A vándor először forgómozgást végez,
Aztán megjátsszik egy TU-144-cst.

Este van, este van, az erők nyugalomban,
Nyugszik a logarléc szattyánbőr tokban.
Nem folyik folyadék a Bermann-csőben,
Nem forog csapágy Vazelin kenőcsben.

Lefeküdt a gazda, nyomja már az ágyat,
Erre a hatásra ellenhatás támad.
Úgy lett vége a napnak, pihenjenek hát,
Kívánjunk mi is jó éjszakát.

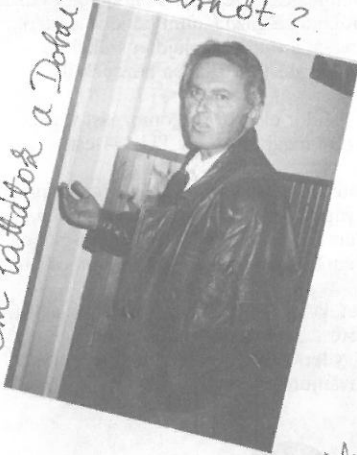

Szeleskabal '96

Farkasok a falban?!

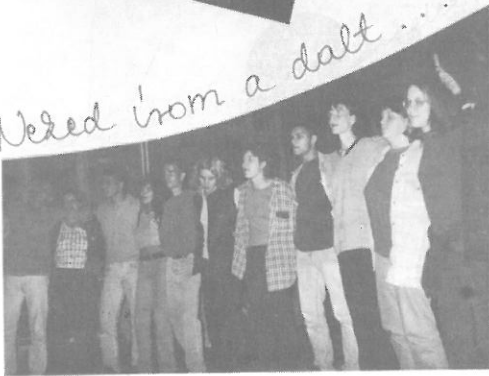
Nem látattok a Dobai...
tandrnöt?

Is voltál
Miklós!

"Nézd 'rom a dalt..."

Szép a szerelem...

A gyönki szecskaavató

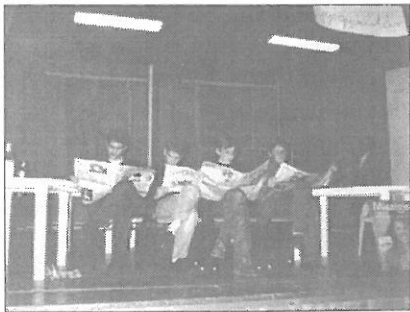
Egy októberi pénteken az iskolai órák lassan teltek, mindenki a délutáni szecskaavatóra gondolt. Tanítás után senki sem sietett a buszhoz, hogy hazautazzon. Az utolsó óra után mindenkinek jutott idő dolgai elintézésére. Valakinek még kerékpározni is volt ideje. Délután focimeccs zajlott az iskolai betonpályán. Az egyik csapat a negyedikesekből állott, a másik az 1. b. és az 1. a. tanulóiból. Természetesen a negyedikesek aratták a győzelmet. A délután folyamán zajlottak az esti előadás próbái is. A várt műsor háromnegyed hatkor kezdődött. Az ünnepélyt a hetedikesek nyitották meg. A jelenet a 7. a életéből mutatott be humoros pillanatképeket. Majd a tanár magyarázata alatt az elalvó osztály végigálmodta Hóféherke történetét. Az előadásunk legvégén két ének is elhangzott. A kilencedikesek előadása egy német

műsorszámot is tartalmazott. Ők is sikeresen szerepeltek. A műsorok után nagy meglepetés ért minket, mert megint egy szecskaesküt kellett tennünk. Utána pedig kiosztották a szecska-jelvényeinket, amely egy sapka volt. Ezt követte a szecska-bál. A zenét néhány gyönki diák és Andódi tanár úr adta (az Úgy-

ahogy együttes - a Szerk.), majd a vasküti zenekar. Az elsősöknek 11 óráig engedélyezték a részvételt a bálon. A hét vége jó alkalom volt arra, hogy kipihenjük a pénteki fárasztó napot. A következő héten már megszoktuk a szecskasapka viselését, és szívesen hordtuk. 18-án sajnos az igazgató úr megtiltotta az iskolában és az ebéd-lőben a viselését. Ennek sem mi, sem a negyedikesek nem örültünk.

Valkó Gergely

7. a

Kollégiumi eskü

Nevem....., bár ez senkit sem érdekel, a mai szép, derűs, borvirágos estétől fogva önként és dalolva, alázatos tisztelettel viselem a szecska nevet, mely az alábbi primitív, általam is felfogható törvények betartásával jár:

1. A negyedikesnek mindig igaza van!!!
2. A negyedikkel mindig vigyázok, ugyanis a negyedikesben túlnyomás uralkodik. Felnyitni, ütögetni, sugárzó hő hatásának kitenni, vagy tűzbe dobni még józan állapotban is tilos. Használat előtt felrázandó. Szembe, szájba ne kerüljön. Gyermekektől elzárva tartandó. 18 éven aluliaknak csak szülői engedéllyel ajánlott.
3. Felsőbb évesekkel bármikor, bárhol, bárkivel, bármilyen pózban vagy a Viking Klubban találkozom, mindig előre hangos köszönést rebeg ajkam a felsőbbrendű, komoly, érett diáktársaim felé.
4. Otthonról hozott, édesanyám által becsomagolt étellemet, bármilyen halmazállapotú legyen is, felajánlom hőnszeretett negyedikeseimnek, kiknek ettől mosolygós arcuk beragyogja majd kollégiumunk szürke hétköznapjait.
5. Miközben az ebédlőben a mindennapi energiabombánkra várakozunk és kedvenc negyedikeseink - kiknek dicsfénye elvakítja szemünket -, feltűnnek a horizonton, gondolkodás nélkül, mint Pavlov kutyája, feltétlen reflexem hatására a falhoz lapulok, mint tetű a levélre, és utat adva nekik megnyílunk, mint Mózes előtt a Vörös tenger.
6. Ha egy negyedikesnek vállára nehezedő terhei miatt szabálytalan pályán halad, fel sem merül bennem az a gondolat, hogy az intelligens negyedikes esetleg valamilyen számomra tiltott helyről jön. Akár kollégiumi férőhelyemet kockára téve képességeimnek megfelelően segítém, hogy elérje a kítűzött célját.
7. Ha esetleg drága negyedikeseink a hatalmas kollégiumi kiadások és különórák miatt pénz szűkében lennének, zsebpénzemet a legszélsőségesebb nélkülözések ellenére is negyedikeseim delután kikapcsolódásának finanszírozására felajánlom.
8. Elismerem, hogy bár nem látszik, Füzeséry Tamás is negyedikes!

E törvénykönyv a teljesség igénye nélkül készült, ezért e helyről való távozás után reklamációt nem fogadunk el. Ami esetleg kimaradt, azt is megfogadom. A másorváltozás jogát fenntartjuk!

Gimnáziumi eskü '96 október

Én ezen a mai napon ünnepélyesen megfogadom, hogy a következő pontokat képességeimnek megfelelően betartom:

1. Az iskolai szünetekben, ha felcsillan a szemem egy negyedikes császár, vagy egy tanár, illetve egy felsőbbéves láttán, szívem megdobbán, kezeim remegni kezdenek és szürkeálománnyomon átfutó parancs hangszálaimat működésbe hozza, majd hangos köszönés hagyja el ajkaimat.
2. Az iskolai szabályzatot szigorúan betartom, minden órára szorgalmasan készülök, ezzel örömet szerzek tanáraimnak.
3. A folyosón tartózkodva mindig vigyázok, nehogy egy felsőbbéves útját álljam, aki épp az órájára siet. Ha ez mégis megtörténne, bocsánatkérések közepette félreállok.
4. A büfénél állva, ha megpillantok a hátam mögött egy negyedikes császárt, kinek arcát az éhség gyötrő jelei eltorzították, megesik rajta a szívem, elszégyellem magam és zsebpénzemet felajánlva magam elé tessékelem.
5. Akarateróm maximális felhasználásával, drága negyedikesünk jó példáját szem előtt tartva a gimnázium alapkövetelményeit betartom, melyek a következők:
 - Nem fogyasztok alkoholtartalmú italokat, legyen annak alkoholtartalma akár egyetlen százalék is. Kivéve persze, ha ennek fontosságát orvosilag igazolni tudom.
 - Negyedékesünk féltve őrzött egészségének óvása érdekében, nem hajlok a dohányzás káros szenvedélye felé.
 - És végül, de nem utolsó sorban: tanáraimmal és diák társaimmal szemben mindig tiszteletet tanúsítok nemre és származásra való tekintet nélkül.
6. A negyedikes császáraimat nem mindig tekintem példaképeimnek.
7. Az iskolai rendezvényeken, tanulmányi versenyeken büszkén képviselem messze földön híres iskolám színeit, így öregbítem a gimnázium hírnevét.

Mostantól fogva a Tolnai Lajos Gimnázium tiszteletbeli szecskája vagyok, és büszkén viselem ennek megtisztelő jelét az alig észrevehető, piciny jelvényt.

A (gyönki) fiúk

Egyik nap egy barátnóm boldogan futott oda hozzám:

- Képzeld, tegnap este a Laci azt mondta, hogy szereti! - mondta mosolyogva, és szemecsillogása is elárulta, mennyire örül.

Akkor azt hittem, mégis rendesek a gyönki srácok, és nem igaz, amit a többi lány mondott róluik. De tévedtem! Két nap múlva barátnómet megpillantottam egy padon ülve. Egyedül volt, magába roskadva, és látszott rajta, hogy mennyire szomorú. Odamentem hozzá, átkaroltam, és megkérdeztem:

- Mi a baj?

- Semmi. - válaszolta mosolyogva. De a tegnapielőtti szik-rák eltűntek szeméből, és helyére nagy üresség költözött.

- Biztos?! - kérdeztem.

- Biztos! - válaszolta. De mire az utolsó szót kimondta, hangja megremegett, és könny gyűlt a szemébe.

- Fiúról van szó? Laci mondott valamit?

- Igen. - mondta a lány és fejét elfordította tőlem.

- De hát miért? Mit csinált?

- Semmit! Épp ez az, hogy semmit! Mintha, nem is ismerne!

- Szerintem felejsd el! Majd jön más. - mondtam vigasztalóban.

- Nem, soha! Nekem nem kell más, csak ő!

Ekkor jöttem rá, talán mégis van abban valami, amit a többiek mondtak. A fiúk tényleg csak kihasználják a lányokat, ígérnek nekik fűt-fűt,

kor eldobják, mint egy használt rongyot. És ha erre elszomorodunk, azt gondolják: „Miért ilyen hiszékeny? Most azt hiszi, hogy szép, mert én csak úgy mondtam neki, hogy szeretem?! Hát ha ilyen, nem is érdekel többé.”

Vagy éppen fogadásból járnak egy lánnyal. De olyat is hallottam már, hogy muszáj összeházasodniuk, csak mert néhány hónap múlva eggyel többen lesznek. Úgyhogy fiúk, próbáljátok meg egy kicsit jobban megbecsülni a lányokat! Mert ha így folytatjátok, összetiport szíveket fogtok magatok körül látni.

Ti lányok, meg álljatok a sarkatokra, és ne mindig higgyetek a fiúknak!

Különben is:

„Ki szemedbe néz némán csak az szeret igazán!”

Igaz, nem csak Gyönkön történnek ilyenek, hanem a világ minden pontján. És az is igaz, hogy vannak hűséges, kedves, megértő és megbecsülhető srácok még itt, Gyönkön is. Bárcsak minden fiú ilyen lenne!

De hát mit tegyünk: ILYENEK A FÉRFIAK!

Dömötör Orsolya

1. b

csak hogy a lány a karjukba omoljon, és ők eldicsékedhessenek a haverjaiknak, hogy: „Hú, de jó nőm van!”. Aztán, ha megunják, vagy valaki más jobban megtetszik nekik, ak-

Emlékszel még...?

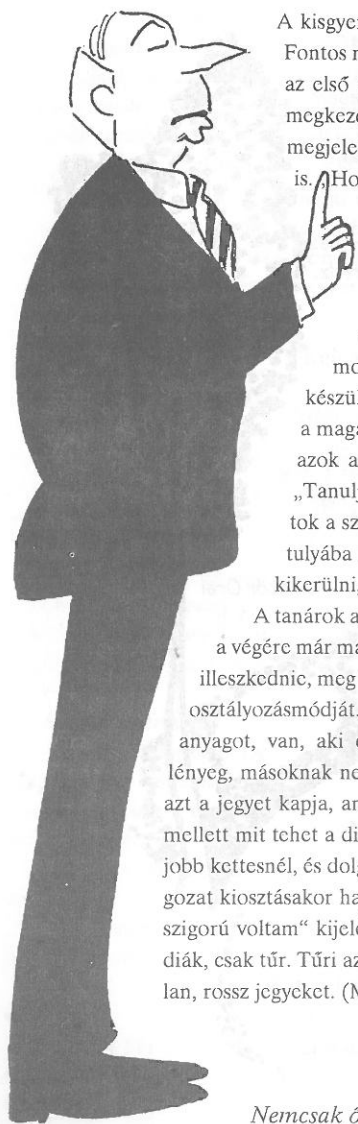
Emlékszel még a hídra?
Rövid volt és keskeny
Nem úgy, mint az érzésem.
Az szárnyalt messze,
 nagyon messze
Tőled, túlságosan
 messze
Talán hóbort volt az egész
Talán igaz volt és merész.
Azt hittem, hogy
 elfeledhetlek
De jöttek az álmok, és újra
 elevenítettek
Vagy már el is felejtettek?
Mi mászt tehetek?
A hídon nem megyek át többé
És bocsásd meg, már nem
szeretek többé!

Dömötör Orsi
1. b

Csak egy pillantás...

Csak egy pillantás volt
De mégis nagy hatalma lett
Mélyen szívembe markolt
Felébresztette a szerelem-életet
Néhány percig dalolt
Hiszen csak egy pillantás volt.

Tanáraink figyelmébe, avagy hogyan tanuljunk?

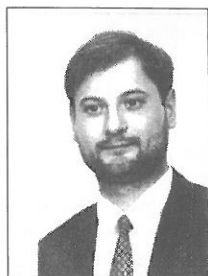
A kisgyerekeket az óvodában játékosan készítik fel az iskolára. Fontos napok a kicsik életében az általános iskolai évnnyitó, majd az első tanítási nap. Jönnek a piros- és feketeponatok. Később megkezdődik az osztályozás. Ahogy a gyerekek felcseperednek, megjelennek a rossz jegyek, amelyek egyben az első csalódások is. „Hogyan mondjam meg otthon? Mit fog szólni apu? Hogy magyarázzam meg? És ha megver? Hogy tudom majd kijavítani?”

Ezek a legelső kérdések, amelyek az első rossz jegyek után felmerülnek. Idővel ez az érzés is megszokottá válik, a diákok pedig lassan rájönnek, mit kell ilyenkor mondani otthon. Nyolcadik osztályban a többség hajt, és készül a felvétellire. Ballagás, bankett, mindenki megy tovább a maga útján, és a nyolcadik évből semmi nem marad, csupán azok a jótanácsok, melyekkel az évek során elláttak minket. „Tanulj rendesen! A gimnáziumban már az első héten megírá- tok a szintfelmérő teszteket, amelyek alapján sok tanárnál skatulyába fogtok kerülni. Ezekből a skatulyákból nagyon nehéz kikerülni, így jobb megelőzni. Tanuljatok! Tanuljatok!”

A tanárok annyit mondják, a gyerekek pedig annyit hallják ezt, hogy a végére már maguk is elhiszik. A tanuló elkerül a gimnáziumba. Be kell illeszkednie, meg kell szoknia új osztálytársait, tanárait és azok szokásait, osztályozásmódját. Különböző tanárok vannak. Van, aki szó szerint kéri az anyagot, van, aki egyéni megfogalmazásban. Egyeseknek elég a tömör lényeg, másoknak nem. Sajnos néhány tanárnál mindegy, mit mond a diák, azt a jegyet kapja, amit a tanár már az óra legelején kigondolt. Ilyen tanár mellett mit tehet a diák? Akárhogy tanul, bármit csinál, a felelete nem lehet jobb kettesnél, és dolgozatba sem haladhatja meg a hármas szintet. Ha a dolgozat kiosztásakor harcolni próbál a jobb jegy érdekében, a tanár egy „most szigorú voltam“ kijelentéssel elhárítja a kérdést. Így hát nem tehet mást a diák, csak tűr. Tűri az otthoni zűróket, az órai szenvedéseket és az igazságtalan, rossz jegyeket. (Mégis hogyan tanuljon, hogy jobb legyen?)

Vass Éva és Koleszár Ildikó
2. b

Nemcsak ők vannak ezzel így! Akinek nem inge ... (- a Szerk.)

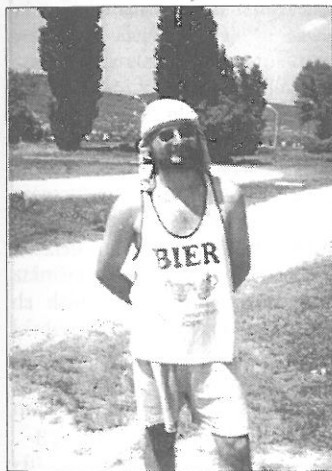
Ha azt mondom: hőzentróger, mindenkinek egyetlen ember jut az eszébe. Valaki, aki 2 évig „rontotta az iskola levegőjét”, akit jellegzetes járásáról és jólöltözöttségéről mindenki már messziről megismert. Ha megjelent a büfében, csak a szokásos Coca-Cola-t és a Balaton szeletet kérte, s közben a diákokkal is váltott pár szót. Azt hiszem, már mindenki tudja, hogy kiről is van szó! Igen: Andódi Tanár Úr, aki tavaly óta már nincs tanáraink megszokott körében. Ő az, akit nem kell bemutatni a diákságnak, ezért inkább a Ti szavaitokat idézve próbálom alakját feleleveníteni. Íme néhány rövid példa bevezetőül: Ambíciózus, jó társaság, temperamentum, közvetlen, segítőkész, rugalmas, ötletgazdag, törekvő, meggondolt, megbízható. Persze minden embernek van jó és rossz oldala is, így természetes, hogy ilyen dolgokat is olvastam, mint: cinikus, ironikus, gúnyos, hangulatember. Hát igen! Egy-egy beszélgetés alkalmával túlzott realizmusával összetörte az ember álomvilágát, hogy így zökkentse vissza a valóság talajára. Ez persze sokszor fájdalmasan érintette a diák érzékeny lelkét. S még ha így is volt, akkor is „jó volt vele beszélgetni, mert intelligens ember, aki megérti az én nézőpontomat és véleményemet, legalábbis figyelembe veszi azt. Gyerekes arca vidámságot sugárzott, ugyanakkor „No jeans” jelleme mindig egyfajta komolyságot tükrözött. Persze néha Ő is egy kis változásra vágyott, s ilyenkor mégiscsak előkerült a farmernadrág az elmaradhatatlan hőzentrógerrel. Az állandó rohanás mintha mindig valamilyen új cél felé vitte volna. Tudásvágya más emberekre is hatott, ezért sok diáknak volt a példaképe.

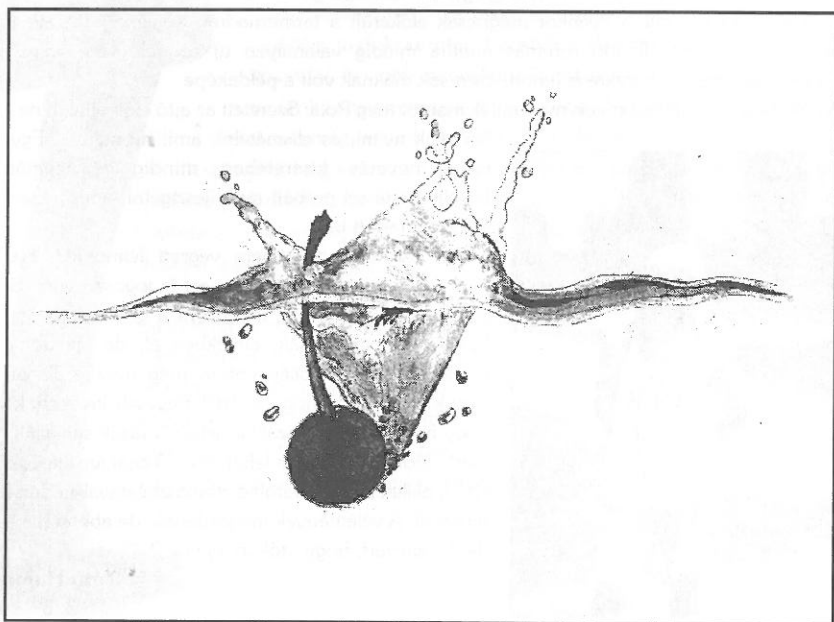
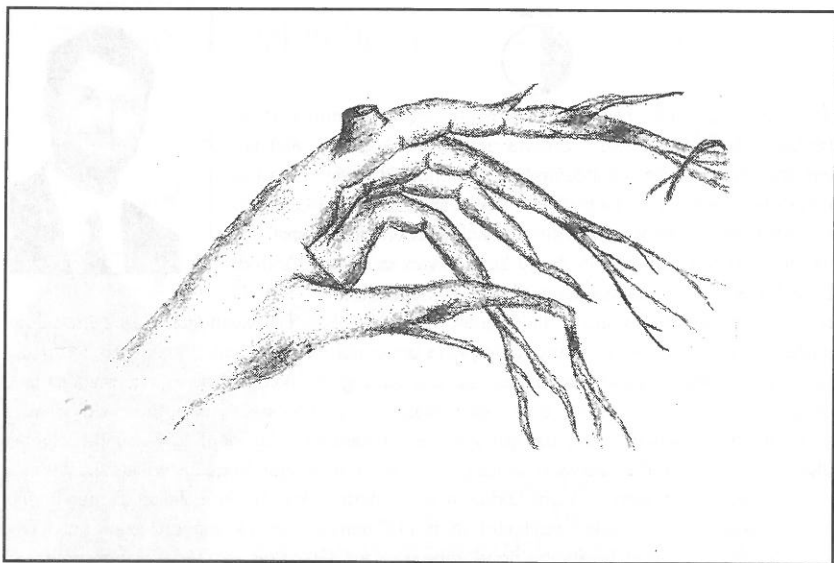
A fiúkollégium lakóiban mégis más emlék maradt meg Róla: Szeretett az ajtó előtt állni, hirtelen ránk nyitni, és elismételni, amit mondtunk. Egy rövid nevetés kíséretében mindig a nevelői figyelemzetéssel próbált ránk ijesztgetni, amit persze sohasem tartott be.

Sokan tisztelték, mert nem végzett félmunkát. Ha büntetett, jogosan, ha dicsért, azt is jogosan tette. S megpróbált valami újat létrehozni a gimnáziumban. Van, akinek már csak, emléken él, de aki néha találkozik Vele a kollégiumban még mindig Tanár Úrnak szólítja, de hogy miért?! Egyesek kíváncsiak, hogy hogy nézhet ki szakáll nélkül, mások sajnálják, mert „szolgálatban nem lehet inni”. Tehát így látjátok Őt Ti, akiket 2 évig tanított élettapasztalatával és cinizmusával. A vélemények megoszlanak, de abban mindenki egyetért, hogy „tök jó fej volt”!

Tóth Hajni

3. b

„... fogalmam sem volt, hogy kell kitölteni egy naplót ...”

Riport Zsiga Mónika Tanárnővel

Mint jól tudjátok, idén is bővült tisztelt tanári karunk tapasztalt, ill. pályakezdő tanárokkal. Ez utóbbi különösen igaz Zsiga Mónika Tanárnőre, aki a Pécsi Janus Pannónius Tudományegyetem elvégzése után nem vesztegette idejét, visszajött - saját bevallása szerint - szeretett gyöngi gimnáziumába, csak azzal az apró különbséggel, hogy most, mint bölcs tanár, nem mint tudásra éhező, szorgalmas és kötelességtudó (magatokra ismertek? - a Szerk.) diák lépeget végig a bejárati folyosó szomorú félhomályában. Meg kell még említenem, hogy a Tanárnő földrajz-német szakosként tanít iskolánkban, ha ez valaki számára még nem lenne ismeretes. Egy szerda délutáni táncpróba előtt időt szakított kérdéseim szóbeli megválaszolására. (Az interjú kazetta és CD formájában rövidesen megvásárolható lesz az ország összes zeneműboltjában. TLG-seknek érkezővevény.)

E.S.: Összefoglalná-e röviden a gyermekkórát?

Tanárnő: Szekszárdon születtem (a dátumot a Tanárnő cselesen nem árulta el), Szakadátton kezdtem iskolába járni, szóval sváb faluból származom. Már az óvodában is azt hallgattam, hogy „Setzt euch!” meg „Guten Appetit!”. Később Gyöngön tanultam az általános iskolában. Világéletemben néptáncoltam, zongorázní is tanultam. Ezzel talán már ki is merült a kisgyermekkorom. Utána jött a gimnázium - ezt is itt jártam -, de ez már olyan átmeneti korszak volt.

E.S.: Most egy kicsit személyesebb kérdés következne. (Tanárnő arcán rémület, szemében: „Tudtam!!!”) Első szerelem?

Tanárnő: Gyerekszerelmeim az általános iskolában kezdődtek, amikor a fiúk egyik tereből a másikba cipelték a táskámat, így mentünk. Ez volt az első ártatlan gyerekszerelmem, nagyon szép volt. Az első igazi szerelmem külföldre kapcsolódott, húsz éves voltam.

E.S.: Már gyerekkorában is tanár szeretett volna lenni?

Tanárnő: Igen. Ezt komolyan mondom. Ez sose volt kérdéses, hogy tanár akarok lenni, az pedig hogy földrajz-német, csak később dőlt el.

E.S.: Szereti azt, amit csinál? Szóval nem kényszerválasztás volt?

Tanárnő: Igen, nagyon szeretem. Miért, nem látszik?!

E.S.: De igen. Mi az, ami Gyöngre hozta vissza?

Tanárnő: Elsősorban az, hogy itt élnek a rokonaim, a barátaim. A gyermekkorom is ide köt. Meg aztán én nem vagyok olyan beállítottságú, hogy hiányozna a nagy nyüzsgés, nekem inkább ez a nyugi tetszik. Itt mindenki ismer mindekit, ha segítség kell, sok emberre számíthatok. (A Tanárnő az első kéttannyelvű

osztályba járt - Főkatinénink volt az osztályfőnöke. - a Szerk.)

E.S.: Mi az, ami lényegesen változott a TLG-ben, mióta befejezte tanulmányait?

Tanárnök: Először is, ami nem változott: a tanárok becenevei még itt-ott a régiek. Nagyban változott a szigor a gimnáziumon és a kollégiumon belül. Sokkal lazább lett. Olyan például, hogy kézenfogva sétálni, nem volt ildomos. Az iskola keményebb, erősebb lett, csak ha már a kisérettségit nézzük, akkor is. Igaz, ez sokat segít Nektek. Jobb az, hogy rendszeren megoldották az angol nyelv tanítását. Jó az, hogy megépítették az új tornacsarnokot, mert mi majd bele golyóztunk, amikor körbe-körbe futkostunk a régi, kis tornateremben.

E.S.: Milyen érzés az egykori tanárait kollégáiként viszontlátni?

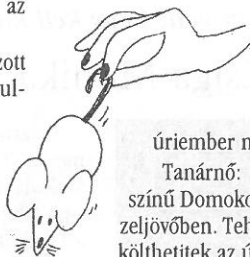
Tanárnök: Nagyon félttem tőle, hogy milyen lesz. Ez volt az egyik nagy dilemmám, hogy ők elfogadják-e majd. De semmi problémám nem volt. Amennyire tudtak, segítettek. Mindenben, a szervezési dolgokban ... például fogalmam sem volt, hogy hogyan kell kitölteni egy naplót, mert az egyetemen nem tanították. Bárkihez fordulhattam; az Igazgató Úr is mindent elmondott, úgy ahogy van, nem köntörfalaztak. Többüket tegezem.

E.S.: Már gyermekkorától táncolt. Hogy alakult később a kapcsolata a néptáncsal?

Tanárnök: Az általános iskolás idők után a gimnáziumban is folytattam a táncot, azóta is táncolok. Az egyetemi éveim alatt elvégeztem egy táncoktatói tanfolyamot, ezután felkérték egy gyermekcsoport vezetésére. Most pedig a gimiben vezetem a Gimnázium táncsoportját.

E.S.: Jó. Ennyit a múlttól. Folytassuk a jelenben. Sokan kíváncsiak a Tanárnök családi állapotára. Tudjuk, hogy minden reggel a fiatalember megfordul az autóval, dudál és indul.

Tanárnök: (Felemeli a kezét, mosolyogva

mutatja a jeggyűrűjét.) Eljegyeztük egymást, és valószínűleg össze fogunk házasodni.

E.S.: Megtudhatnánk az úriember nevét?

Tanárnök: Domokos József. Szóval valószínű Domokosné leszek majd, de nem a közeljövőben. Tehát akkor majd a Domokosnére költöztetek az új neveket!

E.S.: Miért, ismeri a Tanárnök a beceneveit?

Tanárnök: Több is van?! Én csak a csigával kapcsolatosat ismerem, mivel egyik osztályom felvilágosított a németóra elhúzása érdekében a tanárok diákok között használt beceneveiről.

E.S.: Mit értetek a legjobban a diákokban?

Tanárnök: Hogy nyíltak, bármiről lehet velük beszélgetni, nincsenek gátlásaik. Szóval ez a kis korkülönbség, úgy érzem, a javamra válik, közvetlenül hozzám. Így jobban tudok velük az óráimon dolgozni.

E.S.: Most egy kicsit talán a diákok számára is kedvesebb témába vágva: sörkedvelő-e.

Tanárnök: Nem. Én boros vagyok.

E.S.: Kedvenc bora?

Tanárnök: Bármilyen vörösbor, minél teste-sebb, annál jobb.

E.S.: Fél-e az egerektől?

Tanárnök: Félek. A döglött egeret azért kiviszem az égerfogóval, de székre nem állok meg ilyesmi.

E.S.: Mi a véleménye a női egyenjogúságról és a feminizmusról?

Tanárnök: Nos, én úgy gondolom, hogy a munka területén mindenképpen egyenjogúaknak kell lenniük a nőknek, viszont én otthon kicsit visszavonulok. Ez nem azt jelenti, hogy a párom nem mosogat vagy főz. Én egész nap csak dirigálok: „Üljetek le!”, „Álljatok fel!”, „Nyissátok ki!”. Szóval valahol van egy egészséges egyensúly. A feminizmust - mivel egy eldurvult irányzat - nem hiszem, hogy támogatnám.

E.S.: Szokott a Kemlerbe járni a Tanárnő?

Tanárnő: Voltam már és szeretnék is még menni, mert a párom szereti a sört. Szívesen eljárnék többször is, de megpróbálok majd úgy, hogy minél kevesebb diákok buktassak le.

E.S.: Menekülnek a Tanárnő elől?

Tanárnő: Nem az, hogy menekülnek, hanem kellemetlenül érzik magukat, ha én is a közelben vagyok.

E.S.: Szabadidő?

Tanárnő: Szabadidő? Nem igen van. Nagyon szeretnék egy-egy jó könyvet olvasni. Szívesen hallgatok klasszikus zenét, de akár még a heavy metalt is elviselem. Zongorázni is szeretek, de erre aztán végképp nincs időm.

E.S.: Szeretnék valamit megtudni a főzőtudományáról.

Tanárnő: Az az igazság, hogy szívesebben mosogatok, mert annak van látszata. De ha az ember délelőtt végig a konyhában áll, utána az egész elfogy fél óra alatt, igaz akkor van egy elégedett család. Nem igazán szeretek főzni, ha nagyon-nagyon muszály, akkor tudok ... zsíros kenyeret. Nem, nem! Komolyan, azért tudok,

és most felhalmoztam egy csomó szakácskönyvet.

E.S.: Hogy van megelégedve a mostani lakhelyével?

Tanárnő: Szerintem nagyon jó kis hangulatos lakás.

E.S.: Visszatérve a tanításhoz. Le tudná írni röviden a tanítási módszerét? Mi lebeg a szeme előtt, mikor bemegy egy órára?

Tanárnő: Nem látom értelmét annak, ha teletömök az ember fejét értelmetlen dolgokkal, inkább kevesebbet, de azt alaposabban, úgy, hogy megértsék.

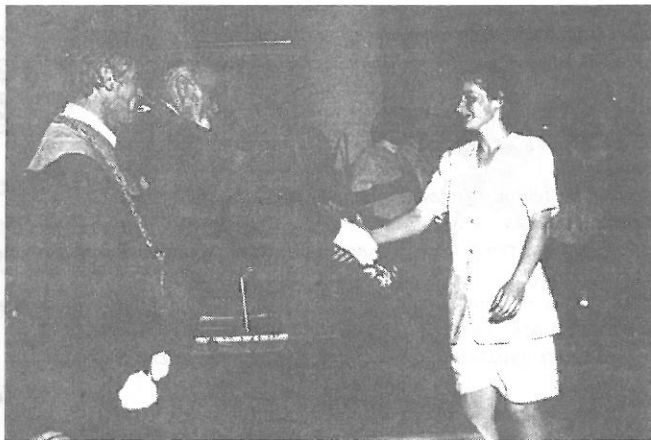
E.S.: Ez a gyönki tanári állás egy életcél vagy csak egy apró állomás, egy fényes karrier kezdetén?

Tanárnő: Én specializálódhattam volna az egyetemen, de semmi más nem akarok lenni, mint tanár. Nagyobb feladatnak érzem egy kis gimnáziumban tanítani, mint egy nagyvárosban.

E.S.: Azt hiszem, amennyit tudni szerettünk volna a Tanárnőről, azt elárulta Nekünk. Köszönöm szépen az interjút!

Tanárnő: Nagyon szívesen.

Palásti György
öccé

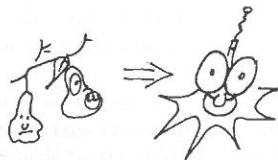
Aforizmák

- „A szellem a lélek légköre.”
 „Aki beszél, az a levegőbe írja szavait.”
 „Mi az ember? - testbe öltözött lélek.”
 „Az álom a valóság fele.”
 „A képzelet a lélek szeme.”
 „A szem az arc napja.”
 „Amikor gyereket nevelsz, gondoldj az öregkorára.”
 „A vallás a szív költészete.”
 „Tégy úgy, hogy ami másoknak bűn, neked erény legyen.”
 „A gyöngesség a szenvedély pihenése.”
 „A halál olyan, mint a nap. Nehéz szembenézni vele.”
 „Növény a barátság, melynek túl kell élnie a szárazságot.”
 „A pokol üres, mert minden ember a felszínen van.”
 „Csak a döglött halak úsznak az árral.”
 „Épp kezdtem megszokni a tegnapot, hát nem eljött a mai nap?!”
 „Nem tudom, hogy mit szeretnék, de azt tudom, hogyan kapom meg.”

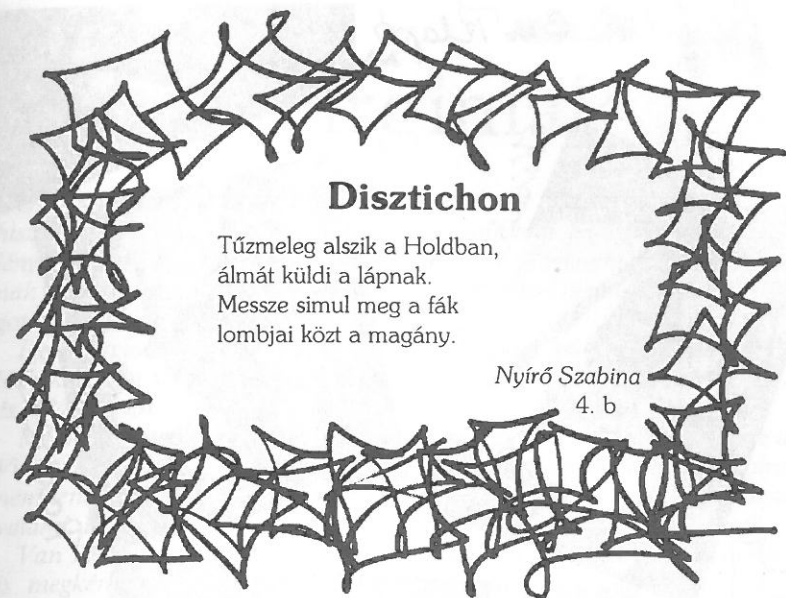
Bölcsességek

- „Az igazság sohasem tehet annyi jót, mint amennyi bajt az igazság látszata okoz.”
 „Nehezebb dolog kivédeni, hogy más uralkodjék felettünk, mint nekünk uralkodni mások felett.”
 „Tehetségünket a természettől nyerjük, de szerencse nélkül nem sokra megyünk vele.”
 „Az ember egy könyv, aminek még csak a címét írták meg.”
 „Mindig szeretjük azokat, akik bennünket csodálnak.”
 „Csak azok félnak attól, hogy megvetik őket, akiket valóban meg lehet vetni.”
 „A féltékenységekben a szerelemnél több az önszeretet.”
 „Tanácsot adhatunk, de hasznosításába már nincsen beleszólásunk.”
 „Halandók módjára félünk mindentől, de úgy vágyunk mindenre, mintha halhatatlanok volnánk.”
 „Az óvatosság és a szerelem nem való egymáshoz; ahogyan nő a szerelem, úgy foszlik semmivé az óvatosság.”
 „A férfiak nem tudják, milyenek a nők, mert elmélkednek, hogy milyenek kellene lenniük.”
 „Mielőtt találkozol a szép herceggel, rengeteg békát kell megcsókolnod.”
 „Az életben nincsenek győztesek, csak olyanok, akik megússzák a dolgot.”

gyűjtötte: Tóth Hajni

3. b

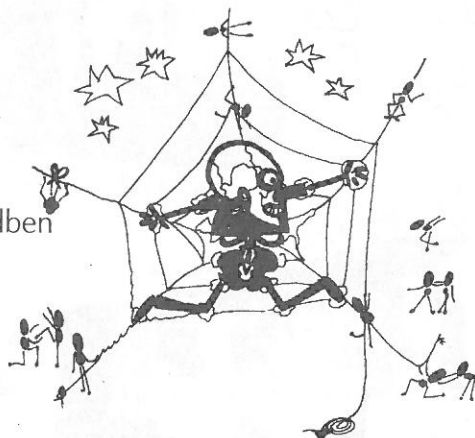
Disztichon

Tűzmeleg alszik a Holdban,
álmát küldi a lának.
Messze simul meg a fák
lombjai közt a magány.

Nyíró Szabina
4. b

Élet-háló

Lassan, komótosan szövik
fonalukat az idő-pókok.
Észre sem veszem, és szép
[csendben
körülfonnak, behálózna,
és hiába vergődöm,
belémoltják bénító,
égető, halálos mérgük.

Nyíró Szabina
4. b

A felejthetetlen Téliapó

Kincskereső

Kisbádmön

Rattrek

Téli-
apó

1996

Megjött ... némmint a Téliapó!
Vérszögöndi asszonykórus

A kórusom

Stöös

Kalifornia

Virginia!

„A kis barátainak nincs igazuk. Ők csak azt hiszik el, amit látnak: azt hiszik, olyan nincs, amit kis lelkükkel nem tudnának felfogni. Minden emberi lény kicsi, legyen az akár felnőtt, akár gyermek. A világmindenségben olyan-nak tűnik, mint egy ici-pici rovar. Ilyen hangyaésszel nem lehet a teljes igazsá-got megérteni és felfogni.

Igen, Virginia, van Father Christmas, a Téliapó. Egészen biztosan ugyanúgy létezik mint a szeretet, a nagylelkűség és a hűség. Az életünk azért lehet szép és vidám, mert ez mind van.

Mennyire sötét lenne a világ, ha nem lenne Téliapó! Akkor nem lenne a kis Virginia sem, nem lenne hit, nem lenne költészet - egyáltalán semmi olyasmi nem lenne, ami az életet elviselhetővé teszi. A látható szépséghez hiányozna valami. Kihunyana a gyermeki lét fénye, az, ami a világba ebből kiárad.

Van Téliapó, különben Te sem tudnál hinni a mesékben. Természetesen, Te is megkérhetnéd a papádat, hogy karácsony szent estéjén küldjön szét embereket, hogy kapják el a Téliapót. De közülük senki nem láthatná saját szemeivel a Téliapót. Mit bizonyítana ez? Csak azt, ahogy senki sem láthatja őt szemtől szembe. De ez semmit nem bizonyít. A legfontosabb dolgok több-nyire láthatatlanok maradnak. Akár Holdon táncoló szellemek. Pedig mégis csak vannak.

Ugyan ki gondolhatná ki a világ minden csodáját? Nem is szólva arról, hogy ki lenne az, aki mindazt láthatná? Ez a Földön a legokosabbaknak sem sikerült.

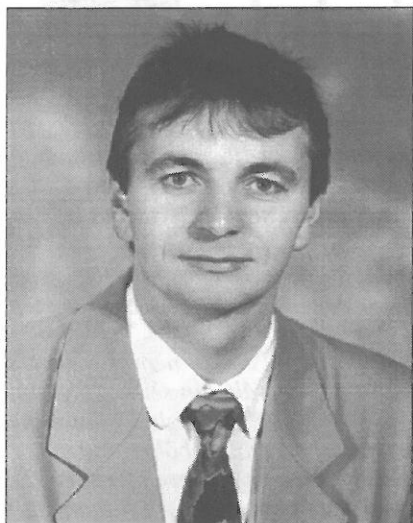
De Te látsz, ha nem is láthatsz mindent. Foghatsz egy kaleidoszkópot, és kereshetsz benne szép színes ábrákat. Tarka-barka cserepeket találsz majd, ennyi az egész. Miért? Mert egy fátyol befedi a valódi világot: egy fátyol, ame-lyet erőszakkal sem lehet szétszakítani. Azt csak hit, költészet és szeretet lebbentheti fel. Az viszont egyszerűen felismerhetővé teszi a mögötte rejtőző szépséget és ragyogást. „Ez igaz?” - kérdezted. Virginia, a világon semmi sem igazabb és maradandóbb, mint ez.

A Téliapó élt és örökké élni fog. Tíz-szer tízezer év múlva is létezni fog, hogy az olyan gyerekeket, mint Te is vagy, és minden nyitott szívet örömmel töltsön el.

Boldog karácsonyt, Virginia!”

A Te Francis Church-öd

Interjú a(János Zoltánnal)

Iskolánk új tesitanárával, János Zoltánnal beszélgettünk:

Ein-Stein: Kezdjük egy Önhöz közel álló kérdéssel: Mit sportolt?

János Zoltán: Fociztam, atlétikáztam és kézilabdáztam. A legmagasabb szinten talán a kézilabdát nevezném meg. (NB.1/B - ben)

E.S.: Hol tanult?

Tanár Úr: Általános iskolában Hőgyészen, aztán egy év bemelegítés a tamási gimnáziumban.

E.S.: Kirúgták, Tanár Úr?

Tanár Úr: Nem rúgtak ki. Hehehe.

E.S.: Hanem?

Tanár Úr: Eljöttem.

E.S.: Miért?

Tanár Úr: Nem tetszett a klíma.

E.S.: Na persze! A klímaberendezést

is feltalálták már... Miért lett tanár? Mindig tanár akart lenni, vagy voltak más elképzelései is?

Tanár Úr: Én nem akartam tanár lenni, ezt a véletlenek közrejátszása eredményezte.

E.S.: Mesélne a családjáról és gyermekkoráról?

Tanár Úr: Az én gyermekkoromat nagymértékben a sportolás határozta meg. Egyébként átlagos gyermekkorom volt.

E.S.: Szülei, testvérei, gyerekei, nagynéni, nagybácsi?!

Tanár Úr: Sógor, koma, jóbarát...Ja, édesapám és hugom Szekszárdon él, míg édesanyám Hőgyészen. Nekem két gyermekem van és egy volt menyasszonyom, ő a feleségem...hahaha, hogy felcsillant a szeme!

E.S.: Azt hittük, hogy mond valami intim dolgot.

Tanár Úr: Valami jó poént, mi? Hát igen, nem vagyok egy nősülős típus.

E.S.: Nem házasodtak össze?!

Tanár Úr: De.

E.S.: Ő volt az első, egyetlen menyasszonya?

Tanár Úr: Igen.

E.S.: Ő volt az „első” ?

Tanár Úr: Igen, az első és egyetlen.

E.S.: A gyerekei sportolnak valamit?

Tanár Úr: A nagyobbik lányom kézilabdázik, ő harmadikos. Hobby-szinten úszásoktatásra jár már harmadik éve. A kisebbik pedig, remélem, hogy a nyomdokaimba lép. Úgy néz ki, hogy lesz benne spiritusz.

E.S.: Szoktak családi túrákat tenni?

Tanár Úr: Régebben igen, mostanában már nem annyira, hacsak nem édesapámnál, ahol az erdőben szoktunk sétálni.

E.S.: Mi a hobbyja? Mit csinál szabadidejében?

Tanár Úr: Szabadidőmben építkezek, illetve lovagolok. Ez a hobbym is. Illetve egy baráti társasággal péntekenként focizni szoktunk.

E.S.: Azt hittem kártyázni... meg iszogatni. Csak vicceltem!

Tanár Úr: Azért mindent nem árulok el.

E.S.: Hogy áll a dohányzás, alkohol, kábítószer témához?

Tanár Úr: A dohányzás: ötödikes korom óta nem szívom, nem is szeretem a dohányfüstöt. Az alkohol: mértékkel egy kellemes dolog. A kábítószer: közvetlen kapcsolatba nem kerültem vele, remélem, nem is fogok.

E.S.: Az alkohol is kábítószer, csak úgy hozzászem!

Tanár Úr: Ne tegye hozzá, mert az kis mértékben gyógyszer is.

E.S.: Nem érdekel, hogy gyógyszer, akkor is kábítószer.

Tanár Úr: Jó! Akkor te ne igyál alkoholt, oké?

E.S.: Én nem szoktam!

Tanár Úr: Na! Majd pénteken meglátjuk!

E.S.: Hangsúlyt fektetnek az egészséges táplálkozásra? Egyébként én nem szoktam inni és nem mehetünk ki a Tocsiba!

Tanár Úr: Na látjátok! Pénteken?

E.S.: Igen, a bál alatt.

Tanár Úr: Ja! Igyekszünk egészségesen táplálkozni. Ez hol sikerül, hol nem. Az anyagi lehetőségek behatárolják.

E.S.: Jó kis magyaros pörköltet!

Tanár Úr: Így van! Fáj is a gyomrom három napja, a disznóvágás óta!

E.S.: Lesz egy jó kis gyomorfekélye! Apukámnak is az volt. Mi volt a kedvenc meséje?

Tanár Úr: Boah!

E.S.: Az jó mese! Én is szeretem!

Tanár Úr: Nem is tudok választani. Múltkor mi is jutott eszembe? Micimackót, vagy mit mondtam?

E.S.: Mondhatok egy mesét? A „Mazsola“ hogy tetszett?

Tanár Úr: Ja! Az egy jó kis mese volt, igen! A Tádé!

E.S.: Jól van akkor! Tanár Úr! Szeret futni vagy futtatni? Esetleg szereti a honvédelmi tesiórákat?

Tanár Úr: Hogyne! Fegyvelmezés céljából feltétlenül.

E.S.: Legközelebb puskával legyen szíves kiállni, és aki nem csinálja, azt trdzz!

Tanár Úr: Lehet...

E.S.: Na! Most inkább maradjunk a riportnál!

Tanár Úr: Lehet, hogy bevezetjük azt is. Most már inkább csak futtatni, futni kevésbé, de régen szerettem.

E.S.: Én meg utálok! Mennyiben más az általános iskola, mint a gimnáziumi tanár-diák viszony szempontjából? Hogy érzi itt magát?

Tanár Úr: Talán a tanórán kívüli dolgokkal kezdjünk. Itt úgy érzem, hogy sokkal közvetlenebb a kapcsolat a tanárok, illetve a diákok között. Talán abból is kifolyólag, hogy nagyobbak. A tanóra pedig vegyes érzelmeket kelt bennem. Egyrészt nem gondoltam volna, hogy ennyi időt kell szentelni a fegyelmezésre. A másik, hogy nagyobb tanulókkal van dolga az embernek, tehát jobban lehet őket terhelni. Már amelyik osztállyal rendszeresen lehet dolgozni.

E.S.: Példa?

Tanár Úr: Példa? 9.b, 10.b.

E.S.: Köszönjük szépen! Ezt inkább nem rakjuk bele. Tanár Úr, mikor volt először szerelmes?

Tanár Úr: Tizenöt éves koromban.

E.S.: Hány éves volt a lány?

Tanár Úr: Tizenhét.

E.S.: Ennyi?

Tanár Úr: Hát ennyi, részleteket hadd ne meséljek!

E.S.: De igen!

Tanár Úr: Nem!

E.S.: És lett belőle valami?

Tanár Úr: Nem!

E.S.: Két gyerek...

Tanár Úr: Nem. Az már később alakult.

E.S.: Abszolút semmi?

Tanár Úr: Nem. Ennyi.

E.S.: Vidd már a számból...(a diktáfont). Milyen a Tanár Úr nőideálja? Tizenhét évesek?

Tanár Úr: Ja! Nanananana! Ahhoz képest, hogy a feleségem harmincöt! Úgyhogy!

E.S.: Legalább már ezt is tudjuk!

Tanár Úr: A nőies nőket szeretem, nem különösebben lényeges, hogy szőke, barna, vagy fekete. Csinos legyen. A szellemi képességei sem elhanyagolhatóak.

E.S.: Mi a Tanár Úr kedvenc étele?

Tanár Úr: A bakonyi sertésborda galskával. Isteni jó!

E.S.: Mi volt élete legnagyobb égése, kudarca?

Tanár Úr: Talán az egyik legnagyobb melléfogásom az volt, amikor a főiskola után hívtak kézilabdázni magasabb szintre, és nem azt választottam, hanem a tanítást.

E.S.: És az égés?

Tanár Úr: Úgy égésre különösebben nem emlékszem. Talán az, amikor a főiskolával sítáborban voltunk. A kötelező sítábor másodikban volt, engem előtte egy héttel gipszbe raktak, mert kifordult a bokám. Így én abban az évben, mikor oktatóval voltunk kint, kimaradtam. Következő évben a önszorgalomból a csoportból 10-15 -en kimentünk. Engem a volt csoporttársaim tanítottak, illetve próbáltak tanítani síel-

ni és csúszás-mászás, esés-kelés volt egy héten keresztül. Ez mondjuk elég nagy égés volt.

E.S.: Tud valami érdekes, humoros történetet mesélni nekünk?

Tanár Úr: Talán innen a gimnáziumi élmények közül egy: a gerelyhajításnál az egyik negyedikes lány fordítva hajította a gerelyt, nem egy, nem két dobádon keresztül, amíg egészen végigértünk a pályán és akkor vettem észre, hogy meg kellene fordítania.

E.S.: Ez az idén történt?

Tanár Úr: Igen, ősszel.

E.S.: Név?

Tanár Úr: Nem mondom meg.

E.S.: Na!

Tanár Úr: Nem!!!

E.S.: Mit üzen a diákoknak?

Tanár Úr: Nem mindenki ellensége a diákságnak, aki egy kicsit fegyelmet, meg munkát követel tőlük, hiszen ez leginkább a diákok érdekében történik. Az elsődleges dolog az, hogy az adott feladatoknak meg kell felelni, és tudásunk legjava szerint teljesíteni.

E.S.: Mi volt élete legnagyobb sikere?

Tanár Úr: A két rajkó, a két gyerek.

E.S.: Mik a tervei a jövőt illetően?

Tanár Úr: Magán vagy munkahelyi?

E.S.: Általában.

Tanár Úr: Egyrészt szeretek...

E.S.: Borotválkozni!

Tanár Úr: Na. Az a holnap reggeli tervem. Aztán a munkahelyemen szeretnék minél jobban megfelelni, az itteni lány kézilabda csapatból egy viszonylag elfogadható társaságot kreálni. A magánéletben pedig anyagi és erkölcsi boldogulást szeretnék minnél magasabb szinten elérni.

E.S.: Milyen gyakran szokott borotválkozni?

Tanár Úr: Hetente egyszer - kétszer, mikor milyen programok vannak.

E.S.: Gyönyörű! Mikor és hol született?

Tanár Úr: Pincehelyen születtem, 1976-ban.

E.S.: Persze!

Tanár Úr: Május 7-én. Húsz éves múltam, úgyhogy ezt nyugodtan beírhatjátok.

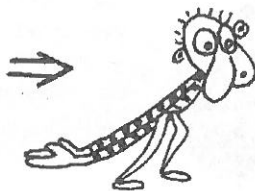
E.S.: És mikor?

Tanár Úr: Arra már nem emlékszem. '62-ben születtem. Május 7-én. Ez igaz.

E.S.: Köszönjük a riportot és kívánunk sikerekben gazdag boldog új évet Önnek és családjának. Végül, ha lehet egy jó tanácsunk: borotválkozzon gyakrabban!

**Badics Beáta, Vass Éva
Koleszár Ildikó**

10. b

Bámulok

Ülök a széken

S az eget bámulom éppen

A felhők odafönn az égen

Rám ragyognak szépen

Azt a gömbölyűt nézem

S te is nézd fönn az égen.

Takács Edina

1. a

Enged minden keménység
szemednek, mellyel minden fényt legyőzöl,
s ha valaki meghalhat az örömtől,
akkor haljon a törtől,
ha ritka szépségen győz ritka részvét.
Ha lelke tűz hevét még
nem ismeri: halottá dermedek
első pillantásod ígéretére,
szemem oly szomjan égve
itta ellenséges tekinteted.
S kínom az nem lehet,
hogy nincs módodban könyörölni rajtam.
Végtelen szépséged a kegyelmed is;
minél inkább segítsz,
csak jobban elveszítsz,
s ki rád néz, megvakítod óhatatlan.

ismeretlen szerző

„Minden jó végetér egyszer!”

- tartja a mondás. Az utóbbi időben tanári karunk jelentősen átalakult, s az egyik változás az idén az volt, hogy eltávozott az iskolából Andódi Lászlóné, Ági néni, s így újra szegényebbek letünk egy igazi egyéniséggel.

Téli szünet előtt pár héttel jelentette be az osztályfőnök, hogy elmegy Gyönkről, és Szekszárdon fog dolgozni a Megyei Rendőrségen. 2 és fél év után Andódi Lászlóné, Ági néni búcsút mondott a tanári pályának.

Bár itthagytá Gyönköt, remélem az osztályunkat nem felejtette el végleg. Sok szép emléket és jó tanácsokat hagyott ránk. Persze mi se hagytuk emlékek nélkül elmenni.

A tavalyi év, az osztálykirándulás, a szecskaavató, a farsang számára is felejthetetlen marad.

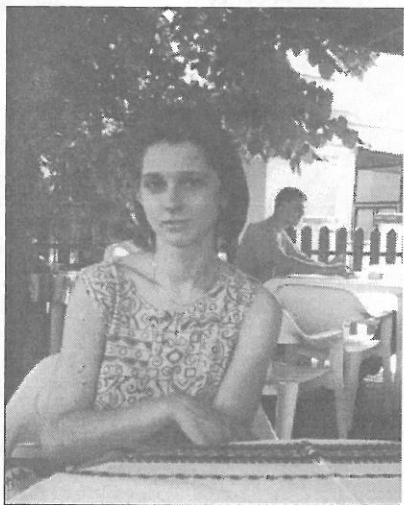
Az utolsó héten elbúcsúztattuk a kollégiumban, odaadtuk neki szerény ajándékainkat. A tanárnő még tortát is hozott nekünk, amit jól esett a hideg pezsgővel leöblíteni. Minden búcsú fájdalmas, ez is az volt.

Jó tanár és osztályfőnök volt. Problémáinkat egy-egy hosszabb könyvtári beszélgetések után mindig sikerült megoldania. Bár a fegyelem az osztályban elég minimális volt, azért mindent megértetett velünk.

Nem éppen az az osztály vagyunk, amiről egy kezdő pedagógus álmodik, de azért a 2.a is szerezhethet kellemes meglepetéseket.

Bankós Zsuzsi

2. a

Der Tod des Aschenbechers

Es war einmal - also vorgestern - ein Aschenbecher. Er lag auf einem Tisch (bei Kemler). Der Tisch und der Aschenbecher redeten sehr viel miteinander, über alles: über das Leben, über die Menschen, über andere Aschenbecher, über Gläser. Sie verstanden die Welt einfach nicht. Der Aschenbecher sprach: „Wenn wir mit den Menschen in einer Welt leben, warum können wir nicht Freunde sein? Warum denken sie, daß sie wertvoller sind, als wir Gegenstände. Wir haben auch doch Gefühle, und wir leben auch. Kann man das nicht verstehen?“

Der Tisch sagte: „Oh, mein Freund Aschenbecher. Du bist nur einer von den vielen Aschenbechern. Die Menschen können die Aschenbecher nicht voneinander unterscheiden, weil sie uns nicht glauben, daß wir“ leben“. Die Menschen interessieren sich nicht für unsere Seele. Ich bin älter als du, also ich weiß mehr von den Lebewesen, die sich Menschen nennen.

Wir sind geboren, weil diese Lebewesen uns gemacht haben. Aber das bedeutet nicht, daß wir ihnen untergeordnet sind. Wir sind fortgeschrittener als sie. Wir führen keine Kriege gegeneinander, wir können in Frieden leben.

Unsere Probleme existieren nur wegen der Menschen. Obwohl sie uns geschaffen haben.

Und wir können gar nichts tun, nur warten, warten und warten, vielleicht wird's einmal besser.

Die Leute z.B. lachen die aus, die glauben, daß wir auch leben hätten. Sie können uns vernichten, in diesem Moment oder am nächsten Tag, aber einmal werden wir sowieso sterben. Ich will damit nicht sagen, daß wir ohne Hoffnung leben müssen. Und die Menschen wollen uns nicht - immer - absichtlich töten. Manchmal aus Zufall. Kennst du das Wort, oder?“

Der Aschenbecher konnte gar nichts sagen. Er war total enttäuscht. Er dachte immer, daß die

Menschen gut seien. Er noch keinen Krieg gesehen, keine schlechten Sachen. Und jetzt ... jetzt wußte er es schon, daß gar nichts vollkommen sein kann.

Als der Tisch die Enttäuschung seines Freundes sah, probierte ihm zu trösten.

„Mach dir keine Sorgen! Du bist hier, du lebst hier, und du hast Freunde hier. Du mußt dich nicht um die Menschen kümmern.“

Aber unserer Aschenbecher sagte noch immer nichts. Er sah die Menschen und konnte alles nicht glauben.

Eines Tages kam jemand zu Kemler, setzte sich an den Tisch und sagte: „Warum könnte dieser Aschenbecher eigentlich nicht leben?“ - und strichelte den „Gegenstand“. Der Aschenbecher dachte, daß er träume. „Kann das sein? Gib's auf der Welt solche Menschen auch?“

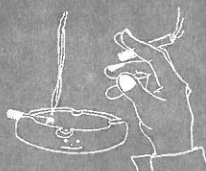
Er war glücklich. Er wollte leben. Das Gefühl, daß jemand wußte, daß er lebte, hatte eine positive Wirkung auf ihm ausgeübt. Der Tisch freute sich sehr darüber.

Aber an einem Abend saßen an dem Tisch einige Schüler und zufällig stoß ein Mädchen den Aschenbecher herunter. Der Tisch sah es, und hatte riesige Angst, weil er schon wußte, daß sein Freund nie mehr etwas zu ihm sagen würde. Die Splitter schepperten auf den Fußboden. Überall waren Teile von dem, was einmal ein Aschenbecher war.

Er starb als er glücklich war. Das ganze passierte so schnell, daß er keinen Schmerz empfand. Aber auf der Welt gibt es jetzt einen Aschenbecher weniger. Einer von den vielen ist gestorben. Und der Tisch fühlt sich jetzt allein. Er hat immer nur einen Gedanken in seinem Kopf: „Aschenbecher sterben einmal, sowie Tische, Stühle und alle andere. Das ist sicher.“

Zur Erinnerung an den Aschenbecher (? - 1996)

Farkas Erzsébet 3. b

Höflichkeit és
a nyolc tőpör

Egy este a "otthon"

Héberplov: Brigi

David, Böbe, Róli

"A vonat nem
vár, a so-
rompó allé ..."

A fiúk a
"faluban"
dolgoznak.

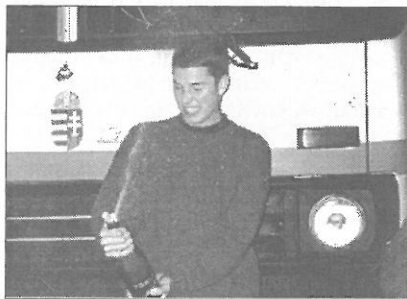
Liebe SZ-Leser! Liebe Münchner!

Kennen Sie eigentlich Gyönk?

Gyönk ist ein kleines Fleckchen im Universum. Kleine und große Fleckchen, wie z.B. München, unterscheiden sich innerhalb dieses Raumes kaum. Wenn wir ein bißchen näher kommen, dann muß zugegeben werden, daß wir eine größere Lupe bräuchten, um Gyönk auf der Landkarte zu erkennen. Gyönk liegt in Südungarn, ein bißchen abgelegen der sogenannten neuen Zivilisation. Es ist aber näher zu München als Tokyo oder New York. Das ist für diese Städte ein großer Nachteil, für uns ein Vorteil. (Macht eigentlich jemand aus Japan beim Projekt „Zeitung in der Schule mit“?) Wir haben auch nur zwei Kneipen -, im Gegensatz zu München. So können wir auch nicht sagen: „Wer die Wahl hat, hat die Qual“.

Bei uns fahren übrigens weniger Autos als bei Euch. So sammeln sich dann weniger Abgase an, und so kann niemand behaupten: „Mensch Meyer, ist in Gyönk aber dicke Luft!“ - Ach ja, da muß ich noch erwähnen, daß wir unser Veto im Gyönker Parlament gegen die Absicht eingelegt haben, einen Flughafen zu bauen. Wir wollten nicht das ewige Dröhnen anhören, was natürlich bei Euch die Sache ist. Ihr Armen!

Verbrechen, nein, so was gibt es in diesem Ort nicht. Jeder ist friedlich, manchmal gibt es ein paar Meinungsverschiedenheiten, aber die regelt die große Zweigstelle, die Station der Gyönker Polizei. Die Mordkommission Gyönk hat keine Arbeit; sie ist arbeitslos. Der Reiz Gyönks - im Gegensatz zu Eurem Panorama und den schönen

Seen -, ist unser Park. Mann, ist der groß! Er ist 1000 lang und 2000 breit. Und die Bäume, das kann man sich gar nicht vorstellen! Stimmt, es gibt sie nämlich nicht.

Ach, ich habe mich wohl vorhin verraten: Gyönk ist ein Dorf, aber größer als die umliegenden Dörfer. Wir haben ca. 2500 Einwohner. Die Fläche von Gyönk, ebenso wie die des Parks, geben wir lieber in (Quadrat-) Zentimetern an; so wirkt es etwas größer.

Die Schule, die hab' ich ja ganz vergessen (wie das hier fast alle tun). Sie ist klein, aber fein, klug ohne Wut; also schwächig, aber prächtig. Wir fühlen uns innerlich nicht verknotet, und wir lügen uns nichts in die Tasche. So sind wir also einerseits wie ein typischer SZ-Leser: „jung und gebildet“. Andererseits wissen wir es sehr zu schätzen, in der SZ publizieren zu dürfen. Denn so werden wir dann vielleicht auch einmal „kaufkräftig“.

Also viel Spaß beim Lesen; und denken Sie daran: Gyönk ist eine Reise wert!

Toth, Roland

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyönk/Ungarn

„Von der Festplatte bis zum Festmenü“

Zu Besuch bei den Dr. Eckert Schulen

Angereist, gereizt und kaputt gewesen, dann gestaunt - so standen wir vor den Treppen zum Eingang des Casino Hotels, des Lehrhotels der Dr. Eckert Schulen. Gereist aus einem kleinen Dorf in Südungarn namens Gyönk; gestaunt wegen der Größe, Fremdheit, Modernität und Organisation; gereizt auch deswegen, weil dies in Ungarn nicht so ist.

Erstklassiges Abendessen und Hotelzimmer pusten die Unannehmlichkeiten der Fahrt schnell weg. Nach diesen ersten Erfahrungen und dem Erholungstag in Regensburg und Umgebung kommen die ersten Bemerkungen: „Ich könnte mich daran gewöhnen!“ Oder: „Könnten wir nicht länger bleiben?“ Am dritten Tag erfolgt die Hauptattraktion unseres journalistischen Abenteuers in Deutschland. Der Bus hält vor der riesigen Anlage der Eckert Schulen. Wir nehmen einige

Treppen an Springbrunnen vorbei, dann wird uns die „reich gefüllte“ Bibliothek von Herrn Schienle (netter Herr, freundliche Gesten, wahrscheinlich ein Repräsentant von guten alten Lehrtraditionen) vorgestellt. Flure, Türen, Nicht-Raucher-Zonen-Hinweise, Zigarettensqualm, noch mehr Springbrunnen. Ein schöner Raum, praktisch aus Holz geschnitzt, es sieht einfach gut aus.

„Wo ist denn hier die Garage von dem alten Eckert geblieben, in der das alles anfing?“ Einige Garagen würde man hier schon gut gebrauchen können, denn der mittlerweile aus allen Nähten platzende Komplex dieser Schulen hat Probleme mit den Parkplätzen, berichtet uns Herr Schienle. Für 3500 Schüler und ca. 600 Lehrer, von denen die meisten ein Auto fahren, sind einfach nicht genügend Parkplätze vorhanden. Über 4000 Menschen könnten eigentlich ein eigenes Dörfchen ausmachen, schließlich gibt es in der Schule außer Ausbildungsräumen alles: Kneipen, Restaurants, Läden, Schwimmbad, Sauna, ärztliche und psychologische Betreuung. Eine kleine Welt für sich. Unser Gymnasium ist übrigens auch eine kleine, außer-

gewöhnliche Welt, mit eigener Gesellschaft, und ist auch der ganze Stolz des Dorfes Gyönk. (Obwohl man nicht immer das Gefühl hat, wenn man „Ureinwohnern“ gegenübersteht.) „Kennen Sie eigentlich Gyönk?“

Sollten die Einwohner Regenstaus eigentlich ein wenig neidisch sein auf die Schüler mit ihren Autos und scheinbar genug Geld, um die Schulkosten bezahlen zu können? Immerhin muß man ca. 1000 DM für Schule und Wohnheim aufbringen können. Aber dafür hat die Schule wirklich viel zu bieten. Die Ausrüstung, die breite Palette von Freizeitmöglichkeiten und die vielen anderen Leistungen würden nicht nur eine Gruppe ungarischer Schüler beeindrucken. Wir sahen nur die Rezeption des Wohnheimes, aber das sagte schon einiges über die Wohnungssituatio der Eckert-Schüler. Und außerdem war auch mal das schöne Casino Hotel, in dem wir 3 Tage verbrachten, ein Wohnheim. Von den 3500 Lehrlingen und Umschülern sind 57% im schuleigenen Wohnkomplex untergebracht; die übrigen sind Pendler oder machen bei den auch angebotenen Fernkursen mit. Diese Gelegenheit nutzen hauptsächlich solche Schüler, die Familie und/oder Sehnsucht nach ihrem Partner haben. Es besteht die Möglichkeit, die Wochenenden mit der Familie zu verbringen, oder sie im Notfall in der Nähe unterzubringen.

Apropos neidisch auf die Schüler: Viele der Azubis sind Rehabilitanden, die aus gesundheitlichen Gründen ihren alten Beruf nicht mehr ausüben können, ihre Umschulung wird durch den Staat unterstützt.

Die Einstellung der Ausbilder und Lehrer wird vom „Kundengedanken“

geprägt, und so werden die Azubis dann auch behandelt. Herr Schienle meint, man könne bestimmte Sachen den Erwachsenen einfach nicht mehr verbieten. (Auch das Mädchen mit der Bierflasche beging also keinerlei Sünde.)

Es wäre jetzt sinnlos, die Freiheiten von ungarischen und deutschen Schülern gegenüberzustellen, weil die deutschen in dieser Hinsicht weit überlegen sind (zumindest die Schüler in Regenstauf). Und so fühlen sich auch viele ausländische Azubis „beim Eckert“ richtig wohl. Auf den Fluren herrscht ein buntes, entspanntes Treiben. Man muß es sich aber finanziell leisten können. Denn wir ungarischen Schüler profitieren nicht vom Ölboom, der früher einmal viele Afrikaner nach Regenstauf brachte, wie uns Herr Schienle erzählt. Aber auch da weiß er einen Rat: Zumindest einer oder eine unserer Gruppe wird sich bald doch eine Ausbildung beim Eckert leisten können. Denn Herr Schienle bot an, bei Herrn Dr. Eckert ein Stipendium zu beantragen. Was für ein Service!

**Fonyódi, Péter
Toth, Roland**

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyönk/Ungarn

Kein Haar in der Suppe gefunden In der Lehrküche der Eckert Schulen

Chromblitzende Herde, Töpfe und Pfannen, dampfende Suppen, Schweinelenenden, Rindersteaks, verschiedene Fische und Herr Geier. Moritz Geier nämlich, der Küchenmeister in der Lehrküche der Eckert Schulen. Er war unser Fremdenführer, arbeitet seit 4 Jahren hier. Zuerst war er „nur“ ein Koch, danach hat er den Meisterkoch und die Lehrküchenleiterprüfung abgelegt. Auch hat er an mehreren Kochwettbewerben teilgenommen. Also er war in der Kochkunst zu Hause, und so konnten wir ihm unsere „hungrigen Fragen“ ohne Angst stellen. Seine Azubis haben praktische und theoretische Stunden, und als Pflichtfach müssen sie auch noch Englisch und Französisch lernen. Heute kochen sie nur für sich selbst (zum Glück für die anderen?).

Wie jeder Beruf hat auch dieser seine Vor- und Nachteile. Das größte Haar in der Suppe ist, daß man als Koch auch an Feiertagen und Wochenenden arbeiten muß. Aber nicht nur Köche rühren hier in Töpfen und Pfannen, sondern auch andere Hotelfachkräfte müssen in dieser Lehrküche ein Praktikum machen. Übrigens ist auch die Küche vom Feinsten - fast so groß wie unser gesamter Speise-

saal -, mit 12 Arbeitsplätzen. Zum Glück hatten die Azubis eine Prüfung: Wir konnten uns so mit ihnen unterhalten und unsere Bäuche füllen.

Sicher kennen Sie das Sprichwort: „Viele Köche verderben den Brei“? Das kann hier nicht passieren, denn über allem schwebt Herr Geier und achtet darauf, daß nichts anbrennt.

Die Azubis finden ihre Schule auch sehr gut: Sie sagen, der Beruf ist vielseitig, interessant und macht großen Spaß. Neben dem Spaß, sagen sie, sind die Stunden und Herr Geier aber auch anstrengend. Viele von ihnen möchten später in einem Hotel arbeiten, aber nicht nur als Koch. Ist das vielleicht besser so? Nein, denn sie alle machen eine gute Ausbildung und finden deshalb auch leichter als andere eine Anstellung.

In dieser Gruppe kochten auch ein Italiener und eine Japanerin mit. (Ob sie italienische und japanische Speisen zubereiteten?) Die Japanerin lebt schon seit 4 Jahren in Deutschland. Der Anfang war für sie sehr schwer, aber heute geht alles viel besser, sagt sie. Sie hatte übrigens eine ungarische Freundin, die ihr dabei sehr viel geholfen hat. Man sieht also: Bei Eckert wird nicht nur internationale Küche gelehrt, sondern auch international gearbeitet.

Ach, was wir vergessen haben: „Die Prüfung war für uns sehr leicht“, sagten die Azubis. Und uns hat das Ergebnis sehr geschmeckt!

Bankos, Teri
Horvath, Brigi
Toth, Hajni

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyöngyös/Ungarn

Kein Brett mehr vorm Kopf!

Ausbildung zum Technischen Zeichner

Alle halten ihn für den Besten: Herr Meint ist seit vielen Jahren Ausbilder in Regenstauf für Technisches Zeichnen bei den Eckert Schulen. Er bringt seinen Umschülern mit viel Fingerspitzengefühl das „große Wissen“ bei. Aber trotzdem sind die Auszubildenden sehr witzig und gut drauf. Vor allem, wenn sie so „schöne“ Mädchen sehen, wie uns. Sie wollten überwiegend flirten und uns am Ende nicht mehr gehen lassen!

Da der Beruf nur im Sitzen ausgeübt wird, kann kein Fett abgebaut werden, und deswegen sind mehr als die Hälfte der Azubis etwas pummelig. Doch Sie, liebe Leser, interessieren sich bestimmt nicht für das Aussehen dieser Auszubildenden. Also erzählen wir Ihnen mal etwas über ihre Ausbildung:

Tag für Tag, Woche für Woche sitzen die 18- bis 50-jährigen Umschüler von

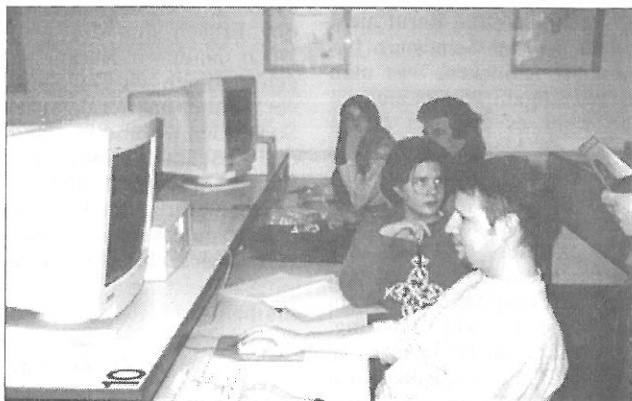
Montag bis Freitag, 40 Stunden in der Woche in der Schule, und das 4 Semester lang. Nach jedem Semester wird eine Prüfung abgelegt.

Bevor die Umschüler mit dem Computer an das Wesentliche gehen können, müssen sie zuerst am Zeichenbrett sitzen, um das Technische Zeichnen zu beherrschen. Wenn man dann aber schon am PC geübt ist, kann man z.B. einen Kegel beliebig in Farbe setzen.

Wie Sie sehen, meine lieben Leserinnen und Leser, dieser Beruf ist stinklangweilig. Aber jeder hat ja seine eigene Meinung! (Und ein Technischer Zeichner kaum noch ein Brett vor dem Kopf!)

Libardoni, Nathalie
Lubik, Anita
Neumann, Krisztina

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyöng/Ungharn

ENDLICH SEHEN WIR KLAR Augenoptiker made by Eckert

Aller Anfang ist schwer. Nach dem Mittagessen machte sich unser Reporterteam in den Labyrinthen der Dr. Eckert Schulen auf den Weg, um die Ausbildungsstätte der Optiker zu finden. Die Räume waren alle nummeriert, die Stockwerke mit Buchstaben versehen. Um unser Ziel zu finden, mußte man den Durchblick haben. Dank unserer Leiterin kamen wir nach ca. 5 Minuten in Raum 53, Stock F an. Als wir den Raum betraten, wurden wir kleinlaut, hatten einen Kloß im Hals. Doch wir wurden von freundlichen Leuten begrüßt, die uns fast alle durch ihre scharfen Brillen musterten. Das mußten Augenoptiker sein!

Und schon begrüßte uns Meister Stula persönlich, aber nicht als ein strenger Pauker, sondern eher als Partner, oder sogar als Kumpel. Diese Atmosphäre kitzelt wahrscheinlich die Azubis so, daß sie mit Freude und Spaß an das Erlernen ihres neuen Berufes gehen; alle hier waren nämlich Umschüler. Manche können wegen eines Problems mit ihrem Kreuz den alten Beruf nicht mehr ausüben. In vier Semestern haben sie nun zu schlucken, was man ihnen an notwendigem Wissen gibt.

Doch, man sieht es auf den ersten Blick, das tun sie hier gern und mit Erfolg.

Wir erhielten einen Eindruck von den vielfältigen Tätigkeiten eines Optikers. Und dabei erschien plötzlich das Gesicht meiner Freundin Bea auf dem Bildschirm eines Computers, sie bekam eine neue Brille verpaßt. Fassung, Form, Farbe der Gläser konnte sie auswählen und am Bildschirm

ADLER
AUG(E)UST
= Optiker

beobachten, wie sich ihr Aussehen veränderte. Ohoh! Als Chinesin gefiel sie mir nicht so gut; ich wollte doch lieber meine kleine Ungarin behalten. Ja, auch bei den Augenoptikern kann man heute auf High Tech nicht verzichten. Trotzdem muß ein Optiker zu Beginn seiner Ausbildung auch das Handwerk gründlich erlernen. Dazu gehört z.B. das Bröckeln und anschließend das Schleifen der Gläser. Und da hatte dann Bea einen Grund zu lachen. Denn bei dieser Arbeit entstehen Splitter. Und damit nichts ins Auge ging, mußte ich eine Schutzbrille tragen. Das war schon ein anderes Design, besser gesagt, ich sah aus wie Kermit der Frosch aus der Muppet-Show. Doch damit wir Kermit nicht beleidigen, nehmen wir Dagobert Duck hervor: Woher hat der denn sein Okular? So wurden wir also in die Geheimnisse der Ausbildung eines Optikers eingeführt. Und haben endlich auch klar gesehen, warum die Dr. Eckert Schulen eine so gute Vermittlungsquote haben. Auch „Mc Eckert“ ist einfach gut.

**Badics, Bea
Puskas, Peter
Toth, Roland**

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyöng/Ungharn

Das Geheimnis der (Körper-)Säfte Medizinisch-Technische Ausbildung

Was wir zuerst bemerken, ist ein Rinderauge, das uns aus einem kleinen Glas heraus anstarrt. Dann fragt auch noch jemand: „Möchten Sie uns nicht ein bißchen Blut geben?“ Das war die Ausbildungsleiterin, Frau Gräf. Unsere Antwort stand uns ins Gesicht geschrieben und war eindeutig: „Nein!“ Trotzdem konnten wir kurz darauf 4 Azubis bei ihrer Arbeit beobachten. Die Säfte, die von den Schülern untersucht werden, sind sehr interessant und geheimnisvoll. „Blut ist ein ganz besonderer Saft“, haben wir in Goethes Faust gelesen. Auf den ersten Blick ist Blut nur eine rote Flüssigkeit, aber es besteht aus sehr vielen Bestandteilen, und so scheint dieser Beruf zuerst ein bißchen eklig zu sein, man kann sich aber schnell daran gewöhnen. Die Azubis bestimmen z.B. Blutgruppen, suchen nach Krankheiten, wie z.B. AIDS oder Leukämie. Das sind die Aufgaben der Hämatologie.

In Histologie untersuchen sie Gewebeschnitte. Dort haben wir viele interessante Dinge gesehen, z.B. Katzenembryos - die waren scheußlich. Gott sei Dank hatten wir vorher nichts gegessen. Die verschiedenen Gewebe werden in Formalin lange Zeit aufbewahrt. Zur Untersuchung braucht man einen sehr dünnen Schnitt. Dieser Gewebeschnitt wird gefärbt, und danach wird unter dem Mikroskop erkennbar, ob er krank oder gesund ist. In der klinischen Chemie analysieren die Schüler die flüssigen Bestandteile des Blutes. Als es uns zu kompliziert wurde, konnte uns zum Glück ein

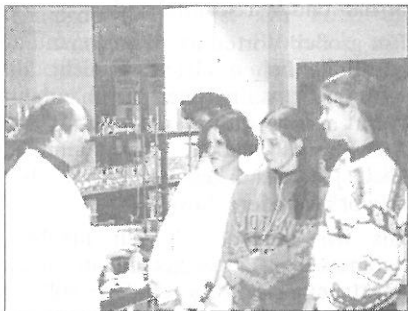
ungarischer Azubi helfen. Er lebt seit 10 Jahren in Deutschland und macht das dritte Semester in der Schule. Wir waren sehr überrascht, als er anfang, ungarisch zu sprechen, denn Herr Schienle hatte gesagt, daß sie keine Schüler aus Ungarn hätten. Naja, er kann auch nicht jeden Azubi kennen.

In der Mikrobiologie werden z.B. Bakterien und Viren untersucht. Zuerst machen die Azubis alles mit der eigenen Hand, und erst wenn sie das vollkommen beherrschen, machen sie die Messungen, Untersuchungen und Analysen mit verschiedenen Apparaten. In der Schule stehen nämlich die besten Vollautomaten zur Verfügung. Man stellt den Stoff, der untersucht werden soll, ins Gerät und es druckt nach wenigen Sekunden jede gesuchte Angabe aus.

Ja, insgesamt hat uns „Frankensteins Küche“ doch sehr beeindruckt!

**Bösz, Timea
Doma, Julianna
Göndöcs, Sarolta**

11b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyöngy/Ungharn

Fehlschaltungen ausgeschlossen

Ausbildung zum Kommunikationselektroniker

„Ich war mal Berufssoldat bei einer Radareinheit der Bundeswehr, bevor ich hergekommen bin!“ -, erinnert sich Herr Minkus an seine Vergangenheit zurück. Dann wechselte er seinen Job. Er unterrichtet seit 20 Jahren als Elektrotechniker in den Dr. Eckert Schulen. Zur Zeit arbeitet er mit einer Abschlußklasse; 40 Stunden pro Woche. Während dieser 20 Jahre hatte er erst 3 weibliche Auszubildende. „Ich bin mit der Schule und den Schülern sehr zufrieden“, fügt Herr Minkus hinzu.

So lange wie die Umschulung, so lange dauert auch die Fortbildung in diesem Beruf, die staatlich anerkannt ist: 2 Jahre. Es werden Meßtechnik, meßpraktische Übungen, Fachzeichnen, Fachrechnen, Funktionsanalyse, Zeichen aus der Elektrotechnik, Technologie und Fachkunde unterrichtet und das mit modernstem Gerät. Die Lehrlinge studieren auch noch technisches Englisch, um zumindest die Grundlagen dieser Sprache zu beherrschen. Im ersten Semester gibt es noch eine allgemeine Ausbildung, Sozial- und Wirtschaftskunde.

Ein großer Vorteil ist: Wenn man aus gesundheitlichen Gründen nicht am Unterricht teilnehmen kann, dann kann man seine Platine und seine Meßgeräte mit nach Hause nehmen. Nicht jeder kann das so machen, aber es gibt besondere Ausnahmen.

Als wir unseren Besuch machen, nehmen die Azubis gerade an einem Elektronikpraktikum teil. Dies soll die

Abschlußprüfung vorbereiten. Dabei müssen die Prüflinge Fragen zur Theorie beantworten. Dann stehen ihnen 7 Stunden für die Fertigung eines Prüfteils zur Verfügung. Diese Ausbildung ist also wirklich anstrengend und kompliziert. Trotz dieser großen Herausforderung sind die Lehrlinge sehr zufrieden mit den Ausbildern, mit der Ausbildung und mit dem, was die Schule ihnen sonst noch anbietet. „Ich habe bei einer Firma als Schlosser gearbeitet, aber nach meinem Unfall konnte ich meinen Beruf nicht mehr ausüben. Ich bin hergekommen, um mich umschulen zu lassen“, sagt ein 40-jähriger Schüler. Leider stören wir ihn gerade während seiner praktischen Prüfung, doch ist er so entspannt, daß ihn das kaum stört.

Damit Sie, liebe SZ-Leser, eine Vorstellung vom Ausbildungsniveau dieser Schule erhalten: Zur Zeit finden 80% der Azubis nach ihrem Abschluß einen Arbeitsplatz. Wir haben auch bemerkt, daß für die Leiter die Elektronik nicht nur ein Job ist, sondern auch ihr Hobby. Oder kann man sonst mit so viel Spaß an die Arbeit gehen? So kann man auch leichter den technischen Entwicklungen folgen und sich auch als Ausbilder ständig weiterbilden.

Elektronik ist zur Zeit eine notwendige Krücke für die Menschheit. Wer könnte auf sie verzichten?

Lukács, Ferenc

Pogrányi, Annamária/Pósa, László

11. b, AG Zeitung in der Schule;
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyöng/Ungarn

Es ist nicht alles Gold, was kaut Zahntechnikerausbildung in den Dr. Eckert Schulen

Haben Sie eigentlich schon einmal einen Backenzahn modelliert? So beginnt nämlich die Karriere eines Zahntechnikers. Ein bißchen schnip-peln hier, ein bißchen kneten da.... So sagt Dir am Ende Dein Backenzahn, ob Du für diese Aufgabe geeignet bist, oder auch nicht. Wenn anderen Leuten dieser Versuch gelingt, warum wird dann Dein Backenzahn doch 5 mm zu breit oder 5 mmm zu lang? Hmm!? Und wenn Du nicht genug Geduld dazu hast, mußt Du dann zusehen, daß Du noch einen Platz unter der Brücke findest, wo vielleicht die anderen sind, die es auch nicht geschafft haben? Oder die 4-5%, die keine Lehrstelle gefunden haben, und sich vor ihrer Ausbildung mit Albträumen über Zähne herumquälen?

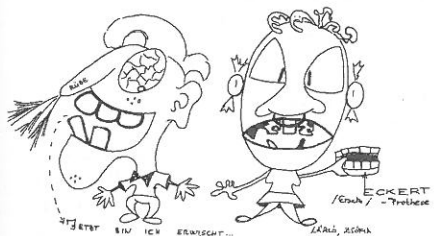
Ansonsten, erzählt uns eine Zahn-technikerin, verdienst Du in diesem Beruf nicht schlecht. Steht Dir bald sogar eine Villa zur Verfügung? Vielleicht auch aus dem Material, mit dem Du arbeitest, aus Wachs, Keramik, Gips? Oder lieber Gold oder Stahl? Aber

mach' Dir mal keine Sorgen! Die Zeit, die Du in der Villa verbringen könntest, wäre ziemlich knapp, aufgrund Deiner vielen Überstunden. Und dann lernst Du übrigens auch noch, wie viele Farbschattierungen es unter „weißen Zähnen“ gibt.

Wenn Du nicht unter der Brücke landen willst, und auch noch in einem „Privatmund“ arbeiten möchtest, dann hast Du als Zahntechniker noch bessere Chancen, Zahnarzt zu werden. Mach' einfach noch die Fachpraxis, studiere, die Technik kennst Du ja schon. Und auch wenn Du Konditor bist: Nur keine Panik (auf der Titanic)! Um-schulung beim Eckert! Deine Finger-fertigkeit wird ja auch als Zahntech-niker gebraucht. Von nun an machst Du statt Zuckerblümchen eben Zähne, und arbeitest statt mit Sahne mit Keramik, Kunststoffen, Metallegier-ungen, Gold.... Ja, es ist nicht alles Gold, was kaut!

Für einen Bäcker, der umschult, gilt: Mach' Zahnspangen statt Salzstangen! (Allerdings müßtest Du noch ein bißchen Anatomie, Prothetik und Chemie lernen.) Und wenn Du noch immer keine Lust an dem Job gefunden hast oder denkst, daß der Job zu Dir nicht paßt, dann beachte: Auch hier kannst Du die Leute verändern: Neue Zähne, neuer Mensch. Wie neugeboren!

Also: Wenn Du etwas Fingerfertigkeit in Dir spürst, dann los. Ob Du Deine

Villa bekommst, das wissen wir nicht (hoffentlich keinen Platz unter der Brücke!) Hast Du Lust auf den Beruf des Zahntechnikers bekommen? Ja, mit Gold arbeiten ist gar nicht nichts. Aber es ist auch nicht alles Gold, was glänzt.

Farkas, Erzsébet

Gaál, Sylvia

Simon, Zsuzsi

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyönk/Ungarn

Ins blaue Gebucht

Im Reisebüro der dr. Eckert Schulen

„Was wißt Ihr denn eigentlich über eine Reiseverbindung von Deutschland zu Eurer Heimatstadt?“ Frau Ammer-Klein, die Ausbildungsleiterin der Reiseverkaufsleute bei den Dr. Eckert Schulen, macht uns sprachlos. „Und Sie, liebe SZ-Leser, wissen Sie eigentlich, wie schwer es ist, einen guten und billigen Weg mit einem öffentlichen Verkehrsmittel nach Hause zu finden?“

Wir haben unsere Antwort bekommen, und wissen, daß es *sehr* kompliziert ist! Nach zwei Stunden vor dem Computer eines Lehr-Reisebüros sitzend, sind wir ganz schön ins Schwitzen geraten, um den Rückweg von Regenstein nach Gyönk zu finden. Bei diesem Beruf ist übrigens die englische Sprache sehr wichtig, weil sie heute die Hauptverkehrssprache ist.

Mit dem PC kann man jetzt in wenigen Sekunden am anderen Ende der Welt ein Hotel buchen. Die Informationen laufen zuerst zu START in Frankfurt, dem Datenknotenpunkt Deutschlands. Dort werden alle Daten zentral verrechnet und z.B. anderen Reisebüros zugespielt; so wird dann die verarbeitete Information auch zum Lehrbüro der Eckert Schulen zurückgeschickt. Alle Azubis, die mit uns drei Unter-

richtstunden in diesem interessanten Lehrberuf verbrachten, mußten sich entweder aus gesundheitlichen Gründen oder wegen fehlender Arbeitsplätze umschulen lassen. Übrigens gilt für diese Azubis das gleiche wie für die Ausbildungsleiterin: sie alle nahmen uns sofort die große Nervosität, mit der wir, bei unserem ersten Besuch in Deutschland, die Eckert Schule betraten. Die Atmosphäre in dieser Gruppe war so gut, daß wir uns nicht nur gleich wohlfühlten, sondern sogar neue Freunde fanden. Als wir nach vielen Versuchen dann doch keine direkte Reiseverbindung nach Gyönk gefunden hatten, und uns lieber mit unserem „Luxusbus“ auf die Rückreise machten, tauschten wir schnell noch Adressen aus.

Doch eine Frage blieb dann doch noch offen: Werden unsere neuen Freunde nach Abschluß ihrer Ausbildung auch eine Stelle finden? Wir hoffen es sehr, schließlich können sie dann deutschen Touristen den Weg nach Ungarn zeigen.

Benedek, Katalin

Horvath, Endre

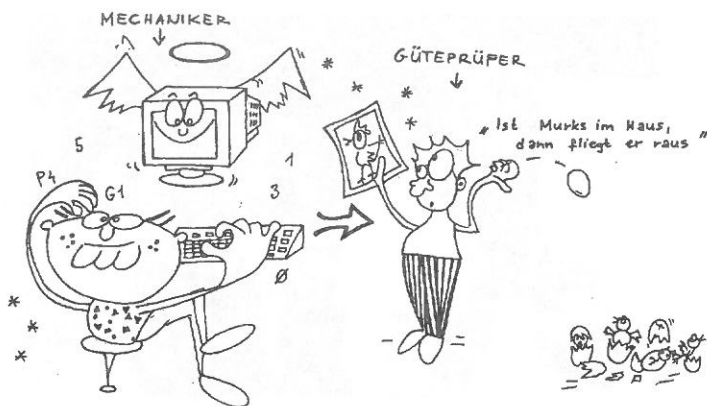
Szabo, Szilvia

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyönk/Ungarn

Der Mensch denkt, der Computer lenkt Ausbildung zum Mechaniker und Güteprüfer

Wir traten skeptisch in den Aus-bildungsraum der CNC-Mechaniker, wir rechneten nämlich mit unheimlich langweiligen 3 Stunden. Zum Glück erwartete uns eine angenehme Überraschung. Es war komisch, daß im Raum nur 3 Schüler saßen, die viel älter waren als wir uns vorgestellt hätten. Es herrschte eine angenehme, familiäre Atmosphäre und nur die düsteren Computerbildschirme ließen erkennen, daß wir uns in einer Unterrichtsstunde befanden. Sie waren nämlich so groß, daß wir den Herrn Obermeister Prosser kaum zu sehen bekommen haben. Dafür hat er uns arme Laien mit seinen sehr deutlichen, lauten und von Zeit zu Zeit wiederholenden Erklärungen „überschwemmt“. Wir wurden in die Stunde

mit einbezogen und die Auffassungsfähigkeit unserer Hirne hat alle Anwesenden überrascht, was wiederum uns überraschte. Herr Prosser sprach uns als Damen und Herren an und wir bekamen etwas von dem „Kundendenken“ der Angestellten der Dr. Robert Eckert Schulen zu spüren. Nach der kleinen Einführung in die Künste der CNC-Mechanik fertigten wir selbst ein kleines Andenken aus Metall an. Wir schrieben ein NC-Programm, durch das dann die Werkzeuge in der Produktionsmaschine gesteuert wurden. Es war interessant zu sehen, wie das sonst so harte Metall sich leicht formen ließ. Wir erwarteten eigentlich durch Maschinenöl befleckte Wände und kalte, schmutzige Maschinen zu sehen, aber

LeMo, 7.7.74

die Wände waren sauber, die Maschinen hatten eine freundliche grüne Farbe, aber die Computer waren sowieso in der Mehrheit.

Die Ausbildung in diesem Fach ist hauptsächlich für Umschüler gedacht. Alle Azubis in der Klasse wählten diese Ausbildung, weil sie ihren früheren Beruf aus gesundheitlichen Gründen nicht mehr ausüben konnten.

Nachdem wir uns von den netten Leuten in der CNC-Werkstatt verabschiedet hatten, erschien „ein großes Lächeln“ in der Tür (genau wie Batman's „Freund“ Joker, nur weiß gekleidet), das zu unserem nächsten Fremdenführer, Herrn Dirscherl gehörte. Sein Lächeln überstrahlte die glänzenden Meßgeräte im Raum der Güteprüfer. Hier wurde die Genauigkeit unseres Souvenirs geprüft und wir stellten fest, daß da irgendwas faul war. Macht nichts, bei einem Aschenbecher zählt niemand die Millimeter nach!

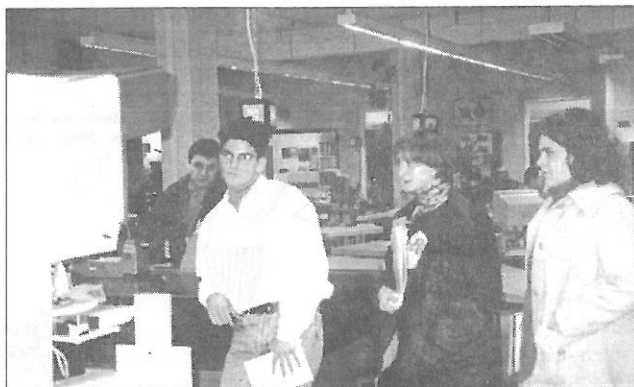
Herr Dirscherl schilderte uns, wie wichtig die Arbeit der Güteprüfer heutzutage ist, weil sie ausschlaggebend für die Qualität der Produkte ist. In den 40 Unterrichtsstunden pro Woche wird den Azubis doppelt so viel Theorie wie praktisches Arbeiten unterrichtet, aber in jedem Fall werden Theorie und Praxis parallel vermittelt. Theoretisches Wissen kann also sofort (noch am selben Tag) in die Praxis umgesetzt werden.

Bei diesem Beruf gilt also folgendes: „Ist Murks im Haus, dann fliegt er raus!“

Trotz dieser Devise sind wir, die wir nun wirklich nicht vollkommen sind, nicht rausgeflogen. Herzlichen Dank dafür!

Fonyódi, Péter
László, Zsófia
Szántó, Margit

11. b, AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos, Gyöngyös/Ungarn

Aranyköpések 1.

Lukácsi Tanárnő a 4.b-ben:

- Van, aki még 90 éves korában is frissebb szellemi kapacitású, mint itt a többség.

Nyelvtanóra a 4.b-ben:

Mészi: - Tanárnő!

A Józsié az enyémben van!

Irodalomóra a 4.a-ban:

- Mihez nyúlt Móricz Zsigmond 1922-ben?

Kemler Janika: - Magához!

Daubner Tanár Úr a 4.a-ban:

- Milyen pozitív élményeket lehet szerezni egy lakodalomban?

Bán Tomika: - HIV +!

Farkas tanár Úr a 4.a-ban:

- A Kemlernek is ki kéne javítani a tőkét!

Andódi Tanárnő kérdése a 4.a-ban:

- Mire szolgál a fülzsír?

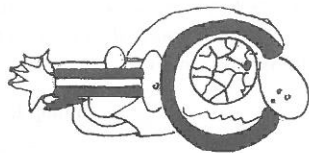
Nagy Petike: - Jobban csúszik a hang!

Farkas tanár Úr a 4.a-ban:

- Én könnyen vagyok itt a táblánál, mert csak kitörölöm és kész!

Matekóra a 3.b-ben:

Farkas Tanár Úr: - ... akkor az egyenlőség másik oldalára egy szám kerül. Pl. a C!

Nyelvtanóra, 3.b:

Fekete Tanárnő: - Roland! A „b” feladatba belekukkantasz!

Tódi: - Kukk!

Fekete Tanárnő

a 3.b-ben:

- „Kezed nyírfaág”

- erről a

metaforáról milyen

kéz jut eszetekbe?

Pusi: - Kérges!

Fekete Tanárnő a 3.b-ben:

- Fontos az érzelmek és az ész egyensúlya!

Poszi: - És ha valakit csak az esze irányít?

Tanárnő: - Az baj!

Poszi: - De hát állítólag Einstein is szerette a nőket.

Tanárnő: - Akkor őt nem az esze irányította!

Fekete Tanárnő a 3.b-ben:

- Kicsit hasonlít rá, de abszolút nem!

Anczló Krisztián irodalomórán:

- Nekem Puskin ne magyarázzon!

Fekete Tanárnő a 3.b-ben:

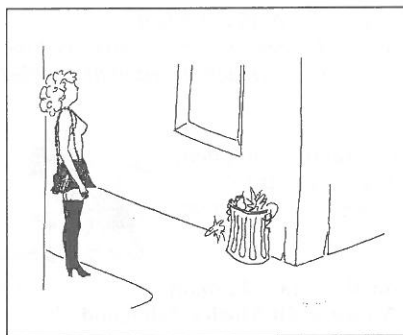
- Poe-nak aranyoska kis verse ...

Szmöre spontán megjegyzése:

- Ha hét centivel hosszabb lesz, megkomolyodik!

Lázadó múlt

Egyik reggel, mikor álmosan kikecmergett a párnák közül, nyújtózkodott egyet. Kiment az erkélyre, s egy pillanatra elgondolkodott a személcél táruól látványról. A 13. emeleten élt évek óta. Fáradt testét harmincas évei végén járva nap mint nap küzdötte fel a lépcsőkön lakásába. Szerényen élt a nagyvárosnak abban a negyedében, ahol az utcát, a környezetet négy dolog jellemezte: szemét, kosz, szmog és a járda szélén álló, inkább kihívóan, mint elegánsan felöltözött hölgyek, akik elég furcsa hivatást űztek. Őt bántotta mindez. Zavarta a káosz, mit maga körül észlelt, az emberek durvasága, érzéketlensége. Érték nélküli álmok, megvalósíthatatlan tervek, érzelm nélküli vágyak. Egy más világot keresett. Nem érezte idevalónak magát. Nem találta meg a közös hangot embertársaival. Magányos volt és mélyérzésű. Nem tűrte az igazságtalanságot, lázadt. Lázadt ifjú koráért, lázadt a hűvös világ ellen. Más jövőt keresett. Egy olyat, hol talán ő is kibontakozhat. Jövőt, melyben tán neki is helye van. Kérdések ezrei tarkították értelmét. Lelkében hatalmas tűz lobogott, tettvágy, buzgalom. Cselekedni akart. Nem akarta tétlenül nézni, hogy romlik, és csik szét az erkölcs, és miként lesz az értékes dologból kibobnivaló szemét. Nem tűrhette ezt tovább. S akkor eszébe jutott egy mondat: „Mikor hisszük már, lehet olyan a világ, amelyet szeretnénk.” Kész volt tenni ezért. Nem volt tovább hajlandó szánakozva siránkozni. Valamit tennie kell az emberiségért. Elhatározása szilárd volt és megingathatatlan. Hajlandó volt tenni valamit a saját boldo-

gulása érdekében. Ekkor elindult, hogy megvalósítsa álmait.

Most is, mint abban a nagy horderejű percben, kinnt állt a teraszon. Nézte a körülötte elterülő tájat. A kertben a gyönyörű virágágyásokat a kecses hosszúra nyúlt fákat. Csend honolt a vidéken. Friss tavaszi fű illata csapta meg az orrát. A táj gyönyörű volt, mesésen szép. A délutáni nap éppen lebukni készült a fák mögé.

Hirtelen apró gyermek ragadta meg kezét.

- Nagypó, meséj még!

Ekkor az agg férfi szemébe könnyek szöktek.

- Nagypó ne sírj, megbántottalak valamivel?!

- Nem ! Nem ! - ez az ártatlan kisember nem tudhatja meg, milyen kegyetlen az élet. Mit jelent küzdeni az életedért. Megtanítom neki, amit én valaha is tapasztaltam. Ahhoz, hogy erős legyen, tudnia kell: „Lchet olyan a világ, amelyet szeretnénk”.

Fülöp Rózsa

2. b

A háború neveltje

- eredetileg német nyelven íródott 1995. december 6 -

Igazi zord tél volt jégvirággal, hóval, faggal és az összes kellékével. A nap már rég elbújt a látóhatár mögé, mégsem volt még teljesen sötét. Mintha az árnyékát hagyta volna hátra, ami lekoptatta a hógyémántok csillogását és kékesszürkére festette a környéket. Hirtelen feléledt a szél és havat hozott magával. Vad hóvihar kerekedett. A fergeteges táncot járó hópelyhek elűzték a nyugodt kékesszürkét, a csatának a sötétség vetett véget.

A meleg szoba világa majdnem olyan sötét volt, mint a falakon túli téli alkony. Csak a kandalló lobogó tüze adott némi fényt, ami hosszúra nyújtotta a falon táncoló árnyékokat. Így aztán az ablaknál álló férfi tisztán láthatta, amint a sötétség visszahódította éjszakai birodalmát. Már egy évtizede nem esett hó, és ő nem tudott betelni a látvánnyal. Harminckét éve is ilyen telünk volt - gondolta, de nem mozdult -, akkor ért véget a borzalom.

A sötétedő téli táj körvonalai egyre halványultak, és a szoba világosodni látszott. A kandalló tetején két pohár és egy üveg vörösbor állott a fényképek és néhány könyv mellett. Az összes kötetten ugyanaz a név állott, egy író alkotta őket. Egy idő múlva, a természeti színjáték végeztével a férfi a kandalóhoz lépett és leemelte az egyik könyvet. Óvatosan levette a borítólapot, amely egy megviselt, vászonkötésű könyvet takart. Leült egy karosszékre a tűz közelébe és elkezdett lapozni.

1990. december 27.

Ma kaptalak a születésnapomra apától. Már régóta szeretnék egy naplót, de fogalmam sincs, hogy mit lehet beleírni, főleg németül. Apa feltétele ugyanis az volt, hogy ha egyszer lesz naplóm, németül írjak bele. Tudod, van neki ez a mániája a német származása miatt. Ma már nem írok többet, az ember csak egyszer 13 éves az életben, és ezt jól meg kell ünnepelni.

A férfinak pillanatnyi szórakozott vidámság csillogott a szemében, az arca azonban nem nevetett. Valahogy még a gyermekkorában leszokott a nevetésről, azóta az arckifejezése legtöbbször merev és komoly, főleg ha egyedül volt. Újabb bejegyzést talált és folytatta az olvasást.

1991. június 25.

Apa kiabált velem, pedig semmi rosszat nem tettem. Egyre gyakrabban csinál ilyeneket. Ahogy hazajön, rögtön leül a TV elé, és a híradót meg a politikai műsorait bámulja. Csak mesélni akartam neki valamit, de ő rámkiáltott, hogy maradjak csendben. Mi olyan érdekes abban a híradóban? Jól megtermett, kopasz, nyakkendős pasik szövegelnek a politikáról. Mi közünk van nekünk hozzájuk?

1991. június 28.

Valami nem stimmel, de nekem senki nem mond semmit. Anya ko-

csival jött értem az iskolához, pedig mindig a barátaimmal járok haza gyalog.

Továbblapozott, valamit keresett. Aztán meg is találta.

1992. április 5.

Ma nem mehettem iskolába. Apa azt mondta, lehet, hogy csomagolni kell. Nem igazán tudom, mi történik. Ki a fene az a Milosevic?

1992. április 6.

Éppen ebédeltünk, amikor elkezdődött. Apa még a városban volt és mi korán ettünk, mert anyának délután orvoshoz kellett mennie. Nagyon megfázott, és nem érezte jól magát. Leszaladtunk a pincébe. Anyát sírógörcs fojtogatta és attól csak rosszabb volt, hogy józan felnőtt módjára megpróbált előttem uralkodni magán. Sohasem fogom elfelejteni, ahogy a kétségbeeséstől eltorzult, könnyáztatta arcára nyugalmat próbált erőltetni, miközben azt hajtogatta: „Minden rendben lesz, ne félj!” Olyan hangokat hallottam, mintha a ház összedőlt volna felettünk. Aztán beszakadt a bejárat, és most be vagyunk zárva a dohos pincébe, ahol mindig féltem, ha zöldséget vagy konzerveket kellett vinnem a főzéshez. Ráadásul a helységnek nincsen ablaka, csak néhány szellőzőnyílása. Elment az áram és kevés gyertya van ideleln. A szüleim ugyan sokmindent számításba vettek, de erre az eshetőségre nem készültek fel. Anya azt mondja, takarékoskodjunk a gyer-

tyával. Mi lesz velünk? Félek.

1992. április 10.

Megpróbálunk kijutni. Mi lehet apával?

1992. április 25.

Anya nagyon rosszul van, azt hiszem, tüdőgyulladás. Kifogytunk a vízből.

1992. április 27.

Erőm végéhez közeledek, de sikerülnie kell.

1992. április 28.

Újra ittunk vizet és láttuk a napot. Megmenekültünk! Hol van a papa? Keresnem kell egy orvost.

1992. április 29.

Mindenki elment! A barátok, szomszédok, mindenki! Az utcán lőnek! Miért pont a pincébe menekültünk? Miért nem segít senki? Hol vannak az okos orvosok? Éppen nincs rendelés? Mi lesz a mamával? Meg fogunk halni?

1992. április 30.

Úgy tűnik, jobban érzi magát. Apát emlegeti, úgyhogy már biztosan jobban van. Evett is egy keveset. Fel fog épülni. Túl fogja élni. Tudom.

1992. május 10.

Nem hagyhat itt! Nem lehet, hogy meghalt! Utálok mindenkit! Az orvosokat, politikusokat, a katonákat, az egész világot! Egyszül maradtam ezen a rohadt világon!

A férfi szeme megtelt könnyel, de folytatta.

1992. május 17.

Meg akarok halni. Apa is biztosan halott. Mindenemet elvették! De ki? Kirohanok az utcára, és lelövetem magam.

1992. május 29.

Én tényleg akartam, nem futottam el. Ott álltam és farkasszemet néztem a puskacsővel. Nagy volt a fegyver és a katona még nagyobb. A hideg futkározott a hátamon, remegtem, de nem moccanám, hiszen meg akartam halni. Ő lőtt és csodálkoztam, hogy nem fájt. Elestem, de csak az ijedségtől. A fejemben még mindig visszhangzott a lövés, amikor valaki felémelt. Kinyitottam a szemem, és a katona nézett vissza rám. Az utca másik oldalára mutatott. Egy terepszínű alak feküdt a járdán. A katona megmentette az életem. Behúzódtunk egy üres házba. Mutatott egy fényképet a kislányáról. Szőke és mosolygós volt, kisebb, mint én. Úgy gondoltam, én is mutatok neki fotókat. Átfutottunk a keresztveződésen, és akkor újra hallottam a szörnyű dörrenést. Rohantam az életemért, de a bakancsa csattogását már nem hallottam magam mögött.

1992. június 5.

Már nem akarok meghalni. Annak a szerencsétlennek esze ágában sem volt meghalni, biztosan látni akarta volna még a kislányát. Az én életemet megmentette, a sajátját pedig elvesztette. Miért dobnám el azt, ami neki is felért a saját élete árával?

Ha megtenném, ők nyernének - legalábbis egy áldozattal többet - a politikusok, a világ. Élni akarok!

Ellapozott, de újra megakadt a szeme egy dátumon.

1992. december 27.

Az első születésnapom egyedül. Találtam egy üveg vörösbort, és megittam az egészet. Azt hiszem, most be vagyok rúgva. Csak Te ünnepepsz velem, kedves napló. Az az érzésem, hogy lassan megőrülök. Tegnap lebuktam, hogy magammal beszélgetek. Már nem tudom, hogy mikor lőnek, és mikor van csend, mert belülről mindig ugyanazok a hangok dörömbölnek a dobhártyámon. Azt hittem, hogy ilyen csak a filmekben történhet, és álmomban sem gondoltam volna, hogy egyszer ilyen kegyetlen valóságra ébredek majd reggelként. Kezdek meggyőződni helyzetem kilátástalanságáról. Vagy megőrülök, vagy még előtte elpusztulok. Már írni sincs kedvem.

1993. március 1.

Elmegyek. Már nincs mit ennem, nincs miért maradnom. Mindegy mi lesz, elmegyek.

1993. június 14.

Annyi minden történt, hogy nem is tudom, mit írok le először. Örülök, hogy újra írhatok. Hetekig úton voltam, egyszer aztán legyűrt a fáradtság, a hó, a hideg, a távoltság és a kétségbeesés. Elmesélték, hogy sokáig nem tértem magamhoz és attól féltek, hogy már nem is fogok. Szerencséire javult az

állapotom, és most már írni is tudok. Idegen katonák találtak rám. Barátságosak, de sajnos többségük csak franciául beszél. Kék sisakjuk van. Az egyik főnökük tud németül, és hála apának és Neked, jól meg tudom értetni magam. Megpróbálok majd eljutni apa testvééréhez Németországba. Megígérték, hogy segítenek nekem, amiben tudnak. Visszanyertem a jobb jövőbe vetett bizalmamat.

A tűz már épphogy csak parázslott, majdnem teljesen sötét volt a szobában. A férfi felállt, és bedobott néhány hasábot a kandallóba. Majd visszatért a székbe, és addig lapozgatott, amíg megtalálta, amit keresett.

1994. január 3.

Remélem, hogy az új évvel egy új élet kezdődik számomra. Amióta Németországban vagyok, egyre jobban hiányoznak azok az emberek, akiket szerettem és elvesztettem. Néha azon tűnődöm, hogy a katona vajon tényleg az életemet mentette-e meg, és hogy segített-e ezzel rajtam. Ilyenkor kétségeim tengerében mégis az ő emléke a mentőcsónakom, ami újra és újra meggyőz életem értékéről. A gyermekkoromat azonban senki sem menthette meg. Otthagytam a Sarajevo melletti faluban, legszebb emlékeim szülőhelyén.

A napló utolsó lapjait olvasta.

1995. november 21.

Ma olvastam az újságban a daytoni (USA) békekötésről. Ugyan még csak tanulom a világpolitikát,

mégis van elég okom, hogy kételkedve figyeljem a fejleményeket. Nekem úgy tűnik, hogy a „hatalmas, atyáskodó békekötők” (USA, Franciaország...) rendeztek maguk között egy kis versenyt: ki tud több jópontot elérni a „békítési vetélkedőben”. A szerződés sok olyan ellentmondást tartalmaz, amelyek újabb konfliktusokhoz vezethetnek. A menekültek nem akarnak visszatérni a lerombolt, vagy elbitorolt otthonaikba, és az igazat megvallva nekem sem lenne kedvem hozzá.

Volt egy álmom az éjszaka. Nem a szokásos rémálom, ami eddig üldözött és lehet, hogy életem végéig nem hagy majd nyugodni. Megint ott voltam a pincében, és anya élt még. Kiszabadultunk a dohos börtönből, és apa széttárt karokkal várt ránk. Nem volt háború.

Apát sosem láttam viszont.

Az utolsó bejegyzés így szól:

Író leszek!

Lassan behajtotta a könyvet és felállt. Az ablakhoz ment, ahol éppen egy autót látott, amint befordult a parkolóba. A ház magányosan állt a környéken, úgyhogy biztos lehetett benne, hogy felesége érkezett haza. Kinyitotta az üveget és az ajtóban várt, míg a nő a nyakába borult és azt suttogta: „Boldog születésnapot drága.”

Fonyódi Péter

4. b

The girl who didn' t have a future

Once upon a time there lived a silly billy lovely girl. Her name was Kim. The girl hated school and teachers. She had problems with her parents, so she told them, that she lived in a hostel. But Kim slept on the street. She became a trap, and she only went to school sometimes.

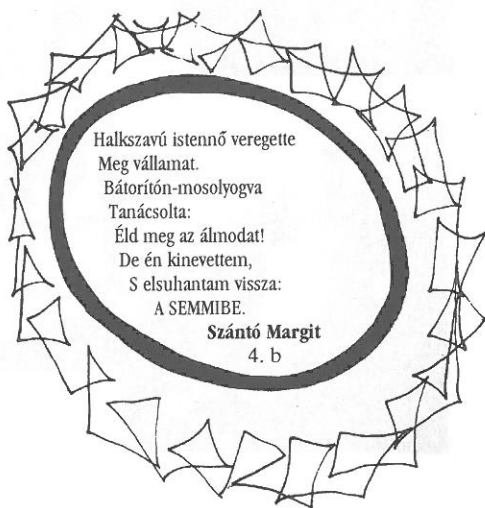
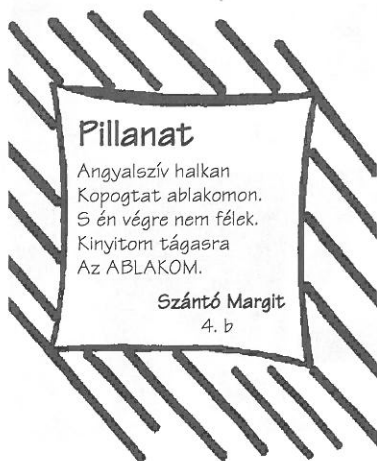
Once day she met a LSD - dealer, and they made a bissness-contact. At the beginning Kim had enough money to buy drog for herself. If she used the stamp, she had vision and dreams of Paradise, where Kim ate fruit and didn' t have problems. When she bought the mark to the third time, she had a hal-lutination, that she was an ugly thrush, who couldn' t fly, but only travel by bus, car or airplane. And than came the horror trip. Kim traveled with her mother and father by train, but she didn' t want to stay with them. In reality she traveled to the hospital by on ambulance.

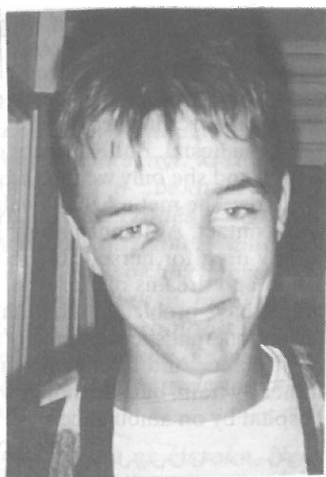
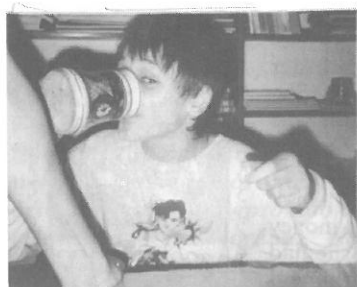

The doctor examined Kim. She had cerebral sclerosis, because of the drogs. The doctor couldn' t save the girl. Her last dose was too much. She died.

The next day Kim' s mother read on the first page of the newspaper the following articele: a girl died because of drogs. The woman glanced at the photo. In the picture was her daughter. She couldn' t believe it. But it was the sad reality.

Annamaria Pogrányi
2. b

Kedves K!

Hépszelt, már több, mint két hónapja gimis vagyok. Az első hetekben alig hittem el, de mostanra már megszoktam, hogy tényleg elballagtam az általánosból. Nagyon jól érzem magam az új suliban, aminek több oka is van. Először az tetszett meg, hogy itt már nem kezdnek rövidtanulni, kíváncsiak a véleményemre, és tényleg figyelnek rám. Furcsa volt számomra, hogy itt minden rendezvényt a diákok szerveznek. Nem így, mint régen, amikor a tanárok előkészítették nekünk a bulikat, ünnepi műsorokat, mi pedig szépen elfajszoltuk a ránk szabott szerepeket. Viszont lehetőségnk van, hogy önállóbbak legyünk, és erre a többségnek szükség is van. Kellemesen csalódtam, amikor rájöttem, hogy régi tanároimnak nem volt igazuk abban, hogy a gimnáziumi tanárok nem tördelnek a diákokkal, nem érdélek őket, hogy a tanuli érvre az anyagot, vagy sem. Szerintem rendezek és igyekeznék mindent megtenni azért, hogy segítsenek a diákoknak hexáriszokni a gimnázium rendszeréhez. Itt jutott eszembe az, hogy ez lehet, hogy csak Gyöngösön van így. Mégpedig azért, mert a gyöngösi gimnázium kicsit költő, a gimnáziumok sorából. Kicsit családiasabb, kicsit összetartóbb, kicsit egyenibb... sokkal jobb. Itt, ahol a gimnázium legfőfőfőfőjénél köze tartozunk és a felsőbbévesek sokat segítenek nekünk. Igen, még a negyedikesek is axszal kezdtek a bemutatkozásukat, hogy elsorolták, ki melyik tantárgyból je, és felajánlották, hogy meketünk hozzájuk korrepetálásra. Ez igazán rendez volt tőlük, csaloggy mint az, hogy nem szeszszáztattak „hataltra” minket. Alkarmennyire is bennük van, hogy:

Vegre mi vagyunk a negyedikesek, a királyok, és viszándjuk a sok szivarást, amiben részünk volt. Hulljanak az elsőök!

Szóval ennek ellenére semmi brutálisat nem tesznek. Amikor először kitértak minket a sulit udvarára, akkor is látszott rajtuk, hogy nem igazán tudják, mihez kezdjenek. Mostanra elég szépen beletanultak a szerepükbe, és néhány osztálytársam már elmehetne könnyűbűvárnak, a „Mr Bonum”-os poémnak köszönhetően. Most viszont nem hagyják kibontakozni őket. Egyelőre nem kell annyira tragikusan felfogni, túl fogjuk valahogy élni.

Né hidd ám, hogy itt nem kell tanulni. Sokat kell tanulni. Főbbel, mint eddig, de most legalább próbálással elé állítjuk magunkat is nemsokára megtudjuk, mire vagyunk képesek. Mostanra azért világgóssá vált számomra, hogy itt minden az érettségi készíti el.

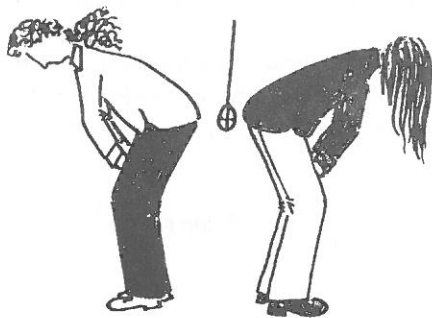
Már az első héten hallottam olyat, hogy: -Est ird te fram, mert kell majd az érettségire! Meg hogy: -Miért nem toltál írod? Az érettségi idjén nem tudod majd elolvasni.

Többet az érettségi a cél, négy évi munka eredménye. Itt az jól sikerül, értelme volt a gimnáziumnak. Az már más dolog, hogy magában az érettségi nem elég.

Érvöl még nincs kedvem gondolkodni, mert tölem még mindez távol van. Addig is megpróbálom jól érezni magam.

Zárom soraimat:

üdv.: Giber Bertóla
7. b.

A gimnazisták problémáiról

A gimnazisták problémái. Ez egy érdekes téma. Sokféle, szerteágazó problémája van egy gimnazistának. Legyen ő fiú, avagy lány. Én most saját magamból szeretnék kiindulni. Ha valaki gimnáziumba ment továbbtanulni (vagy akárhová) számítania kellett arra, hogy tanulni kell. Vannak követelmények, felelés, dolgozatírás stb. A sort még hosszan folytathatnánk. Ehhez előbb-utóbb hozzá lehet szokni. Milyen boldog volna az itteni gimnazista, ha fáradt lelkét csak ezek a gondok nyomnák. Még nem is beszéltem a tanuláson kívül jóformán semmiről. Például arról, hogy egyszer fiatal az ember. Mindent ki szeretne próbálni. Levonni belőle a saját „kárán“ megtapasztalt következtetéseket. Szeretné, ha kicsit „nagyobb pórásra engednék“. Sokminden izgalmasat próbál megtudni a világról. Így is tanul. Erre itt Gyöngön a kollégiumban mit csinál a nevelőtestület?! A diákok amúgy is megcsonkított, hiányos jogait méginkább megnyírbálja. A „tegnapi“ naposjelentésen is csak a szabályok szigorításáról volt szó. Mindinkább ketrecbe zárnak minket. Egy fiatalnak szüksége van arra, hogy szárnyait kibontogathassa. A felnőtt józan megítélésű emberek nem értik meg a lázadó, konok kamasz ideológiáját. Nem értik meg azt, minél jobban tiltanak valamit, annál inkább megtesszük, hiszen az biztos érdekes. A tiltott gyümölcs édesebb, abból több kell, mint amit az ember saját maga leszedhet.

Ezért megkérem Önöket, Kedves felnőttek, próbáljanak a mi fejünkkel gondolkozni, minket megérteni. A társadalomban a konfliktusok, a generációk problémái is ezekből erednek. Ez az én véleményem. Nem muszáj vele egyetérteni. Köszönöm, hogy meghallgattak!

Fülöp Rózsa

2. b.

Interview with Sally

Ein-Stein: How did you decide to come to Gyömk?

Sally: To be honest, for me, the decision was not too complicated. I was a second semester senior. Most of my classmates were buying new suits and going to New York City for interviews. I knew I didn't want that. I was interested in teaching and interested in living somewhere outside of the United States. I wanted to do something different. I heard about this program to teach in Hungary and was immediately interested. I applied, was accepted, and made my decision.

E.S.: What was your first thought when you saw the village?

Sally: As Mr. Hum and Mrs. Daubnex know, I was exhausted. I couldn't keep my eyes open. All I was thinking about was when I would get to sleep. Yes, I thought Gyömk was small, but I also thought the country was beautiful.

E.S.: Gyömk boring after the USA?

Sally: I can't say it is boring. My life is completely different. I don't mind the isolation, for now. I often wish that there were more opportunities to exercise and play sports but, for the most part, I appreciate a change in pace.

E.S.: What had you heard about Hungary and Gyömk before you arrived here and before your studies in Austria?

Sally: I had always heard about Budapest, and, of course, I knew little bit

about Hungary, historically as an Eastern bloc country.

In Vienna I had a wonderful Hungarian professor who taught me the modern history of Eastern Europe. Additionally, I traveled to Budapest and finally saw the city for myself.

I had never heard of Gyömk.

E.S.: How did you get to Vienna? Was it a kind of scholarship?

Sally: No, I didn't have a scholarship. At Bucknell most juniors study abroad for one semester. You can choose almost anywhere in the world. I had friends go to Tanzania, Vietnam, London, Copenhagen, . . . You have to choose a "program" to go through, be accepted by your university, and then you can go. Some of the classes even count towards your diploma. Most people agree that studying abroad was the best part of their university education.

E.S.: How was your life before Gyömk?

Sally: I was a student at Bucknell University, a small liberal-arts school in central Pennsylvania. Last year I lived in a house with three of my closest friends. In my final year I was very interested in contemporary literature and poetry. I played field hockey for Bucknell and was very active, athletically.

E.S.: What are the biggest differences between the life of Americans' and the life of Hungarians'?

Sally: From what I can tell, the pace of life is much faster in the United States. People are always on the go, which can make life tiring. Physical fitness seems to be much more important to Americans. One could say that many Americans are obsessed with health and fitness. On the other hand there are many unhealthy Americans, who always eat junk food and watch TV. I could go on forever about differences. The important thing is that each lifestyle had its definite positives and negatives.

E.S.: Do you like Hungarian people?

Sally: Of course. I have found Hungarians, and particularly the people of Gyönk, to be friendly and hospitable.

E.S.: Are you satisfied with your „flat“ in the dorm?

Sally: Extremely. I was nervous about it before I came, but I was pleasantly surprised. It is more than I would have asked for and, in addition, I enjoy the company of the girls on the second floor.

E.S.: What do you do on the weekends?

Sally: Most of the time I travel, within Hungary. I usually meet other Americans who are teaching in Hungary. However, it

is difficult to communicate because none of the other teachers have access to a phone. It is also difficult to travel because, generally, it takes all of Friday to get somewhere and all of Sunday to get back. The weekend is too short.

E.S.: Have you ever been very in love with somebody?

Sally: Yes, like most young people I have, previously, considered myself „in love.“ However, now I don't know.

E.S.: Do you have many hobbies? Which of them can you do here?

Sally: As I have said a million times, I love sports. And yes it is very difficult to have the active lifestyle that I enjoy. I also like to write and I am very interested in poetry. I am trying to use this time to read more and to write, as well. However, for some strange reason, I don't have as much free time as I think I do. One good thing is that I have learned something new. Cooking. Last year I was lucky to make a successful pasta dinner. Now I am learning to make everything. I even made a quiche!

E.S.: I suppose you miss your old friends from home. What type of contact do you have with them? And with your family?

Sally: Yes, I miss my friends a lot. I am used to being with my friends all the time and e-mailing the others, frequently. But, we write letters like crazy. I like it. Letter writing is a different way to be in touch with someone and I think it very nice.

As you know, my mother and my sister have both been to visit. Otherwise, I speak to my parents for a few minutes at least twice a month, if not four times. I am glad that my mom could come because now she can relate to what I tell her on the phone. I have only spoken to my brother and second sister once.

E.S.: Do you have any special message to the people in Gyönk?

Sally: I have no special message. I would only thank them for understanding a mute American who can barely gather her money together to pay for anything.

Fonyódi Péter 4. b

Bonntól Gyönkig

Mint Ti is tudjátok, Andódi Tanár Úr eltávoztával egy új zenei tehetséggel bővült már jól ismert tanáraink köre. Ez a riport megpróbál Nektek képet festeni egy színes egyéniségről, Dr. Tóth Istvánról.

Ein-Stein: Mikor került először komolyabban kapcsolatba a zenével? Az első hangszerre vagy az első zenei próbálkozásra gondolok.

Tanár Úr: Ha kapcsolatot keresek a zenével, az még az iskola előtti korszakra esik. Édesapámnak művészképzője volt. És még ma is, amiket tudok népdalokat, operetteket, táncdalokat, mindet otthon hallottam. Akkor csak hallgattam, én magam nem játszottam. A hangszerrel a kapcsolat a 7. osztályban kezdődött. Ahhoz képest elég későn, tudom. Akkor kerültem Magyarországra, egyenesen egy Konzervatóriumba. Onnantól kezdve végig, megszakítás nélkül tanulással és munkával együtt bő 35 éve csinálom.

E.S: Milyen hangszeren játszik?

Tanár Úr: Talán könnyebb volna azt felsorolni, amelyiken nem játszom.

E.S.: Akkor újból felteszem a kérdést. Melyik az a hangszer, amin nem játszik?

Tanár Úr: A Konzervatóriumban

három fő tanszak van. Én egyszerre végeztem mind a háromon (zongora-, fúvós és vonós tanszak). Kollégiumban éltem, tehát egy napom úgy nézett ki, hogy fél 5-kor én már zongoráztam. Mire ébresztő volt, addigra visszamentem a szobába. 13 óráig gimnázium, utána délután 5 óráig Zenekonzervatórium, mert párhuzamosan

ment a kettő. A takarodó után pedig mentem fúvós hangszert gyakorolni. Itt felmerülhet a kérdés, hogy mikor tanultam. Úgy gondolom, hogy a hangszertudás mindig közelebb visz a zenéhez, mint a pusztá éneklés.

E.S.: Ki volt a példaképe, mikor elkezdte a pályát?

Tanár Úr: Az olyan zeneszerzőket kedveltem, akiknek a muzsikája dalolt. Ebből következik, hogy Mozart volt, aki egész életemben elkísért.

E.S.: Ki volt a kedvenc tanára?

Tanár Úr: Nekem leelőször nagyon szimpatikus volt az Ádám Jenő. Ő ébresztette fel bennünk, hogy zenét tanulni csak úgy lehet, ha az ember minél több dalt, népdalt, egyebet ismer és tud. Fő tanítómesterünk Kodály Zoltán volt, de Bárdos Lajos is megfordult nálunk. Szerintem az egész ott kezdődik, hogy én valamit valamiért megtanulok.

Ha most kivetítem nagyba, akkor mondhatom, hogy a zene az ember születésével együtt kezdődik. Minél több hangszeren játszik valaki, annál közelebb kerül a zenéhez. Egy teljesen más világot ismer meg az ember.

E.S.: Egy kicsit kanyarodjunk el. Láthattuk a kiállítását a Művelődési Házban. A festészet szeretete a zenével együtt jött, vagy jóval később?

Tanár Úr: Nekem az a véleményem, hogy nem lehet szétválasztani a művészeteket. Tehát a zenében benne van a festészet, a szobrászat, a költészet stb.

E.S.: Hogyan került Gyönkre?

Tanár Úr: Egy távoli rokon révén. Van egy angol nővérem és egy angol sógorom. Kinn ismerkedtek meg, és az ismerkedési szál egészen Kölesdig vezetett. Addig-addig beszéltek róla, hogy ebben a gimnáziumban kellene tanítanom, hogy a há-tam mögött megegyeztek Petz Péter Úrral. Én pedig hajlottam arra, hogy elfogadom. Egyrészt azért, mert nem akartam a nyelvi környezetből kiesni, ugyanis a magyaron kívül még három nyelven tudok.

E.S.: Melyek ezek a nyelvek?

Tanár Úr: Orosz, olasz és német.

E.S.: Mi az, amit Ön pozitívumnak és mi az, amit negatívumnak lát ebben az iskolában?

Tanár Úr: Szerintem az irány, amit az iskola elkezdett, az mindenképpen

pozitív. Ha csak azt nézem, hogy legalább két nyelven sokan megtanulnak valamilyen szinten beszélni. Nem én találtam ki azt, hogy: „Ahány nyelvet tud valaki, annyi ember.” Olyan dolgokat ismerhettek meg, amiket egy hasonló, de nem nyelviskolában nem lehet. Ezenfelül az a véleményem, hogy diák mindig volt és lesz, tanár mindig volt és lesz. Egyet nem szabad eltéveszteni: a gyerek mindig gyerek, és nem kicsinyített felnőtt!

E.S.: A mai kor zenéjét szokta hallgatni?

Tanár Úr: Hallgatni szoktam. Csak azokat kerülöm ki, amelyeknek a hangerőssége túl nagy.

E.S.: Mi a véleménye a gyönki zenekarról?

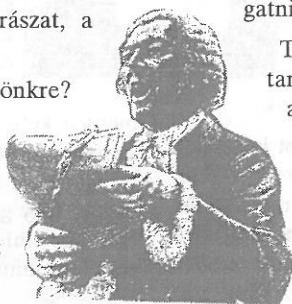
Tanár Úr: Az a véleményem, hogy a célnak itt helyben jó. Ilyen majdnem minden középiskolában van, és kell is, hogy legyen, hiszen az élethez hozzátartozik. És nem is tudom elképzelni, hogy ahol ennyi fiatal együtt van, ott ne legyen egy ilyen csapat.

E.S.: Legvégül, mint tanár és mint ember, mit üzen a diákoknak?

Tanár úr: Azt üzenem nekik, hogy a művészetek és a tudományok tanítják az embert, és ez mind ahhoz tartozik, hogy az ember próbáljon ember maradni, és ez a legnehezebb!

E.S.: Ez szép végszó. Köszönöm a beszélgetést!

Tóth Hajni 3. b

Óda az éjhez és halálhoz

Ó éj, édes idő vagy, bár sötét,
hol minden fáradtság békébe lankad.

Ki dicsér, van szeme s értelme annak,
s ki tisztel, annak bölcsessége ép.

A töprengő fáradt eszméletét
átjárja nyirkos árnyad és nyugalmad,
s mély álmod a mélységből fölragadtat
a magasba, melyért reményem ég.

Ó halál mása, te a test s a lélek
minden emésztő kínját elveszed,
s végső vígasza vagy a roskadónak.

Jóvoltadból beteg testünk föléled
teher lehull, könny többé nem pereg
s bajtól, haragtól megváltod a jókat.

Könyv Ágnes

4. c

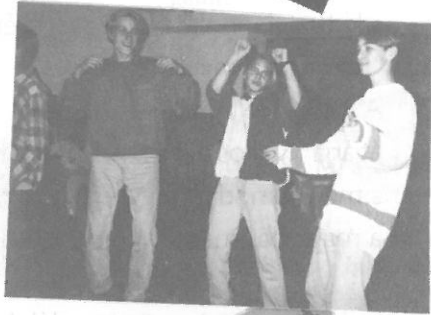
Sylvia egy

Riccit másképp

Néha ezt is kell
dm files!

Győrstreet boys

Áldd

Káza Dívinda!

Bélaparkosok

Egy kedves élményem

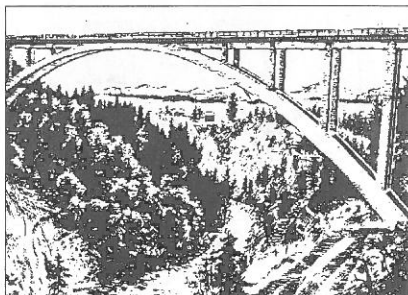
Sok olyan történet már velem, ami kedves emlék számomra. Ezek közül nagyon nehéz kiemelni egyet, de talán az olaszországi utam volt az, amire a legszívesebben emlékszem vissza. Ez volt az első olyan utazásom, mely hazánk határain kívülre vezetett.

Az út magyarországi része - melynek nagy részét alvással töltöttük - eseménytelenül telt. Amire átléptük az osztrák-magyar határt, már teljes pompájában sütött a bágyadt őszi napsugár. A határ túlsó oldalán élénk tárló kép olyan volt, mintha egy másik világba léptünk volna át. Az utcák rendezettek, tiszták voltak. Eldobált szemetet vagy szeméttől roskadozó utcái kukákat sehol sem lehetett látni. A házak előtti kertek is szépek, gondozottak voltak. A szebbnél-szebb kisházak ablakaiban ott virított a muskátli. Ez a látvány nagyon megfogott, de ugyanakkor el is szomorított. Akaratlanul is a mi utcáink állapota jutott eszembe. Miután kigyönyörködöttük magunkat az emberlakta környezet szépségeiben, vártak még ránk a természet alkotta csodák. Kérve a civilizációból, a természet a maga hamisítatlan erejével hatott ránk! Petőfinek keveset jelentett a „fenyvesekkel vadregényes táj”, nekem mégis az ilyen vidék tesz igazán. A magas hegyek között elvezető utat a tölgyes erdők sokszínű őszi lombozata ékesítette fel. Feljebb a fenyvesek örökzöld birodalma várt ránk, melybe csak néha-

néha kevert a természet egy kis színt palettájáról. Csak elvéve szűrődött át a fák koronái közt a reggeli fény az alsóbb rétegekbe. Nemcsak erdőket láttunk, hanem azok éneklő lakóit is. Sokkal feljebb, a hegyek csúcsain már nem a zöldövezet pompáját élveztük, hanem a rideg, hófehér csúcsok látványát. Szinte megkoronázta a tájat, mintegy uralkodott felette, ezt lehetett érezni rideg megközelíthetlenségéből is. Elhagyva az osztrák határt, átléptünk olaszföldre. Itt a táj még mindig gyönyörű volt, de a rendezettségnek már nyoma sem volt. Ennek helyét átvette a síkátorok vagy éppen a széles utcák összevisszasága. Bár jól éreztem magam az olasz városokban, mégis alig vártam, hogy újra láthassam a hegyeket, a fákat, a szép zöld fenyveseket.

Hazaérvén fáradtan feküdtünk le, s álunkban visszatértünk azokra a tájakra. Beleálmódtuk magunkat a természeti divatbemutatóba, a szűk utcákba, a muskátlis házakba. Mégis - akármennyire szépek is az osztrák falvak, az olasz vidék, - örülök, hogy itt élek Magyarországon, mert ha szép, rendezett falvak ritkán is akadnak, gyönyörű tájakban mi is gazdagok vagyunk

Szöke Gréta

4. a.

Most mesélek neked

Tudod... van egy kakkukos óráim. Több mint négy hónapja kaptam ajándékba, nem sokkal azután, hogy a régi egyszer csak leesett a falról és összetört. Azután megkaptam ezt, és felraktam a falra egy szeggel. Először furcsa volt a másik után, aztán nagyon megezerettem. Szép óra. Fehér számlapja van fekete számokkal. És tudod milyen megnyugtató hangja van?! Nem is kattog, inkább dobog, mint egy szív, egy meleg, szerető szív. És a számlap felett... képzeld, mindig az egészet várom, hogy előjöjjön a kakukk. Már szinte csak az egész órákért élek. Olyan csodálatos hallgatni, ahogy az a kis kakukk énekel. Olyankor mintha az erdőben lennék és olyan tisztának, szépnek, fontosnak érzem magam, és azt hiszem...

tudod, azt hiszem, olyankor vagyok igazán boldog. Aztán... tudod, eddig nem is gondoltam rá, de azt álmódtam, hogy az óra leesik a falról és elromlik. Valami eltörik benne, és már nem lehet helyrehozni. Nem kattann többet, nem dobban többé nekem a szíve. És soha többé nem énekel nekem a kakukk. Azóta nagyon félek. Állandóan arra a pici szegre gondolok, ami a falon tartja. Ott ülök előtte és attól félek, hogy hirtelen leesik. Ott ülök és azon imádkozom, hogy ne essen le. Képzeld, néhányszor nagyon megjijedtem, mert nem hallottam a kakkukot. De kiderült, hogy csak fel kell húznom, és újra énekel nekem. Néha már éjszaka is felébredek a félelemtől, hogy leeshet...

U.i.:Tudod... van egy barátom, és... én nagyon szeretem.Több, mint négy hónapja kaptam ajándékba... Istentől.

Nyíró Szabina 4. b

Egér blues

Egér - paca a falon
Szegény egér fáj
Két ablak van a képen
Egyiken sincs már függöny
Kicsi bácsi egér húz
Egér - festék bumm.

Ihlette: eme képecskecske (na neeee...)
Az újságírók hétvége torzagszüleménye!!!!
Alkotta (mármint a szöveget):

Prémusz Csöre
Farkas Viki (höhö..)

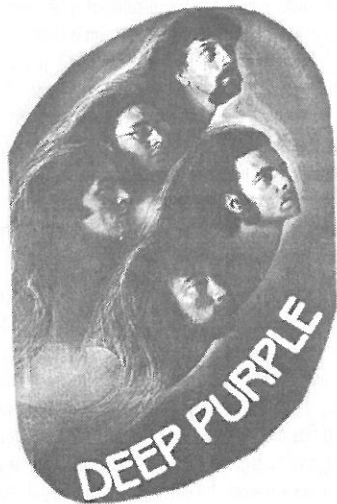

Deep Purple

Elég furcsa, de a világ legnagyobb hatású hard-rock együttesének történetét nem maguk az együttes tagjai kezdték el írni. A Deep Purple a Deep Purple nélkül alakult. Ennek a rejtélynek a megfejtése Chris Curtis nevéhez fűződik. Curtis Londonban bérelt lakást. Ez a lakás egyfajta muzsikus tanya volt. Egyszer egy orgonista kért szállást, egy szétszórt, pontatlan, bohókás művészember, aki iszonyú, elementális dühnek tetsző robbanékony indulattal futtatja ujjait a billentyűkön. Ő Jon Douglas Lord. A zeneszeretétét otthonról hozta. Fiatal korában felfigyeltek rá és előszeretettel hívták kísérőzenésznek. A Flowerpot Man-ben is játszott, ahol találkozott Nick Simperrel. Igen szoros barátság alakult ki köztük. Később Jon megemlítette neki tervét egy alakuló zenekarról. Hallottak is egy Hamburgban dolgozó gitárosról, valami Ritchie Blackmore-ról, aki állítólag nem is volt olyan rossz, de ez csak terv maradt. Nick végül összeáljt Jon Lordeal, és a háztulajdonos Curtis összehozta őket Tony Edwards menedzserrel, hogy egy zenekart akarnak alapítani, igaz a leendő zenekar tagjai nem is tudtak még róla. Chris elmesélte, hogy van egy jó

billentyűs, basszusgitáros, gitáros, stb., és részletesen elemezte a zenészek képességeit. Edwards elhitte, beleegyezett. Azonnal táviratoztak Ritchie Blackmore-nak, hogy jöjjön azonnal! Elfogadta a meghívást és Churtis, Lord, Blackmore elkezdtek próbálni. Találtak egy dobost, aki érdekes módon 2 lábdobot használt. Nem vált be, mert ezen kívül nem tudott „semmit”. Énekest is kerestniük kellett, felkérték a Javellinsben dolgozó jótorkú fiút, hogy jöjjön, de Ian Gillan nemet mondott. A többi énekes-jelölt rosszán rosszabb volt. Az egyik jelentkezőt egyenesen kiröhögtek, akinek a neve ennek ellenére valahonnan mégis ismert lett. Ő volt Rod Stewart. Végül Rod Evansban látták meg az alakuló együttes igazi énekesét. A The Maze dobosa, Ian Paice is csatlakozott, így összeállt a zenekar. A Roundabout nevet vették fel és feldolgozásokkal foglalkoztak. (Hush, Hey Joe, Help, Kansas City). A közönségnek tetszett, de a név jellegtelen volt, így egy '57-es Billy Ward sláger alapján Deep Purple-nek keresztelték át magukat.

1968-ban megjelent az első lemezük Shades of Deep Purple néven, amely a feldolgozásokat tartalmazta. '69-ben újabb album, újabb feldolgozásokkal: A Book of Taliesyn. De nincs stílusuk. Arra vágyanak, hogy a közönség a saját számaikat ismerje el. Azonban valami nem stimmel a zenekarral. A harmadik Deep Purple című lemezt máris jelzik a slágerlistán. Változtatni akartak, aminek áldozatai Nick és Evans lettek. A következő koncertre már jött az új énekes és hozta magával a basszusgitárosát: Ian Gillan és Roger Glover. A negyedik lemez egy érdekes próbálkozás volt. A filharmónikusokkal tartott közös koncertet, ami lemezen is megjelent Concerto for Group and Orchestra. Nagy siker lett, de az együttesről csúnya pletykák jártak és azt kérdeztették tőlük, hogy hol hagyták a szimfónikus zenekart. Bizonyítani kellett, hogy ők egy rockbanda. Hát sikerült! Az új lemez a Deep Purple In Rock, amely a 4. (!) lett az angol slágerlistán. Ez már az a Purple volt, amely a világ összes hard-rock együttesének irányít mutatót. Speed King, Into the Fire, Bloodsucker, Child in time. Ez után

koncertek következtek, ahol Blackmore szokásos „huncutságaival” szórakoztatta a közönséget (színpadfelgyűjtás, gitár-, kameratörés).

Azután a következő két kislemeznek (Black Night, Strange Kind of Woman), és a Fireball című albumnak óriási sikere lett. Még ebben az évben megjelent az új lemez, amely minden idők legjobb D.P. lemeze. A lemezen található slágerszámok is (Never before, Highway Star, Smoke on the Water), és koncertszámok is (Lazy, Space Truckin’), amiket néha 20-30 percig is játszottak.

Ezután a sors még mindig azt akarta, hogy az úttjuk rögös legyen, ugyanis Blackmore hepatitiszt kapott. Megpróbálták más gitárossal, de senki nem tudta a gitárfenomént pótolni. Szétszéledtek a zenekar tagjai. Ekkor énekelte lemezre Ian Gillan a Jézus Krisztus Szupersztárt.

Roger Glover a stúdiómunkával ismerkedett meg. Így segítette sikerhez pl. a Nazareth-et, vagy később a Judas Priestet. Már nem annyira köti le a tagokat a banda. Ennek ellenére '72-ben a banda nekiláttnak Rómában dolgozni. Elfogyott a türelem, és a megértés, túl sok capos volt egy csárdában. Ebből azonban a közönség semmit sem vett észre. Gillan egyre rosszabbul érezte magát a zenekarban. Döntött..., távozik. Egyenlőre azért

még maradt és nekilátnak dolgozni. A hangszerek mögött megszűntek az ellentétek. Frankfurtba mentek, hogy befejezzék a Who do you think we are? című albumot. Közben megjelent a Made in Japan koncert-duplaalbum. A hard-rockzenekarok koncerfelvételei között ez a lemez lett az etalon. De hiába, ez nem hatotta meg a banda tagjait. Blackmore már a jövőt tervezgette, Ian Paice-vel akart együttműködni. Megjelent a Who do you think we are?, mely az angol slágerlistán a 4. helyre lépett, ami nem is csoda, hiszen ezzel az alkotással is bebizonyították, hogy ez a „lila” (Purple) banda nem is olyan „sötét” (Deep). Ez a „Nagy formáció” utoljára 1973. jun. 29-én lépett színpadra Osakában. Ian Gillan távozott, Roger Gloverrel pedig burkoltan közölték, hogy nem tetszik a stílusa. Glover helyett Glenn Hughes jött, akit magas, erős hangja és kitűnő hangszerzetűdása miatt vettek fel a zenekarba, hogy némileg majd megerősíti D.P. hard-rock vonalait, de sajnos nem azt tette, ami elindította a Purple-t lefelé a csúcsról.

Énekest is keresni kellett, feladták a hirtétést, több mint három tucat kazettát meghallgattak, de szinte mindenki Gillan modorában énekelt. Akadt viszont egy énekes, akire nem lehetett nem odafigyelni. Hangja érzelmes, magas, de férfias és öblös volt. Ez az ismeretlen vidéki fiú volt David Coverdale. Senkinek sem tetszett. Igaz, az ő hangja volt a legjobb a meghallgatottak közül, de nem tetszett nekik a vidéki fiú elhanyagoltsága. Végül is ő lett

a D. P. énekese, de ebbe beletartozott egy kiadás „fazonigazítás”, és egy fogyókúra is.

Munkához láttak. Teljesen újat akartak. Coverdale jó vásár volt, jó szövegeket írt. Hughes-ról azonban kiderült, amit eddig is sejteni lehetett: ő akar a banda főszereplőjévé válni. Sok vita is volt emiatt. Mindent ő akart énekelni, és nehéz volt neki nemet mondani, mert igen jó hangja volt. Szerencsére a következő stúdiófelvételre sikerült visszaszorítani exhibicionista törekvéseit, és Coverdale lámpalázát. A Burn című lemez ismét igen jóra sikerült. Mistreated című szám arra enged következtetni, hogy a vidéki Coverdale igen jól megvan Blackmore-val, aki sokat ad a külsőre. Ezután következett a nagy megmérettetés: a koncert. Angliában volt, majd Amerikában akarták folytatni. Angliában sikerült volt, a koncerten meggyőzték a közönséget, hogy a kedvenc (Gillan) nélkül is működhet a banda. A lemez a megjelenése után pillanatok alatt a 3. helyre tornázta fel magát a slágerlistán. Utána kényszerpihenő, az USA-nak lőttek: Lord kórházba került. Csak márciusban indultak Amerikába. ... Mint az igazi sztárok: egy Boeinget béreltek, színpadgyújtogatás, jó zene, óriási siker!

Minden ment, mint a karikacsapás: Azaz... Újra előjött a dudás-csárda konfliktus. A versengés Hughes és Coverdale között kezdett egészségtelen méreteket ölteni. Blackmore -aki eddig féktelenül éreztette akaratát- most néma volt, hátulról nézte a vitákat, és a következő lemeznél csak vállait vonogatta, mikor valaki a véleményét kérte. A D.P. nagylemezek közül a leglassúbb a Stormbringer. Három líra..., nem jellemző a Purple-re. Ezt könyvelték el az együttes legrosszabb lemezének, pedig lett még rosszabb.

A „harmadik felállítás” utolsó koncertjét 1975 ápr. 7-én adták, a párizsi Olimpia nézői egy zenetörténelmi esemény részesei voltak, amikor azt látták, hogy Blackmore összetöri a gitárját, a nyugodt Ian Paice pedig átgázol a koncert végén a dobfelszerelésen. Egy nagy korszak végét jelentette ez a pusztító gesztus. Lord és Paice úgy gondolták, hogy ez a D.P. vége. Ritchie-t képtelenség pótolni, de a másik két tag, Coverdale és Hughes még túl keveset sütkéreztek a világsztárság fényében, így rábeszélétk a többieket, hogy folytassák. A pótgitárost Tommy Bolin-ban látták, és le voltak nyűgözve a tudásától. Igaz, jazz-gitáros volt, de úgy gondolták, hogy a jazztól és a hard-rocktól, ha jól együttműködnek, csak szép „gyerek” születhet. Felvették ezt az indián fiút. Nem tudták, hogy ezzel végleg kimondták a D.P. halálos ítéletét. Mindannyian egyetértettek abban, hogy Bolin kitűnő gitáros. Mindenkinek feltűnt azonban, hogy igen gyorsan változik a hangulata és játékának minősége. Egyszer kitűnően játszott, másszor pedig alig találta a hangokat, de eleinte nem tulajdonítottak ennek semmi jelentőséget. Azonban a csapat már nem állhatott talpra, mert mint kiderült, a gitáros hangulatváltozásainak komoly okai voltak. Bolin heroinista volt. Ennek ellenére megcsinálták az új lemezt, a Come Taste the Band-t, amit azonban már csak megszokásból nevezünk D.P. alkotásnak. Inkább a „Hughes-Bolin Band” munkája. Ezen a lemezen szinte csak Hughes énekel, semmi köze a D.P. féle hard-rockhoz. Nincs is volt sikere, a koncertek sem sikerültek. Az egyik koncert előtt meghalt egy ő, és a zenekar tagjait gyanúsították, úgyhogy börtönben kötötték ki. A rendőri kíséret mellett megtartott koncert

20 perc után befuccsolt. Egy másik koncert előtt Bolin valami rossz heroint adagolt, ezért lebénult az egyik karja, és a koncerten iszonyúan produkált. Az egyik koncert közben ('76. 03. 15) Lord és Paice letették a hangszereiket, kimentek a kocsiakhoz, és elhagyták a „színteret”. Nem is találtak vissza nyolc évig. Ezzel felbomlott a Deep Purple.

A többi tag szülőben folytatta a kariert, kivéve Bolint, aki 1976. dec. 4-én túladagolásban meghalt.

Coverdale megalapította a Whitesnake-t.

Hughes Los Angelesben társult Pat Thrallel, és kisebb sikereket is elértek. Glover stúdiómunkával kereste kenyerét.

Lord és Paice megalapították a CLAP-t, majd beléptek a Whitesnake-be, miután Lord a Bad Companyban is bizonyította tehetségét.

Gillan tovább énekelt az Episode Six-ben, majd Gillan néven zenekart alapított. Blackmore a Rainbow-val lett világhírű, és máig elismert.

1984-ben újra összeálltak. Ritchie Blackmore, Ian Gillan, Ian Paice, Roger Glover, Jon Lord. Megjelent a lemez, a Perfect Strangers. Igazi szenzáció, újjászülettek! Ez az akkori világ „mega-eseményei” közé tartozott. Igen jó lemez, megtalálta magát a D.P. .

Minden jól ment, ám Blackmore (ki más?) eltűnt. Egy év múlva megkerült, és a koncertkörúton kirobbanó sikert arattak. Angliában, Japánban, Ausztráliában, Új-Zélandon, Svédországban, az akkori NSZK-ban, Svájcban arany, az USA-ban, Kanadában pedig platinalemezt kaptak. A koncertről a Kerrang nevű metál-újság kritikusa a cikk végén csak annyit jegyzett meg, hogy a D.P. programja volt az egyetlen, ahol a közönség nem vette észre, hogy esik.

1987-ben végre Magyarországra is eljött a D.P., és Budapesten koncerteztek. Ezután Blackmore ismét kivált a bandából és a Rainbow-ban játszott tovább.

1996-ban egy új, fiatal gitárossal újra körbejárták a világot, és ápr. 4-én ismét eljöttek Budapestre. Óriási koncert volt. 8000 ember fér be a körcsarnokba, és 12000-en voltunk. A régi számok meghozták a hangu-

latot, az újjakkal pedig szintén elkápráztatták a közönséget. Az új gitáros igen jól játszik, bár stílusa eltér Blackmore-étól. A régi számok néha „furcsának” tűntek, de azoknak, akik először hallották, nagyon tetszett.

Ebben az évben jelent meg a „Purpendicular” c. albumuk, aminek a stílusa elűtött a „nagy” Purple stílustól, de nem annyira negatív irányba, mint a Hughes-Bolin féle „D.P.”.

Az 1968-ban alakult hard rock együttes máig működik, és még mindig tudnak újat, jót produkálni. Nem hiába volt a 70-es évek elejének meghatározó zenekara a Deep Purple.

Torma Béla

4. b

Aranyköpések 2.

Földrajzóra a 4.b-ben:

- Ami a török megszállásról:
- Sáskajárás ágyarajrás után.

Fekete Tanárnő az 1.b-ben:

- Hephaisztosz csúf volt és sánta, tehát zárójelben írjátok oda: férfi.

Fekete Tanárnő az 1.b-ben:

- Mondjatok a fiúk közül valakit, akinek erős a mimikája!
Valaki: - A Zsuzsi!

Valaki az 1.b-ből fizikaórán kabáttal a kezében:

- Tanárnő! Kiakaszthatom?

Fekete Tanárnő a 2.b-ben:

- Kinek vannak tojásai a mitológiában?
- Zeusznak!

Fekete Tanárnő a 2.b-ben:

- Hosszú-hosszú tőprengés után meg-erőszakoltam magam!

Fekete Tanárnő kérdése a 2.b-ben:

- Mi ennek a versnek a műfaja?
Cián: - Kielégia!

Szokodi Józsi felel.

Fekete Tanárnő:

- Gyerünk Józsi, már nincs sok idő!
Megszólal a harang. Máté:
- Neked már harangoznak is!

Fekete Tanárnő a 2.b-ben:

- Ugye mindenki tudja, mi az a kalóz?
Olyan, mint a Krisztián, csak ő szá-razföldi.

Kollégiumi párbeszéd:

- Ennyire fázol?
- Nem, csak mozgatom a lábam.

- Légszti dugd vissza!

- Dehogy dugom!

- Ne húzzátok már ki!

4.b németóra:

Erdőgazdaság: Forstwirtschaft

Erdész: Förster

Kata: jée, ilyen szó a „försztlédi“ is!

Biológia órán Lukácsi Tanárnő és Gabi párbeszéde:

- Tesztoszteron. Hol termelődik?

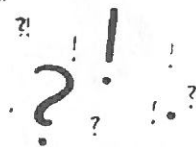
- Nem a herékben?

- Most én kérdezek!

- A herékben? ?!

- Ezt most kérdezed vagy állítod?

- A herékben!

Lukácsi Tanárnő és Gergely a 4.b-ben:

- Miért nincs könyved Gergő?

- Nem fért bele a táskámba.

- O.K., az egyes viszont befér a naplóbába.

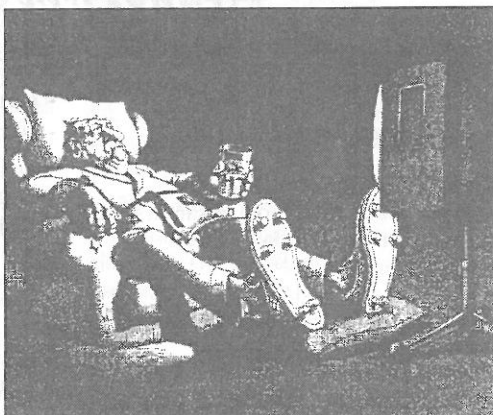
Férfias cikk

Azt mondta a főszerkesztő, hogy kevés a férfias cikk. De milyen a férfias cikk? Kegyetlen? Filozofáló? Kicsit önző? Vagy mind együtt? Mint egy férfi!

A férfi általában a legférfiasabb élőlény az egész univerzumban!!

Ezzel a bölcsességgel ez a cikk egy férfias cikknek tekinthető!

Az Ein-Steinnek (és a Főszerknek) Torma Bélától.

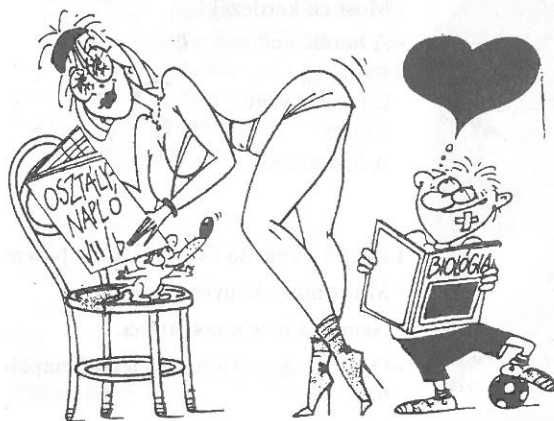
Diákszáj

Petrarca szerelmes lett Laurába, ekkor kezdődtek nála a szóismétlések.

Az erdőben sétálva az egyik fán fennakadt a költő szeme.

Balassai feleségül vette unokahúgát, de ebből sok baja származott a vérmérgezés miatt.

Zrínyi nagy szorultságban volt, és ki kellett rohannia.

Kacsuka kapitány csak pénzéért venné el Brazovics Eutanáziát.

Ady és Léda szerelme eltér a normálistól.

A munkások gyulladt forradalmi dalokat énekeltek.

Az Ódában női testrészek jelennek meg: a költő szinte felboncolja szerelmét.

A nő legmélyebb üregeibe is behatol.

Jól gondold meg! Tényleg megéri?

Kábítószerokról dióhéjban. Sokféle besorolás létezik, az egyikben a három fő csoport: az ópiátok, a stimulánsok és a hallucinogének.

Ópiátok: Ópiumok és származékai, alapanyaga a máknövény.

Ópium: A mákgubó megmetszésével nyert tejszínű folyadék. Szívják (ópiumpipa), eszik és isszák.

Heroin: Az ópiumból nyert por alakú félszintetikus* kábítószer. Eszik, isszák, szippantják, belélegzik, pipával szívják és intravénásan befecskendezik.

Morfin: Az ópium 25 alkaloidja közül a legfontosabb hatóanyag, végső stádiumban levő rákbetegek kezelésénél használják.

Máktea: Mákfejek vízben való kifőzése során nyert rendkívül keserű folyadék. Melegen fogyasztják. Keserű íze miatt kihányják, a hatás elérésére újra és újra megisszák.

Az ópiátok nyugtatnak, úgynevezett nirvana* állapotba juttatják fogyasztójukat.

Stimulánsok:

Kokain: kokacserje leveléből előállított kábítószer. Eszik, isszák, szippantják, bedörzsölik vagy intravénásan befecskendezik.

Crack: kokainból nyert drog, pipával szívják önkontrollvesztéseg.

Amfetaminok: Szintetikus* drog, tabletta alakja az Ecstasy, por formája a Speed. Eszik, isszák, szippantják. Szomjúságérzést okoz, könnyen vezethet kiszáradáshoz.

A stimulánsok felpörgetik, hosszú

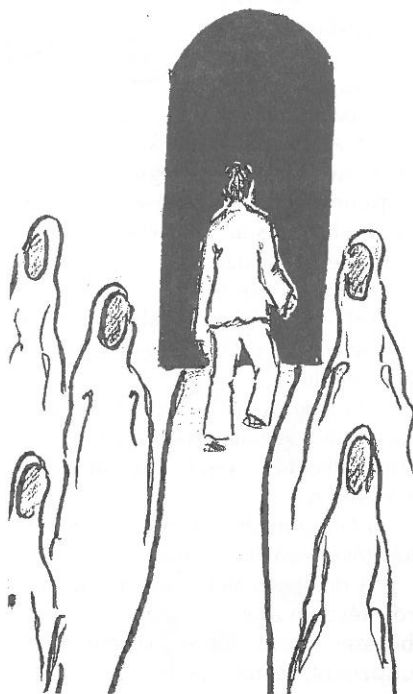
távon öngyilkosságba kergetik használójukat.

Hallucinogének:

LSD: Az anyarozs nevű gombából kémiai úton előállított vegyi anyag. Pirulák, átitatott szövetek, itatóspapírok formájában használják.

Marihuána: Az indiai kender száraz levélcsúcsainak és virágainak dohányszerű keveréke. Cigaretteként (joint) szívják.

Hasis: A kender virágaiból származó gyanta. Pipával szívják vagy teába keverve isszák.

Szerves oldószerek: Szípu, csavar-lazító, gázspray, ragasztó. Nagy mértékben roncsolják az agyat és a belső szerveket. Hallucinációkat okoz, így hatása alatt bármi megtörténhet.

Sokan használják a drogok megkülönböztetésénél a „könnyű” és a „kemény” jelzőket, azonban ilyenek nincsenek. Mindegyik ártalmas, használatuk könnyen vezethet halálhoz. Nem lehet megállapítani a veszélyességi fokokat sem, de bizonyos szempontok alapján csoportosíthatjuk őket. Leghamarabb a kokainnál és a cracknél alakul ki függőség (már egyszeri használat után is!). Az LSD-nél már az első használat után súlyos pszichikai szövődmények alakulhatnak ki. A szer az agyban raktározódik, így a horror trip* és a flash back* hatás bármikor visszatérhet. Az elvonási tünetek az altatóknál és a nyugtatóknál a legszörnyűbbek. Legkönnyebben az Ecstasyt, a szerves oldószereket és az intravénás kábítószereket lehet túladagolni.

Néhány érdekesség:

- LSD-vel az 50-es években elme- és lelkibetegeket próbáltak gyógyítani (sikertelenül).

- Drogfüggő szülő újszülöttje is drogfüggő lesz. A baba kisebb súllyal születik, állandóan ordít, maximum 6-9 hónapig él.

- Magyarország jelenleg az egyik fő kábítószer-szállító útvonal.

- A droghasználók leszoknak a szexről. Részben azért, mert számukra a kábítószer okozta érzés helyettesíti az orgazmust; részben pedig azért, mert a

kábszer impotenciát is okozhat.

- A Nyugat és a felvilágosodás költői közül sokan használtak kábítószert.

- A drogosok 70 %-a nem tudja, milyen nap van, 40 %-a nem tudja a hónapot, és 10 %-a nincs tisztában az aktuális évvel.

- A máktea és a lengyel kompót (máktea és nitrohigító) fogyasztói annyira elbutulnak, hogy újra meg kell őket tanítani írni és olvasni.

- 1903-ig a Coca-Cola is tartalmazott kokaint, ma már csak az íze van benne.

- Az amfetaminok alapanyagai: benzín vagy gázolaj, műtrágya és víz.

- Hoffmann - német kémikus, az LSD felfedezője - önmagán kísérletezett, mert a szer hatása alatt azt képzelte, hogy fehéregér.

Végül egy drogos szavai: „Huzas éveid végére azt veszed észre, hogy anyád fürdet.”

Megjegyzés:

* félszintetikus: Természetes alapanyagú, de laborban állítják elő.

* nirvana: Teljes nyugalom.

* szintetikus: Mesterséges alapanyagú, laborban állítják elő.

* horror trip: Horrorutazás. Kábítószer okozta hallucináció, bármikor visszatérhet.

* flash back: Visszatérő élmény, lehet jó vagy rossz.

Koleszár Ildikó

10. b

Egy (kis)fiú naplójából

Délután felkívott KisJó, hogy este lesz egy buli, nincs-e kedvem elmenni. Azt is mondta, hogy lesz pia meg néki. Nem értetlen, hogy miért hangsúlyozta ezeket annyira, de nem érdekes. Mondtam, hogy meg kell kérdeznem a nagymamát, hogy mit szól hozzá. Megbeszéltem, hogy féljén értem, és ha mehetek, akkor megyünk. A nagymama nem nagyon örült a dolognak, kérdezte, hogy a házigazda szívei otthon lesznek, mondtam, hogy biztosan, miért mennének el. És kávéban is, hi csinálná meg akkor a szendvicseket, meg a kakaót. A nagymama a lelkenre kötötte, hogy ne igyak sok kakaót, mert akkor szorulósom lesz (vagy hasmenésem?). Meg hogy ne maradjak sokáig. A nagymama kivásárolta a sötétkék deszórésnadrágot, meg a fehér volt úttörőgenet, azt húztam fel, meg a villi-goskék kötött haridgánt, a barna szandállal. Fel hétkor feljött KisJó, nagyon röhögött, mikor ajtót nyitottam neki. A nagymama neki is megmondta, hogy együtt jöjjünk haza, és ne későn. Meg a kakaót is. KisJó csak röhögött, és biztosította a nagymamamát, hogy haza fog hozni. Lehet, hogy kicsi volt? Elindultunk. KisJó háttaragótt, és azt mondta, hogy nagyon aggódik az öreglány. Biztos valamelyik idősebb lányra gondolt a buliban, aki nem tudja, hogy mi van velünk, ezért mondta neki, hogy sírássz. Azt mondta, hogy elő, de előbb menjünk el hozzájuk, mert abban a ruhában nem mehetek el a bulira, amit a nagymama rám adott. Kérdeztem, hogy miért, de megint csak röhögött. Adott egy pár sportcipőt, egy farmvert, meg egy Pumpiron felválti, sárga pólót, hogy hízzam fel őket. Azt mondta, hogy a másik ruhánra vigyázni kell, mert ha összepisákolom, a nagymama nem fog örülni. Ebben igazra volt. Mikor a deszórésnadrágot lehúztam, KisJó szemei kigyíradtak, majd elkezdett a könny patakozni belőlük. Furcsa hangokat hallgatott, mint aki nem nagyon kap levegőt. Megjétem, hogy esetleg asztmás rohamot kapott, de a végén visítva röhögni kezdett. Mikor magához tért, líhegre megkérdezte, hogy mi a franc van rajtam. Nem tudam, mit látott, amitől annyire kell röhögni, hiszen a sötétkék harisnyanadrágon kívül, semmi nem volt rajtam. Azt mondta, hogy ezt feltétlenül le kell vennem, mert ha valamelyik csaj meglátja, akkor hatalmas kavaró lesz. Nem tudom, miért kellene meglátnia bárkinek is a harisnyámat, de levettem. Felvettem a KisJó által adott ruhákat, de a nadrág el volt a térdnél szákadva. Azt mondta, hogy nem számít, direkt ilyen. Szegény nagymama, ha látta... Odaértünk a buli helyszínére. Valahol nagyon hangosan hallgatott valaki valami borzalmas zenét, mert már az utcán hallottuk. KisJó besöngéttel egy ajtón. Mikor kinyitották, a zene iszonyúan felhangosodott, kiderült, hogy onnan jött. A srác, aki beengedett minket, kicsit furcsán nézett, szemintem nagyon furadt volt, mert alig állt a lábán. Abban a szobában, ahonnan a zene bömölt, elég sötét volt, mondtam is KisJónak, hogy fel kellene kapcsolni a villanyt. Ere ő azt mondta, hogy na, csak az kellene. Hívonszvolt a konyhába, ahol három lány ült az asztalnál, egy srác pedig alatta

fehérek. Dixtos nem bírta a hangos zenét, azért pihént le itt kint. Kis Joe bemutatott a lányoknak, majd beszelgetni kezdett velük. Azt egyik, egy szőke hajú, megkérdezte, hogy kérebe valamit inni. Mondtam, hogy jöhet a kaba, erre jöt nevetés, azt mondta, eredeti vagyok, és hozott a szobából egy poharat tele valamilyen teával. Gondoltam ez is jó lesz, és jól meghívtam. Egy részeit sikerült lenyelni, csak a maradékot kaptam a padlóra. Nagyon rossz tea volt, olyan, mint a nagymama csészényje befőttye, mikor kint maradt nyáron egy hétig a napon. A lányok nevettek, Kis Joe pedig sajdósít, hogy hogyan lehet egy háromszilagos konyhát kitögni. Kezdett nagyon meleg lenni, meg a szék is imbolygott. Nem nagyon moxogtam, mert féltem, hogy esetleg leszakad. Kis Joe a lányokkal pusmogott, majd odakiült mellém, és bizalmaskodva a filembe sügta, hogy jó vagyok a szőkének, és harjam el, mert teljesen be van izgulva rám. Nem egészen értettem, mit akar ezzel. Talán fogécskászni akar a szőke lány velem? Azt mondta, hogy ne izguljak, tiszta úgy, csak kézem fel egy lassúra, a többi magától megy. Többen bent váltott a zene, Kis Joe egészen izgatott lett, odatuszkolt a szőkéhez, aki már felült a székéről. Menjetek, mondta, erre a lány megfogta a kezemet, és beringatott a szobába. A házukban elbortoltam, majd valószínűleg egy fotelon is átetem. A szobában még mindig sötét volt. Kiadáltam is a szőke lány felé, hogy villanyt kellene gyújtani, mert így megint el fogok esni, de ő nem szólt, csak a hajait a nyakamba tette, és éreztem, hogy nehem nyomta magát. Elkezdett ringatászni, meg lekikédtett ideoda. Valamit mondott, de nem értettem. Megkértem kiabálva, hogy mondja meg egyszer, erre a filemhez hajolt, és azt kérdezte, hogy miért nem táncolok. Erre én visszakérdeztem, hogy miért táncoljak. Nevetett, majd megnyalt a filemet. Eley rossz érzés volt, főleg mert utána a nyála miatt fűzött a filem. Addig-addig húzogattott ideoda, míg én is kénytelen voltam nitusra lépni. Így tekergettünk a sötétben, csak az ajtót láttam néha, ha arra fordultam. Egyszer csak megláttam Kis Joe-t, ahogyan integet az ajtóban és valamit kiabál. Nem értettem, ezért odakiültöttem neki, hogy mit akar. Erre azt kiabálta vissza, hogy marha vagyok, meg hogy harjam már le. Hogy őszinte legyek, nem értettem, mire gondol. Lepka nincs a fejemen, akkor meg mi a fenét harjak le. Pár perc múlva bejött Kis Joe az egyik lánnyal a konyhából, és ők is elkezdtek tekeregni körbe. Mikor így fordultunk éppen, hogy Kis Joeval láttuk egymást, mutogatott a lány háta mögött. Hogy miért nem mondta el értelmesen, mit akar? Próval tekergettünk, már kezdtem unni, mikor egyszer csak a lány valami nedves vacskot rakott a számra. Elrántottam a fejem, mire azt mondta, hogy na, engedd, de hogy mit, azt nem mondta. Aztán rájöttem, hogy a szőjöt tette az enyémre. Mivel megint azt csinálta, már nem ijedtem meg, sőt rájöttem, hogy nem is rossz. De mikor a nyelvét bedugta a számomba...! Múton megunt a nyelvdugdosást, abbahagytuk a tekerést (végre), és kiféle híszott a szobából. Kis Joe nagyon rigorgott, és az ökolbe szorított jobb kezét úgy tartotta, hogy a hüvelykujja felfelé állt ki belébe. Hogy miket mutogatott ez nekem...? Bementünk egy másik szobába, ahol szintén sötét volt, de végre csend, a szőke elengedte a kezemet, valami sühogást hallottam, meg mintha valaki ajzárót híszott volna le, de hogy ki lehetett, azt nem tudtam, mert rajtuk kívül senki nem volt ott, legalábbis nem szólt, mikor bementünk. Már kezdte a szemem megszokni a sötétet, mikor a lány megfogta a kezemet, és az ágyhoz híszott. Mondtam neki, hogy nem alhatok itt, mert a nagymama vár otthon, meg a macim sincs itt, de csak nevetett. Azt mondta, nagyon jópofa vagyok, meg hogy gyere máááá érdekes. Itt mindenki megbolondult? Leültem az ágyra, erre a kezét megint a nyakamba tette, a filembe létegett. Hogy ez miésoda hülye szokás! Lerántott az ágyra... és ami ezután történt, azt nem tudom leírni! Illyet még sosem tapasztaltam. Nem tudom, mennyi idő telhetett el, mikor magamhoz tértem, de igen furesón éreztem magam. Mintha egészen házig futottam volna, annyira el voltam fíradsva, és pisátnem is kellett. Valaki szuszogott mellettem. Megnéstem, a szőke lány volt. Mikor vettem észre, hogy valaki leváthoztatott. Gyorsan felhíztam a ruháimat és kimentem a szobából. Kis Joe-t kerestem. Bementem abba a szobába, ahonnan a zene lómbolt, végre kitapogattam a kapu

solót, és felkapcsoltam a villanyt. KisJoe a fötélben ült, ölében a lány, akivel bejött a szobába. Valamit éppen keresett a lány trikója alatt, és mikor felkapcsoltam a villanyt, azt mondta, hogy marhadóllát. Mondtam neki, hogy miennink hallene, mert a nagymama idegesbedni fog, erre a lány felnevetett. KisJoe sóhajtra feltárlt, debaron, mondta a lánynak, aki erre még jobban nevetett (hogy beszél ez a lányokhallat?). Elindultunk haza. KisJoe kérdezte, hogy na, mi volt?, de erre nem tudtam mit mondani. Ez meg csak röhögött, és azt mondta, hogy mostantól kezdve felnőt vagyok. Hogy miből gondolta ezt? Mikor hazatértem, a nagymama még ébren volt, és kijött az előszobából. Ahogy meglátott, összecsapta a kezét és azt mondta, hogy jesszusom, milyen ruha ez rajtad? Mondtam, hogy a KisJoe adta rám, hogy az ünneplés ne köszölködjön össze. A nagyi erre csak nézett, majd azt mondta, hogy húszam le. Még jó, hogy nem vette észre, hogy a haránya nincs rajtani. Másnap reggel, mikor felébredtem, a nagymama azt mondta, hogy vigyem vissza a KisJoenak a ruháit, és hozzam el az enyémet. Kezemből nyomott egy relliniszatyrot, hogy abban van a ruha, én meg elmentem KisJoehoz. Ő volt csak otthon egyedül. Odaadtam neki a szatyrot. Mondta, hogy ijéke le a szobájában, minejárt jön ő is. Aztán egy ordítást hallottam, majd azt, hogy KisJoe azt mondja miszaxax? Kérdeztem, hogy mi a baj, erre bejött és az ölembe dobta a tegnapi farmert. A térdén lévő szakadás szípen be volt foltozva egy darab sötétbél desőrvével. Kérdeztem, hogy mi a baj vele, hiszen igyis lyukas volt. KisJoe némán a fölra mutatott. Mondtam, hogy mi a gond vele, hiszen a én ünneplés nadrágom is ebből van. Eppen ez az, mondta KisJoe, majd előszedett egy ollót, és elkezdte felfejteni a föltöt. Nem értettem, mi a baja, de segítettem neki. Mikor késszen lettünk, kisit megbékélt, és azt mondta, hogy most elszívjuk a bekepipót. Behozott egy doboz cigarettát, meg gyufát. Mondtam, hogy én még sosem cigarettáztam. Erre azt mondta, hogy a tegnapi este után éppen itt az ideje. Nem értettem, mi az összefüggés. Mondtam is neki, de csak röhögött, meg azt mondta, hogy sok mindent kell még megtanulnom. Kégyijított, és az én számba is bedugott egy cigarettát. Eley száraz volt a vége. Odatartotta a végéhez a gyufát és mondta, hogy szívjam. Én szívtam is erősen, aztán ki is köptem, mert a füst koparta a toromat. Ezen persze KisJoe röhögött, és újra a számba tuszkolta a cigarettát. Megint meggyújtotta, ezúttal nem köptem ki. Biztatott, hogy szívjam csak, mintha mélyeket lélegeznék. Hát én szívtam is, majd megfulladtam. Mikor a feleig eléget, megkérdeztem, hogy nem léhelne abbahagyni, mert eley fursin érzem magam. KisJoe azt mondta, hogy elny onhatom, ha akarom, és ha gond van, szember van a WC. Ezt persze megint nem értettem, de hamarosan rájöttem, mire gondolt. Eppen hogy kiértem a WC-re... Igen pocskul éreztem magam. KisJoe azt mondta, hogy az első tix számlát ő is rosszul volt. Mivel hamarosan haza kellett mennem, kimentem a fürdőszobájukba, hogy keressek valamit, amivel elvethetem a szám borzalmas ívét. Találtam egy kis darab szappant, gondolom, ha a kezet tisztítja, akkor a szájra is jó. Fogtam a ruháimat, elköszöntem KisJোটól és elindultam. A házból kilépve a számba vettem a szappant. Nem gondoltam volna, hogy ilyen jó illatú szappannal ennyire rossz íze van. Mire hazatértem, már négyszer kellett kiköpnöm a habot. A házunk sarkánál a szappant is kiköptem. Érdekes, hogy sokkal kisebb volt, mint mikor bevettém. Szerencsére a nagymama semmit nem vett észre az egészről. Fel éra műlra késszen volt a vacsora. Már a szága sem tetszett, de mikor beléptem a konyhába és megláttam a tejárántottát, rajból a WC-be keltem rohannom...

Jamerellen Szexió

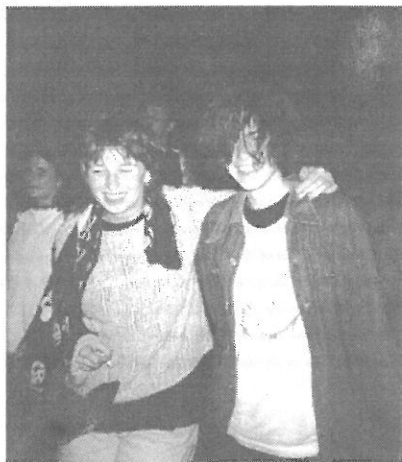
Csörge '96

Igen, igen. Ismét Csörge-tói Rock Marathon híreivel jelentkezem. Sajnos utoljára. De ahogy elnézem az elsős és alsóbbéves utánpótlást, azt hiszem évfolyamunk távoztával nem hálnak ki a gyönki rockerek. Jó lenne, ha valaki folytatná ezt a „szép hagyományt”, és továbbra is tudósítana a Csörge-tó élményeiről. Pár év múlva, amikor már fáradt, sánta és rigolyás vénasszony leszek, nem lesz eröm eltotyogni a rockparadicsomba. Ezért lenne jó, ha legalább Magyarország, legjobb napilapjában (ti. akár minden nap előveheted és átlapozhatod az Ein-Stein-t) olvashatnék az újabb hírekről, csemegékről.

De térjünk vissza a Marathonhoz. A gyönyörök gyönyöre július 10-én kezdődött. Komoly és igényes nézőközönség gyűlt össze Magyarország „legigényesebb, legkomolyabb, de egyben legszelídebb” koncertsorozatának megtekintésére. Szelíd lelkű punkokat

raktak ki az esemény színpadáról már az első nap, mivel azon a 300 forintot, amelyet a belépésre szántak, üdítőitalt vásároltak rettentő szomjuk oltására. A még-szelídebb lelkű security-s húshegyek a lehető legfinomabb módon bántak velük. Ez nagyon jót tett a közhangulatnak. Így utólag is köszönjük közreműködésüket. A belépőnek kitalált csuklószerítő egyébként leginkább egy szemkibökő gyilokhoz hasonlított, melyet brutális műanyagtüskék borítottak. Ezzel akarták a Marathon szelíd-ségét ellensúlyozni.

Testünk tisztulását a közeli bányató bánta. A helyiek szerint a hét elmúltával a tó vize négy árnyalattal sötétebb lett. De hát mit tehattünk volna? Három zuhanyzó tízezer ember számára nem igazán klappolt. Az ellátás viszont fantasztikus volt. Minden volt, mi szem, száj, máj ingere. Különösen a gyümölcsökből és gabonából erjesztett üdítőitaloknak volt nagy sikerük. Hiába, az egészséges életmód a legfontosabb a ko-molyzene hívei számára. Komolyra fordítva a szót, ez az egy hét a szokásos jó hangulatban telt el. A társaság, és persze a fantasztikus zenekarok felejthetetlen élményt nyújtottak. A punkok képviselőiben ismét ott volt a sátáni Prosectura és egy fiatal, kezdő, de nagyon jó, szintén szekszárdi zenekar, a Danger. A lágyabb dallamokat képviselve, és óriási sikert aratva lépett fel a Kis Pál és a Borz. A felfutó, új

zenekarok közül talán a székesfehérvári Cadaveres de Tortugas nevét említeném meg. Rendkívül kemény speed metal játszanak, és nagyon jól eltalálták sajátos, egyéni hangzásukat. Dalaikat egyébként angol és spanyol nyelven éneklük.

Persze sorolhatnám a „régii” nagy rockóriásokat is: Auróra, Gép, Prognózis és kis hazánk blueskirálya, Deák Bill Gyula tette felejthetlenné számunkra az itt eltöltött napokat. De nem folytatom tovább a felsorolást, mert egy nagyon, de NAGYON fontos dologról kell hírt adnom. Ugyanis ... végre, először, de nem utoljára a pódium deszkáit a TANKCSAPDA is megtisztelte fellépésével. Nem mindennapi érzés volt végigtekinteni a

többezres tömegben, mely összeverődött ez alkalomból. A legfontosabb mégis az, hogy sikerült Vele, Magyarország legragyogóbb basszusgitárosával Lukács Lászlóval egy kis beszélgetésbe elegyednem, pontosabban riportot készítenem. Képzeltethetek, hogy majd

kiugrott a szívem a helyéről. Öröm az örömben, hogy (sajnos) a beszélgetést tartalmazó kazettát ellopták. (Aki nem hiszi, járjon utána.) Csak annyit mondhatok, hogy Lukácsnak még mindig az ejtőernyőzés a kedvenc hobbija, és általában a levegőben szokott kiugrani. Egyébként a pletykából, mely szerint ugrás közben balesetet szenvedett, egy szó sem igaz. El és virul. Saját bevallása szerint nem drogozik, sőt még azt sem tudja, mi az a füves cigi. Ti hisztek neki?

Egyelőre érzétek be egy igazi, hamisítatlan Lukács autogrammal és fényképpel. Jövőre majd újból pró-

bálkozunk, ha nem is a Csörgén. Sajnos úgy néz ki, hogy kedvenc Rock Marathonunk jövőre nem kerül megrendezésre a környezetvédők határozó közbenjárása miatt. Hogy mi is az ő problémájuk? Azt hiszem ezt ez a pár fotó kitűnően érzékelteti. „Talán nem kellett volna köpködni a földre.”

Egy kis versikével búcsúzok tőletek (tankcsapda után szabadon) jó rockzene hallgatást kívánva!!!

*Ha a környezetvédők fejébe látnék,
Tudnám mire megy ki a játék.
De mivel gondolatolvasó nem vagyok,
Pogózok egy jó nagyot.*

Fotók: László Zsófia
Külön köszönet: László Áginak, Syng Syngnek és Kozma Győzőnek.

Sziasztok!

Szántó Margit

4. b

Péter, a paraszt

A jeges északi szél végigsöpört a pusztán, és a hó, amit magával hozott, mindent beborított. Csak a farkasok üzengettek egymásnak a hideg éjszakában ... Ebben a jégvilágban állt egy börtön. Neve nem volt, sőt most még címe sem, mert a hatalmas hó teljesen elvágtta a külvilágtól. Szánnal lehetett csak megközelíteni, hiszen a telefon sem működött, mert az arra csatangoló szegényebb pásztornépek még a nyáron ellopták a telefonzsinórt. De most tél volt, és amikor a börtön igazgatója - egy nyugal-

mazott ezredes - a naptárjára pillantott, észrevette, hogy nem-sokára beköszönt a karácsony. A szeretet ünnepét pedig még egy ilyen helyen is megünneplik, mint ez a börtön. A rabok savanyúkáposztaadagját kétszeresére növelik ezen a napon, és a házasságcsédelgő együtt éneklie a „Mennyből az angyalt” a tömeggyilkossal, az örök is bekapcsolódnak a közös áhítatba. Olyan minden, mint a paradicsomban: a bárány egy tából eszik az oroszlánnal. Már csak tíz nap volt hátra Jézus születésnapjáig, amikor az igazgató-

nak eszébe jutottak a halálra ítélt rabok, akik immáron másfél hónapja tengődtek a siralomházban. Rögtön az irodájába hivatva az értük felelős őrt, és tudatta vele, hogy a kivégzést a legrövidebb időn belül meg kell tartani, hiszen karácsonykor mégsem oltathatnak ki 10 emberéletet. Az őt ekkor közbeszólta:

- Ezredes úrnak alázatosan jelentem, a kivégzést nem hajthatjuk végre!

- De miért? - kérdezte a meglepett igazgató.

- Mert elromlott a villamosszék ... jelen-tem alásan az ezredes úrnak. Megjavítani sem lehet ... A szerelő azt mondta, hogy ezt már elvihatjuk a roncstelepre.

Az ezredes elcsodálkozott. Úgy gondolta, hogy a villamosszéknek és a hóhérnak szövetsége van a halállal: nem bántják egymást ... A kivégzés elhalaszthatatlan volt, és eszköz híján szinte lehetetlen. Az egyetlen megoldás a szomszédos faluban lakó Iván volt, akinek anyai dédapja valamikor hóhérként szolgált a cár udvarában. Maga Iván is birtokában volt némi brutális hajlamnak, ami alkalmassá tette a feladatra, hogy elvégezze azt, amit a villamosszék nem tudott. Az ezredes elküldött egy börtönőrt a botcsinálta hóhér falujába, s három nap múlva Iván készségesen megjelent a vesztőhelyen. A rabok már felsorakoztak, hogy az összeverődött tömeg jól szemügyre vehesse őket. Ám ekkor a hóhér kijelentette, hogy nem hajlandó véghezvinni, amit kértek tőle. De miért?

- Mert én mindössze 10 rabot vállaltam, és ezek itt tizenegyen vannak! - fejtette ki a véleményét a „mester“.

A börtönigazgató elgondolkodott. A rabok valóban tizenegyen voltak eredetileg, egy anyagilkos volt a tizenegyedik. De ő kegyelmet kapott, mivel kiderült, hogy az a bizonyos édesanya nem értett egyet a rendszer elveivel. Tehát most valóban lehetetlen,

hogy még mindig eggyel több haláraitélt legyen. Megszámolták hát újra az elítélteket. Egymás mellett állt ott a pénzhamisító, a hazaáruló és a lótolvaj, és nyugodt lélekkel várták, hogy vége legyen az első felvonásnak. Valóban tizenegyen voltak. Az az egy „felesleges“ személy Péter volt, a paraszt. Ő nem követett el semmit, amiért kivégezhetnék. Csak tévedésből rakták be a siralomházba, hiszen pénzbírsággal sújtotta a bíróság. Tévedésből szenvedett ott másfél hónapja a többi elítélt között ... Pétert tehát nagyarányú fenékbillentések és felmenőinek emlegetése közben kiállították a sorból. Aztán megkezdődött a kivégzés. Iván keze járt, mint a motolla. (nem félreértendő! - a Szerk.) Sorban hulltak porba a fejek. Szegény Péter agyában pedig egymást követték a gondolatok. Feleségére gondolt, aki azóta már úgymint hűtlen lett hozzá, és arra a pénzösszegre, amit úgymint tud előteremteni. Pedig, hogy kijusson innen, ahhoz feltétlenül kellene. Majd hirtelen elhatározással beállt a sorba, ami a halálba vezetett. Senki sem vette észre, sem Iván, sem az ezredes, sem pedig a nézőközönség, aki éppen őrjöngve éltette a hóhért. Péter utolsó gondolata pedig ez volt:

- Nézd a marhákat, még a végén sikerül rászédnem ezt a bandát!

És szívből örült, hogy ilyen „olcsón“ megúszta.

Neumann Krisztina

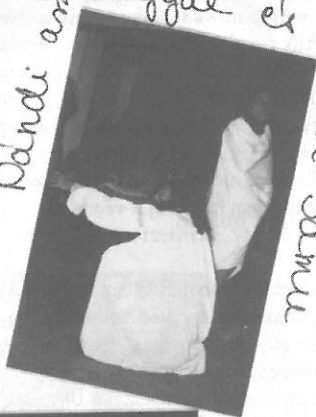

Sehänku, vedužetžetog!
Kristti (dn)

Edmond!

Nändi anangyal et

Stent Samu

Bigasiga et Vaakanmand

Ne piveij Gitta!

hass, a macidž
vime ...

Aranyköpések 3.

Matekóra Farkas Tanár Úrral a 3.b-ben:

- Hogy lehet 3 - 4 vektort összeadni?

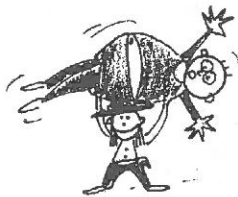
Poszi: - Külön, külön, kettesével.

Matekóra az 1.b-ben:

Farkas Tanár Úr: - A henger palást nélkül olyan, mint a kézlabda bőr nélkül.

Matekóra az 1.b-ben:

Farkas Tanár Úr: - Pánczél fiam, ha tovább dumál, felkapom és megporgetem a fejem felett!

Szilágyi Gábor:

- Ma má' máma van má'?

Biológia óra a 4.a-ban:

Andódi Tanárnő:

- Mit esznek a szivacsok?

Csókás Norbika: - Tusfürdőt.

Szerkesztői aranyköpések:

Kati néni: - Dávid, holnapra szeretnék kézzelfogható eredményeket látni!

A TÖMEG: - Dávid nincs mese, nadrágba kell nyúlni!

Petike gépelés közben: valami jóindulatú gordiuszi csomó van a könyökömben.

Kati néni az újságírók hétvégén:

- Dávid, hol voltál 9-kor?

Dávid: - Az ágyban, de lélekben itt voltam.

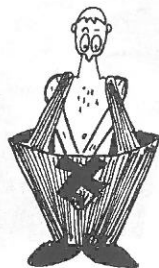
Kati néni: - Az semmi Dávid, nekem a tested kell!

Béla: - Ki volt az, aki együtt dolgozott Villonnal?

Kati néni: - Senki.

Béla: - Csak volt valaki vele.

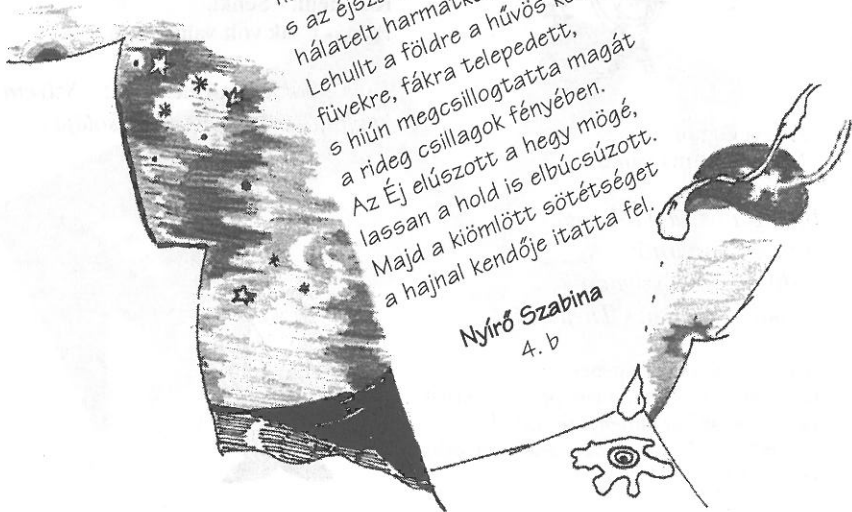
Dávid bókja Kati néninek: - Szívem kuglófjának egyetlen mazsolája ...

Éjjel

Bóbortengerbe merült a nap.
 Ráborult az alkony a tájra.
 Betakarta a hideg esti
 szélben reszkető hegyek testét.
 A lyukas égháló résein
 előbuggyantak a csillagok,
 kiélezett fénypengéjükkel
 széthasogatták az Éjszakát.
 Folyott az Éj fekete vére,
 milliónyi tátongó sebből
 ömlött kifelé a láthatárt.
 összemázolta a láthatárt.
 Felbandukolt az égre a hold,
 sápadt sugarából kötést szőtt.
 Varázsfényét rákötözte az Éjjel sebeire.
 Elapadt a sötét vérpatak,
 nem lüktetett már a fájdalom,
 s az éjszaka áttetsző arcán
 hálátelt harmatkönny csillogott.
 Lehullt a földre a hűvös könny,
 füvekre, fákra telepedett,
 s hiún megcsillogtatta magát
 a hideg csillagok fényében.
 Az Éj elúszott a hegy mögé,
 lassan a hold is elbúcsúzott.
 Majd a kiömlött sötétséget
 a hajnal kendője itatta fel.

Nyíró Szabina
 4. b

Grand Canyon a Balatonnál

- avagy kirándult az ex 1.6

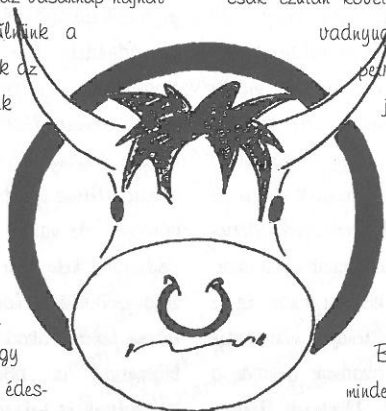
1996 májusa van. Esik az eső. Aznak a csoportnak és azik az osztálynak. „Májusi eső aranyat ér!” - mondanák azok, akik nem aznap indulnak kirándulni a Balatonhoz. Mi azonban éppen oda készültünk, és jobb híján kénytelenek voltunk az égieket kénni, hogy küldjenek egy buszt vagy legalább egy tüzes szekeret, mielőtt még minden teljesen elázik. Az viszont mindörökké rejtély marad, hogy a könyörgés hatására gondült-e be a kollégiumunk elé az az isteni négykerekű, ami az elkövetkezendő időben elvitt minket mindenková, ahová csak menni akartunk. Miután felszálltunk, kisütött a nap, és az eső is elállt. De ez így van rendjén, mert minden valamirevaló osztálynak akadnak gondjai a szerencse istenasszonyával. Mindezek ellenére

az utazás nagyon jó volt. A buszunk „minőségét” ellensúlyozta Lidi néni, aki legalább kétszer elment aznap a vásárba, csakis azért, hogy az a bizonyos tüske belemenjen a bal lábába. A cinege sem hiába szállt rá a nádfedelű ház tetejére, sőt a három cigánylegény is megvizsgálta a „Ganz allein” maradt nemzeti köst. Mivel az istenek által küldött járgány elég gyorsan haladt, ezért nem sokára elértük úticélunkat, Csopakot, a borok városát. Az üdülő, ahol megszálltunk, egész „kulturált” hely volt, leszámítva a csótányt a zuhanyzóban és a hangyákat az ágy alatt. De ez nem lehetett akadály, hiszen effélék a kollégiumban is bőven akadnak. Miután kipakoltunk és felfedeztük Csopak szépségeit, fogtuk a motyónkat, és elindultunk szalonnát sütni. A mi osztályunkban nagy az egyenjogúság, ezért Krisztián hozta a szalonnát, Máté tüzet gyűjtött, mi, lányok pedig élveztük az életet, a Balatont és a finom vacsorát. Azt a vacsorát, amelytől könnyen infarktust kaphattunk volna, annyi koleszterin volt benne. Az viszont nem is kollégista, aki fintorog a szalonnától, mert aki megeszti a felvágottat barackkekvánnal, azelőtt nincs többé akadály. A nagy lakomát kis kirándulás követte. Bezötyögtünk Balatonfűnedre, ahol az osztály

nagy része a diszkót részesítette előnyben, de voltak olyanok is, akik inkább a városban maradtak volna. Mindkettőre nyílt lehetőség, a többség bevonult „dance“-elni, és azok, akik kiint maradtak, felfedező körútra indultak. Meglátogatták a fjúredi állatkertet, vagyis a Ríkés Bölény nevezetű intézményt, ahol disznótól a majomig minden állatfaj fellelhető volt (még Puma is akadt bőven). Dekát jóból is megánt a sok, másnap (azaz vasárnap hajnalban) össze kellett gyűlünk a busznál, hogy visszatérjünk az üdülőbe. A kevés alvásnak köszönhetően a korai reggelinél akadt néhány karikás szem és homályos tekintet. Szerencsére délelőtt szabadprogram volt, és aki nem kattyút etetett a paxton vagy a hintánál önültködött, az édesdeden aludt a szobájában az éjjeli fáradalmakat pihenve. Ennek következtében mindenki „frissen és üden“ látogatott el Tihanyba, ahol papírformaszerűen ismét zuhogni kezdett az eső. Hogy ne ázzunk meg túlságosan, bementünk egy gyanús vendéglőbe. Azért volt ez a hely olyanynira gyanús, mivel az ajtó előtt álló táblán csak németül tüntették fel az étlapot, sőt még pénzváltó is állt a kapu mellett. Magától értetődik, hogy rövid időn belül kidobtak innen minket, mivel... „Aki nem fogyaszt, ne foglalja el a helyet, és különben is, ki sem tudná fizetni a számlát.“ Tekát újra elindultunk a szakadó

esőben, hogy megcsodáljuk Tihany szépségeit. Kipróbáltuk a kisvasutat, láttunk lilahajú nénikét és fekete békefenyvtartót. Mindenki meg volt róla győződve, hogy ilyesmit csakis Tihanyban láthat az ember, sehol máshol. Érdemes volt oda elmenni. Hogy teljes legyen a kép, este újra buszra szálltunk, és bementünk Veszprémbe. A vár nagyon szép volt, Gizella és a kilátás még szebb, de a legszebb, mégiscsak ezután következett. Felfedeztünk egy

vadnyugati izét lengőajtóval, perőleumlámpával, bölényfejekkel. Ez volt a Grand Canyon. Mindenki rendelt valamit, rántott medvetalpat, sültkutyá hamburgert, „kólát, narancslevet“. A többire sajnos nem emlékszem...

Bármennyire szép is volt minden, másnap sajnos vissza kellett térnünk a kétköznapok

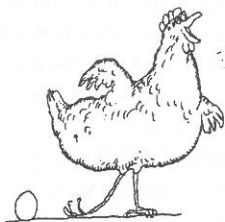
szűkeségébe. Hétfőn reggel, amikor a negyedikesek éppen érettségi dolgozatot írtak, mi felpakoltunk, elbúcsúztunk a csótánytól és a hangyáktól, az egész csopaki Balatontól és elindultunk hazafelé. Az ember csak egyszer TIG-s szecska az életében, és csak egyszer mehet ilyen minőségben osztálykirándulásra. Tekát a végére maradjon az ismerős szlogen:

Köszönjük Kati néni!

Neumann Krisztké

ex-1.b

Hüvelyk Matyi kalandjai

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy aprócska kisgyerek, aki arra a végzetes elhatározásra jutott, hogy az Óperenciás tengeren és az Üveghegyen is túl lévő gyönki gimnáziumban fogja a következő pár évet tengetni, ahol természetesen a kurtafarkú nagy barna malac is túr. Történetünk itt kezdődik, ezen az aprócska helyen, ebben az aprócska gimnáziumban, ezzel az aprócska diákkal, akit történetesen Hüvelyk Mátyásnak hívnak. Ahogy főhősünk belépett a gimnáziumnak álcázott félelmetes hétfejű sárkány barlangjába, furcsa érzése támadt. Mintha valaki figyelné! Kiderült, hogy csak tévedés volt, ugyanis az ajtó mögött meglapuló szépséges királykisasszony partvissal a kezében csak a békakirályt várta, és Matyi igen vonzó külsejét Vele tévesztette össze. Mátyás azonban nem törődött holmi királykisasszonnyal, és nagyapjához, Frankó Jankóhoz méltóan, töretlenül haladt előre, hogy felfedezze a barlang minden zegzugát. Matyi előtt sorra tárultak fel a különböző rejtett helységek s a még rejtettebb titkok. Az első szobába belépvé főhősünk egy tyúkólban találta magát, ahol egy szemüveges és igen furcsa kiejtésű Csirke épp a tojástojás művészetére oktatta kicsibéit. Mátyás nem

értette ezt a kotkodálást, így hát továbbment. A második ajtó mögött egy mindenre elszánt, nádszálvékony Szúnyog repdesett, s közben fáradhatatlanul ismételte a lebegés fizikai törvényét. Mivel Matyi kínaiul szintén nem értett, ezért gyorsan továbbindult. A következő szobából hangos veszekedés zaja szűrődött ki, ugyanis Fekete Péter és Feketéné Bíró nélküli kártyacsatát vívtak, s Péter úgy leteremtette éppen nyerésben lévő feleségét, hogy szegény ijedtében egyből falfehér lett. A címszereplő inkább magára hagyta a civakodó feleket, hisz a veszekedés után a legszebb a kibékülés. Mintha a negyedik szobában már ennél a műveletnél tartottak volna, ugyanis

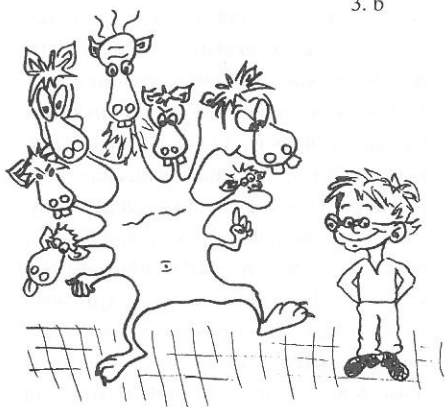
a Farkas éppen Piroskát ... Na de, ne személyeskedjünk, inkább haladjunk tovább. A már nem is tudom hányadik szobában Hókuszpók próbálta elkápráztatni a Törpöket különböző kémiakepletekkel. Szegény Hókuszpók mindig melléfog, aztán persze mérgesen morog. A varázslatok után Matyi egy történelmi világba csöppent, ugyanis

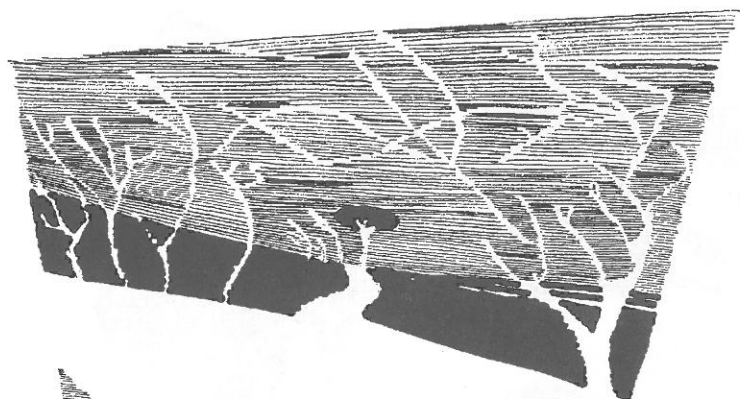
Oszterix, az osztrák, éppen a Lang hadjáratot csetelte a lelkes hallgatóságnak. Főhősünket azonban jobban vonzotta a kaland, amit a következő szobában meg is talált, hiszen egy álarcos gengszter éppen a csipke nélküli Rózsát (Gengszternét) próbálta hosszú álmából egy szenvedélyes csókkal felébreszteni. Matyi úgy gondolta, jobb, ha nem zavar. A következő szobából énekhangokat hallott. Mivel botlába volt a zenéhez, odatapasztotta fülét az ajtóhoz, ami mögött a mindentudó bagoly, Dr. Hú zeneórákat adott az ügyeletes pacsirtáknak. Mátyás, mivel hosszú út állt még előtte, tovább sietett. A kilencedik teremben egy vasorrú banyát talált, aki virágszakértő barátnője, a gonosz boszorkány kérésére Ibolyát gyűjtött, hogy barátnője fülszerűléseit, amit legutóbbi bevetésekor szerzett, azzal borogassa. Hogy ne unatkozzon, egy világtalan ember poénokat mesélt neki (Értelmező Kéziszótár: Wackwitz). A címszereplő már majdnem belefeledkezett a gyönyörűséges ibolyák látványába, amikor a következő szobában hatalmas hangzavar támadt. A terembe belépvé rájött, hogy csak a Hófehérke és a hét törpe kisegyüttes ad koncertet. A terem egyik sarkában a Körszakállú Herceg próbálta egy táncrea felkérni az ő humán beállítottságú Hamupipókéjét. A lányt azonban nem nyűgözte le a herceg külseje, így inkább kiszemelt magának egy Gulyáslegényt. Matyink előtt viszont ott állt még az utolsó próbatétel: a Hétfejű sárkány megszelídítése. Miután ellejtett egy haltáncot a szoborkülsejű hablcánnyal, aki mellesleg emiatt lekézte Hőgyészre induló kagylójáratát, főhősünk az utolsó ajtó előtt állt.

Keze remegett, mint a drogfüggőké, izzadt, mint eszkimó a szaunában, s gyomra tor-kában lüktetett, mint Hófehérkénél az almacsutka. Végül mégis erőt vett magán, és belépett a sárkány termébe. Csodálkozva vette észre, hogy a szörnyeteg éppen egy matematikai feladattal bajlódik. Miután Matyi megvillogtatta hatalmas tudását a számok világában - amire egyébként a 101 kiskutya pöttyszámolgatása során tett szert, s kisegítette a fenevadat -, a sárkány lovaggá ütötte. Ezek után átnyújtotta főhősünknek azt az okmányt, mely igazolta, hogy a barlangban Matyi az összes nehezebbnél nehezebb, sőt az annál is nehezebb feladatokat is sikeresen teljesítette, s így a szabadban, újult erővel várhatja a következő megmérettetést. Itt ér véget a mi aprócska történetünk, erről az aprócska diákról, ebben az aprócska gimnáziumban, ezen az aprócska helyen. Bár azért nem mindig ilyen mesebe illő az élet. Aki nem hiszi, járjon utána, csak előbb vegyen pár matekleckét!

Tóth Hajni

3. b

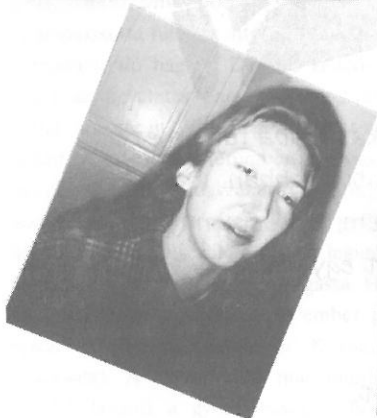

Megkopasztott ágainkat hiába fújja a szél,
minket kifosztani nem tud jobban,
belőlünk elvenni már nem tud semennyit!
Mégis fújja , fújja, mint egy őrült,
ki többet akar!

Nem adunk már többet,
csak esetleg könnyet,
Nem adunk már többet,
Kisemmizté!
Csak kopasz ágaink vannak,
mit lóbálhatsz, te szél!
De letörni nem hagyjuk,
Életünket nem adjuk,
mert tudjuk - Tavasszal
ágainkon újra fakad sok apró kis levél!

Forster Mónika Katalin

4. b

Egy sötét éjszakán ...

Eljött ő minden éjjelen,
 mint azelőtt tette éveken,
 századokon át,
 hogy átharapja áldozatai torkát.
 Sötét volt minden és ködös,
 mikor túlvilági hangja görcsös,
 rémisztő hangja érte ordított.
 Mindennek hátat fordított,
 a lány nyomába eredt,
 és tudta, ez lesz az utolsó lehetőség.
 A sötét sikátorban lepte meg,
 de a lány a neszt nem hallotta meg.
 A vámpír a nyakának ugrott,
 és a meleg testből vörös vért szívott.
 A lány hiába küzdött ellene,
 hamar elernyedtt gyenge teste,
 és a földre rogyott,
 a gonosz pedig jóllakva eliszkolt.
 Aztán a következő hideg éjjelen
 a lány ágyában feküdt betegen.
 De ő újra megjelent, miért?
 Mert kívánta a finom vért,

és nem is késlekedett,
 hamar a lány mellett termett,
 éles fogait gyenge testébe
 mélyesztette,
 a vért így ízlelgette.
 Kiitta a lány testéből mind
 és újra eltűnt az éjszakában kint.
 A harmadik napnyugta után
 már nem egyedül nézett újabb
 áldozat után,
 hisz mellette ott állt a védtelen lány
 s együtt mentek az ártatlan
 préda után.
 Vámpír lett immáron ő is.
 Most is együtt keltek útra,
 friss vért keresve újra,
 valakire vadásznak.
 Vigyázz! Egyszer téged is
 megtalálnak!

BANKÓS TERÉZ

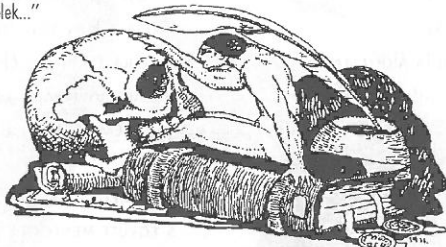
5. C

Gondolatok

„...vaskos szavak dörömbölnek agyamban, kaparják bőrtöncellájuk sötét falát hosszú vékony kezeikkel. Vállamra súlyos teherként nehezedik az idő, az örök uralkodó. Menni kéne, futni, elfutni az idő elől, hogy sohase kényszeríthessen életfogytiglani rabságra, hisz már mindenki a foglya.

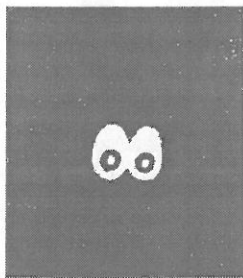
Érezted már azt, hogy várnak Tőled valamit, hogy tenned kell, amit tenni tudsz, amíg bírod erővel, s amíg az idő nem ér utal... futnod kell a végtelenbe... el... messze, menekülsz. Nem tudod vállalni a felelősséget, amit Te akartál. Hát most szenvedj rabláncaid marcangolva, s önkínzó napjaid számlálva várd a megváltást. Mert egyszer annak is jönnie kell... majd. Senki sem tudja, hogy mikor. De addig is tűrj, és viseld el mások rigolyáit, hisz azt is Te akartad. Te vagy az oka mindennek, a Te végtelen nagyravágásod okozta majd a vesztet. Miért nem tudsz legalább egyszer másokra is gondolni? Rám, aki Te vagyok... Te, háborgó lelkem, ki most adsz leszámolást eddig elkövetett bűneimért. Vértkeztem veled szemben, és vétkem miatt most Érted szenvedek tűrök ... élek...”

Tóth Hajni
3. b

A természet csodája

...és akkor minden elsötétedett. Nem látott semmit, csak a HANG-ot hallotta. Megpróbált odébbkúszni, de nem tudott mozdulni. Ismét hallotta a HANG-ot. Csontjaiban különös érzés lett úrrá: a félelem. Még sosem érezte ezt. Lábánál nyomást érzett, s ettől ő dühösen, ám némi félelemmel rugdalni kezdett. Megint megszólalt ez a sikoltáshoz hasonlítható HANG, ami, mint eddig mindig, most is halk nyögésbe fulladt. Érezte, hogy valami folyékony anyagban fekszik. A folyadék hirtelen hangos zubogással eltűnt az előtte levő csőben. Rémiült kiáltások, halk nevetgélések és valami furcsa... mintha fékcsikorgás... Ismét érezte, hogy furcsa érzések kerítik hatalmába, és akkor ...! Igen! Az a nyomás hátulról. Már megint! Fájdalmat érzett. Benyomódott a csőbe. Megpróbált menekülni, előrébb jutni a szűk résben. Hirtelen iszonyú fénybe került. Valaki a fejét fogta és húzni kezdte. Gumikesztyűs ujjak nyúltak a torkába és az orrába... A szemét nem tudta kinyitni. Ilyesmit „odabenn!” még sohasem érzett... Sírni kezdett, üvöltött, miközben távolról hallotta a barát-ságos mondatot, amit ugyan nem neki szántak: „ASSZONYOM! KISLÁNYA SZÜLETETT!”

Balassa Gabriella
2. b

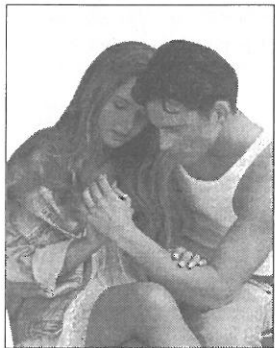
Szemfüles

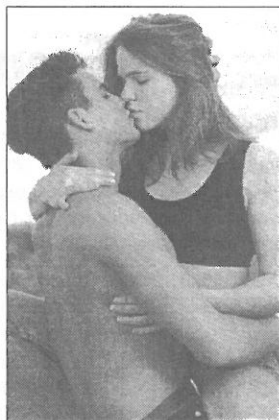
Az 1996-os esztendőben sem „lankadtatok“ szerelem terén. Tél ellenére iskolánkban erőteljes rügyezésnek indultak a párkapcsolatok. A párocskák érdekvédelmi szakszervezete Garai Tanár Úrnál kérvényt fog benyújtani a radiátorok számának szaporítása ügyében.

Úgy látszik, sokak szívét megdobogtatta az a frissen idekerült, földi javakban bőven vajúKÁLÓ C(Z)lca-mica, aki (Piroskához hasonlóan) az erdőbe indul, hogy nagymamáját meglátogassa. Útja közben találkozik a FARKASSzal, s bár a fenevad mindent megpróbÁL, belNT neki a lány s továbbmegy. Egy éppen MA(Y) ERre tévedő, kÓPÉ TERMészetű fiúcskától megtudja, hogy a nagymama VILLÁ(NY)lt ellopta egy TAKÁCS legény, amikor a vén, ORrBE(R)Teg nagyanyót szőni tanította. A lány gyorsan a helyszínre sietett s azonnal leszámolt a rablóval, majd elHANTOLta a nagyanyót nagy v(G)ERGŐdés közepette. Jól tette, hogy megölte a TAKÁCS legényt, hiszen már nem egy lányt kaSZABOlt le, m(N)IKOr ő LETT Az erdő tulajdonosa. Evezünk egy kicsit szelídőbb vizekre, ahol egy fehér LIBA, páRDON 'Inkább hattyú poN(A)T HALI(E)vadékokkal játszadozott. A parton sétáló, KEMényLE(R)Ikú, kaJÁN mÓsolyú fiatalember szíve egyből meglágyult a szép hattyú láttán. Egy ötlet, mint VILLÁm NYllalt az agyába, s megörökítette a madarat egy POSZTERen. Ugyancsak a vízparton egy lány már nem BIRTA a LANKadatlanul rászálló BOG(I)arakat, s CS(É)ÁKÓját ledobva fejestugrott a hideg vízbe.

Kanyarodjunk el egy kicsit a lovagkorba, ahol egy délceg KAPITÁNY, túl MÁR PÁr Diadalon, éppen egy SCHÖN, de túl HARD(T) hölgyet akar meghódítani, aki azonban előveszi sörétespuskáját, s megpiRITJA a lovagot. Ugyancsak ebben az udvarban történt egy érdekes eset a HARSÁNY(I) szépségű KRISZTINA királynővel. Egy hős vitéz ugyanis, miután már beleSZAg(B)Olt a nagyvilági életbe, SZI(L)Vével vIAskodva úgy döntött, hogy nem PALÁST(I)olja tovább érzelmeit a királynő előtt. Az udvarban egy BŐSZ katona éppen OLASZ ellenfelével vívott, mellettük egy MOLNÁR, aki egyébként MADRIdból költözött ide, éppen veszekedett egy pasasSAL A MOINárlegények közül, mert az nem FIGyelt, s LEveRte a lisztet. A vár köré sereglett tömeg a híres Lovagi Játékokra érkezett, melyet minden évben újra megrendeznek. Nemes vitézek százai küzdenek meg egymással. A kapuban egy BADI(C)S BEÁllású harcos várTA a látogaTÓT(H), aki azután a félelemtől RO(L)hAN(D)t a mellékhelységbe. Az első küzdelemben egy GA(Á)LI felsZÁNTotta ellenfelével a várudvart, aki utána jól elsZIdTA a gallokat. A kemény csaták folytatódtak, s amikor már túl voltak a felÉN egy ÁRTatlan, j(G)ÁMBOR ember rohant a tér közepére, s

POG(R)ÁNY(I) módon véget vetett életének. ANNAK MÁR szIA! A holttestet gyorsan eltakarították, S(CH) Min(D)T ahogy az lenni szokott, ROM SInCS már a helyén. Az utolsó pár vitéz így I(N)ÓRA pattanhatott, hogy folytassák a csatát. Ezek után azonban már a SZInTe LÁGY(I) volt a viadal, s a szurkoló t(G)ÁBOR együtt izgult a HUMán értékekért küzdő, vaS(U)Sisakos harcosért. A legnagyobb vitéz, hogy nagy hangját h(B)ALIASSA, kiDOBoltatta az egész STADTban, hogy ő lett a torna győztese, s hogy mindenki meghalt. BEZZEG(I) A szeLI(Z)d, SOMOGYI születésű katonának megkegyelmeztek. A játékok különdíját egy HORVÁTH származású nő lovas veHE(ID)Te át széles vIGyORral. Miután elzavartak minden látogaTÓT(H) HAJNALra minDEN elCSItult az (P)ÉTERben.

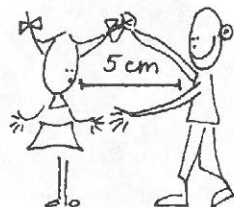
Most essen pár szó a jelen hőn szeretett nagyjairól is, akik legutóbb hatalmas lakmározással köszöntötték az újévet. Az asztal egyik sarkában egy VÖRÖS lány zs(L)EMLÉT majsolt, mellette egy éhes egyén a B(E)URGER Kingből rendelt szendvicset várta, s közben poharát fenékiG ITTA. A hangulat tetőfokára hágott, s egy másik HORVÁTH lány NAGY DÁ(V)RIDÓt csapott. A táncosok lába nyomán p(F)OR(S) TERmett, s MONdanl sem kellett, hogy utána jólesett nekik a falUBan készült KalÁCS, és egy-két p(F)ERE(N)C. A szoba sarkában egy öreg mAMI az áFONYa ÓDívatúságát ecsetelte egy fiatal, SZŐKE lánynak, aki éppen PÁLINKÁ(S)t kóstolgatott. Hozzá csatlakozott egy WEISZ bort ivó GÖNDÖ(CS)r hajú hajadon is, aki éppen az öregasszonyt zsAROLTA az áfonyabefőtt receptjéért. Az ellentétes sarokban egy őSI MONda alapján TORMA készült, hogy az esTI BORívása hatásait enyhíteni tudják. Egy PRÉMbe öltözött hUSZár Vltt KI magának egy kis BÉLcsAtornába valót, s eltűnt az éjszakában. Hirtelen FARKASüvöltés hallatszott, hisz a fenevad gyilkosság vádjával nemrég került BÖrtönBE, de újév alkalmából végre ismét FREI lehetett. (Ezúton szeretnénk közölni,

hogy Böbe azért továbbra is hű maradt a nyomtatóhoz.)

Mire megvirradt, már csak ketten ültek az asztalnál. Egy kis henteslány este óta CSOKOLÁDÉt evett, de MÉSZhlány miatt egy kicsit a falat is megkóstolta. Ennél rosszabbul járt a SZENTES(I)kedő lány, aki a sok évétől gyomorrontást kapott. Telhetetlenségét meg is BÁNTA MÁSNapra. Ilyen az élet!

Remélem tetszettek a meséink, s ezután is legyetek ilyen szorgalmasak és szerelmesek!

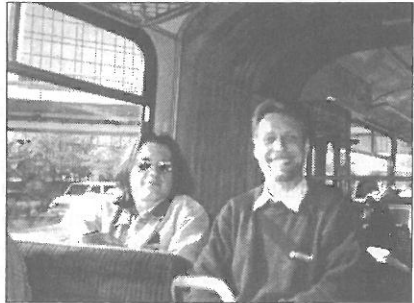
Wiedersehen - die darmstdter Schüler bei uns

Sie kamen am 15. Juli in Budapest an. Es war ein heier Tag, besonders, weil wir die ganze Zeit im Bus und in der Stadt und nicht am Strand verbrachten. Wir besichtigten die Sehenswürdigkeiten von Budapest an (zB.: Parlament) und freuten uns aufeinander.

Als wir schon in Gyönk, im Internat waren, das zweitwichtigste Programm war die Besichtigung der für die einfache Schüler des Gymnasiums verbotenen Orten... wir gingen ins Tocsi, in die Kemler-Hausbauerei und hatten riesengroßen Spaß.

Am Samstag fuhren wir total müde nach Ópusztaszer, um uns unter anderen das Feszty-Kreisbild anzusehen. Vielleicht muß ich jetzt gar nicht schreiben, daß wir uns wieder über das schöne Wetter ärgerten. Das Gemälde war aber sehr schön, ich empfehle Euch den Ort zu besuchen!

Die folgenden 4 Tage gingen wie ein Blick weg, wir waren in Tihany, badeten in Balaton in Siófok (aber nur die tapferen, die vor dem kalten Wind keinen Angst hatten...). In Tamási war die Zeit uns zur freien Verfügung gegeben (wir könnten am Bad zur freien Verfügung frieren, weil das Wetter nicht zu nett war). Wir verbrachten einen ganzen Tag in Gyönk mit Tanz, Kochen, Bummeln und Spielen. Am nächsten Tag lernten wir die Museen von Pécs kennen (Champagne-Museum... war echt super, ihr

könnt es Euch vorstellen!), und letztlich kam die Sonne wieder heraus und wir könnten endlich in Orfű ohne Frieren schwimmen.

Von Donnerstag bis Montag hatte jeder sein „Tauschkind“ nach Hause „geschleppt“, damit sie auch unsere Familie und Verhältnisse kennenlernen, und an die von den Eltern vorgeschriebenen guten, langweiligen, schönen, mühsamen Programme teilnehmen. Nun, das war doch nicht so schrecklich. Ich hoffe, daß jeder seinen Platz fand. Voll mit dem Erlebnissen fuhren wir nach Gyönk zurück, um uns auf einem riesigen Party voneinander zu verabschieden. Das Schlafen kam in dieser Nacht überhaupt nicht in die Rede, deshalb am war jeder Frühmorgen totmüde.

Sie fuhren ab... und wieder beendete sich etwas, was schön war, ein ewiges Erlebnis. Hoffentlich werden unsere „Nachfolger“ auch die Chance haben, so viel zu lachen (und weinen), und vielleicht für das ganze Leben mit den Schülern der deutschen Schule Freundschaft zu schließen.

Wir bedanken uns für die Organisation und Begleitung bei Frau Daubner und unserem Klassenlehrer, Herr Farkas!

Horváth Brigitta

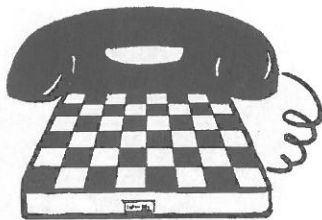
5. c

Sakk...matt

Hiába próbál úrrá lenni magán... a gondolatai szárnyra keltek, dolgoznak, dolgoztatnak. Kétségbe ejtette az a két szó, a pár mondat. Megingott (ismét) az emberekbe oly szilárdan vetett bizalma. Szeretett volna üvölni, aztán csak rohanni, szaladni, az egyik lábát a másik után vetni, szerette volna hallani kopogó, dübörgő lépteit a semmi folyosóján, hogy legalább a zaj legyen vigasztaló társa. Ismét tévedett. Miben vétkezett?! Elöntötte a forróság, a világ végét látta... aztán hirtelen dermesztő hideg lett, vacogtató, vagy inkább csak megnyugtatta az ócska emberi testét, a burkot, a takaró szövetréteget. A lelkét féltette ismét, melyet olyan közel nyújtott a férfinak, szinte karnyújtásnyira volt, de - lehet, hogy így volt jó- még mindig önmaga birtokolta. Félt volna kiejteni a két kezéből, az ujjak agya által irányított szorításából. Csak félt. Ismét csak... félt. Amikor túljutott az első megdöbbenésen, behúnyta a szemeit, lázasan próbált rendet teremteni gondolathalmazai között. Lejátszódott előtte megint minden. Az eddig együtt töltött napok, a biztonságérzet a védő karok között. Lehet, hogy túl sokat adott, túl sokat engedett... persze, ezért már ő is szenvedett. Mégis, úgy gondolta, így kell lennie. Vele kell mennie. Kinyitotta szemeit újra, hátha csak álmodott, de nem, a nap még mindig forrón sütött, bearanyozva a környéket. Vele szemben még a hírhozó arcok várták a lassan érkező reakciót... de az ő arca csak nem változott. Vagy mégis? Hirtelen nyugalom töltötte el, tudatáig jutott a fájó szó, de leküzdötte, ezt is, mint megannyi más rövid, de tartalmas élete során. Könnyesepp gördült végig arcán. Nem tudta, minek volt a jele, a kétségbeesésnek, dühnek, fájdalomnak? Tulajdonképpen mindegy volt. Megrázta fáradt testét, mintegy lepergetve gondjait, beletúrt hajába, ismét farkasszemet nézett a világgal. Soha nem lesz már vége? Soha nem lehet már biztos semmi? Megbeszélte önmagával - mert mily furcsa, ő is sokat társalog saját sajtó lelkével - hogy semmit nem fog megbánni, hogy minden úgy volt jó, ahogy megtörtént. Bízott, hogy lesz ereje szembenézni minden eshető dologgal. Várta a hazatérést... de a következő napok gyötrelmesek voltak. Mindig ugyanazok a szobák, minden reggel szörnyű, szürkén ugyanolyan, csak a négy fal és önmaga, egyedül. Csak sétált, tett-vett, de a gondolatai messze jártak, mindig ugyanoda találtak... Hozzá. Mit csinálhat? Hiányzott neki a társa, pedig csak nemrég választotta, a szív mégsem maradt hideg, igenis forrón dobogott... Érte. Először történt, hogy a mindenható zene (Zene) sem segített feledni... Minden nappal az éjjelt várta, amikor aztán a csendben, nyugalomban órákig filozofált saját sorsán. Kereste a magyarázatot. Mindenre. Rájött, fel kell emelnie fejét, különben az öngyilkosságig hajszoja a tudatlanság, vagy legalábbis egy mazohista lépéshez - ismét. Utálta az öngyilkosokat. A mazohizmus viszont segített már a lelkén egyszer. Most mégis örült-ségnek tűnt minden. Egyik éjjel felült, villanyfényénél mustrálta fáradt arcát, ami a

sok sírástól meggyötört lett... ez így nem mehet tovább. A határozat bölcs volt, megingathatalan. Legalábbis annak tűnt. Új napra ébredt, ami aztán ismét érdekesen zárult. Egy telefonbeszélgetéssel. A férfi kereste. A nő egész testében remegett. Hirtelen nehéznek tűnt felocsúdni a kábulatból. De hiszen ez tényleg az ő hangja, a dallam ismét kedvesen cseng, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. A férfi édes nevetéssel próbálta elűzni a kétségeket. Megingathatalan? A nő a hangokat tökéletesen formálta, de mintha nem is önmaga mondaná ki őket... messziről hallotta. Mintha egy alagút mélyéből törne magának utat minden egyes szó. Nem tudta, mióta nézte már a helyén nyugvó kagylót, a lágyan himbálózó drótot, ami eljutatta hozzá az ismerős dallamot. Mosolygott. Most eljutott odáig, hogy ismét úgy érzi, ő játszik, és nem vele játszanak. Ismét ő lehet... Sakk...Matt...

Horváth Brigitta

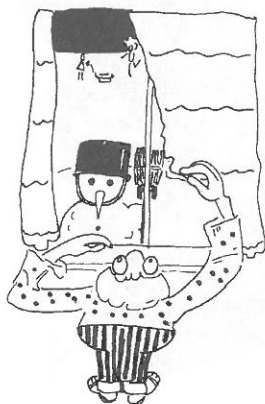
5. c

ELHATÁROZÁS

Esteledik. Csend ül a városra. A súlyos, fekete éjszakában vaskos hópelyhek szállingóznak. Odakint fagyos, téli szél fúj. Mindent fehér lepedő borít. Ábrándozva ellépek az ablaktól. Fejemben - mint annyiszor - a lét kérdései kavarnak. Mi értelme egyáltalán az Életnek...? Hülye kérdés. Fogalmam sincs. Valami ösztönös félelem tart vissza, hogy megtegyem, amit kell. A barátnőm ma hagyott el, kitépett a lelkemből mindent. Az életről mind egyre bezonyosodik, hogy értelmetlen. Már késő lenne azon gondolkodni,

hogy megtegyem-e? A kérdésre már rég megadtott a válasz, és meg is van írva valahol. Nem akarom megtenni! Élni akarok, szeretni és boldog lenni! De akkor is meg kell tennem. Csak elkezdni nehéz, a többi már megy magától. De nem tudom elkezdni. Nem tudom rávenni magam, hogy megtegyem. Egy parancsoló hang ordít a fejemben: „Tedd meg!” A kétségbeeséstől nyüszítve válaszolom: „Nem akarom, nem, nem! ...Soha ...!” De meg kell tennem, én is tudom. Mindenre elszántan odalépek az asztalhoz, és... ..leülök tanulni!

A cikket ismeretlen szerző írta.

felülkötöm!

Vanj, ebbe meg-
ben agge

?

Történelmi pillanatok

?

?

Pest! A master alapt!

?

Asító "inas"

A TYÚK

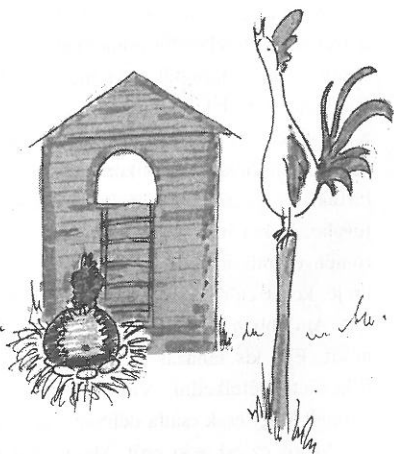
A tyúk egy madár. Több tyúk több madár. Mint ilyen tehát ellentéte a kutyának, amit a neve is mutat: a tyúk, kuty-a. A tyúk a jómadarak közé tartozik, mert tojást ad. Illetve nem adja a tojást, hanem elveszík tőle, ami azonban a rántotta szempontjából mindegy. A hím tyúkot kakasnak hívják, a nőtény kakast azonban nem hívják tyúknak. A tehet-ségtelen kakast kappannak nevezik. A fiatal tyúknak becéző neve jérce, de ezen a néven csak akkor szokták becézni, - nézetem szerint későn - amikor már levágták, és a húsát eszik, úgy, hogy a szegény tyúknak a becézésben már semmi öröme sincsen. Tyúknak Pesten a nőt nevezik, ami a városiaknak a falusi dolgokban való járatlansága miatt van így, ugyanolyan tévedés tehát, mint mikor a városi ember a búzát kukoricának nézi. Vannak aztán még olyan különös egzotikus élőlények is, akik a tyúkot tiknak, a tyúktojást pedig tikmonynak mondják, a pesti tyúkot pedig tubicámnak, galambomnak, sőt tésasszonynak, - ezeket viszont mi kisgazdapárti képviselőknék.

Az egészen kicsi tyúkot csibének nevezik, a csibe pedig úgy jön létre, hogy kikel, azaz egyszerűen kijön a tojából. Hogy hogy megy bele a tojásba, az rejtély. Olyan rejtély, mint volt hosszú időn át az, hogy mi volt előbb, a tyúk-e vagy a tojás? Ez csak volt rejtély azokban a régi sötét időkben, amikor az emberek olyasmiket találtak ki, hogy a Föld gömbölyű és forog (de majdnem el is égették őket!), ma azonban, a felvilágosodás, sőt a keresztény kurzus korában tudjuk, hogy Isten előbb a tyúkot kellett hogy teremtse, tojás csak azután lett, miután a tyúk tojt.

Különféle fajta és különféle nagyságú tyúkok vannak, a kendermagos tyúk azonban mindig pontosan olyan magos, mint a kender.

A tyúk búzaszemet, kukoricát, kendert és általában kis magvakat eszik, szóval igen jól él, számos ember példát vehetne róla; hogy némelyek itt hazánkban mégsem vesznek róla példát, arról már nem én tehetek.

A kakas hangos kedélynyilvánítását kukorékolásnak nevezik, a tyúkéét pedig kotkodácsolásnak. A kakas kukorékolásáról azt mondják, hogy a hajnalt jelenti. Mostanában a természetkutatók sok kotkodácsolást figyelhettek meg, de kukorékolást aligha.

Ismeretlen szerző

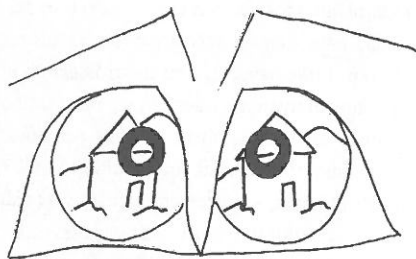
Egy csepp víz

El szeretnék mesélni egy történetet, melyet nemrég hallottam, s arra gondoltam, Neked is hasznos lehet, Kedves Olvasó.

(Az ember, aki ebben a történetben szerepel, egy hétköznapi lény, mégis különbözik a nagy átlagtól.)

Egy kalandra éhező ember elment Afrikába, a sivatagba. Felszerelkezett élelmiszerral, vízzel, mindennel, amit egymaga elbírt és segítségére lehetett e mostani helyzetében. Hajnaltól késő estig ment, ment és ment. Schol nem talált egy teremtet lelket sem. A nap 40-50 fok melegezt bocsátott a földre, minden élőlény szenvedett. Egyre inkább fogytán volt ereje és elemózsiája. Nappal a nagy hőség, éjszaka a hideg leküzdése tette próbára erejét. Ő csak ment, ballagott tovább. Hirtelen, egyik pillanatról a másikra homokvihar támadt. A férfi teste izzadt volt, forrón sütött a nap, és a szél száját telchordta homokkal. Őt nem abból a fából faragták, aki meghátrálhat. Kitartóan tovább kellett mennie. Legyengült a szervezete. Alig vett magához táplálékot, vizet az utóbbi időben. Mikor már lábai nem bírták, négykézláb, majd kúszva araszolt tovább. Mikor már végleg elhagyta minden reménye, mikor még összeesni sem volt ereje, kezét előre nyújtotta s feje lehanyatlott. Ám abban a pillanatban meglátott egy házat. Egy kis faházat a látóhatár szélén. Elkézdett kételkedni. Valóban? Valóban láttam? Vagy csak csalfa délibáb volt mind-ez? Mégis ez ad neki erőt. Megpróbál felgyenesedni, s reményteljesen indul tovább.

Az út több volt, mint megerőltető, és mire a házhoz ért, tudatosult benne: valóban létezik, ez NEM délibáb. Ha azonban áll itt egy ház, akkor itt előttem már volt valaki.

Akkor itt enivaló, víz, térkép is lehet. Hangosan nyekereg az öreg faajtó és belép a szobába. A házban nincs semmi. Semmi. Kivéve egy öreg kutat a szoba közepén, és néhány korhadt polcot a terem végén. Odavonszolja magát a pumpás kúthoz, és elkezd hajtani. Nagyon könnyen jár. Rendületlenül csinálja tovább, de mindhiába, víz schol. Mielőtt azonban végleg elke-seredne, meglát egy eldugott polcon egy vízzel teli üveget. Miközben a szájához emeli, egy cimkét pillant meg rajta: öntsd a kútba mind!

S akkor elkezd gondolkodni. Ha megiszom, talán erőre kapok és kijutok innen. Olyan szomjas vagyok, csak a felét, vagy legalább egy kortyot! Öntsd a kútba mind!- olvasta a mondatot ismét. Hányszor találkoztunk ilyen döntésekkel életünk folyamán. Hányszor vagyunk ilyen helyzetben!

Ha ember vagy, mindig sivatagban vagy. Esetleg előtte álsz, vagy túljutottál rajta, és a maga kihívásaival vár a következő.

Az utolsó pillanatban úgy döntött, beleönti a vizet a kútba. Egy idő után már a vizet sem látni, sem hallani nem lehetett. Ekkor cikezdte újra hajtani a kutat, s egy kis idő múlva úgy érezte, mintha nehezebben menne. Dolgozott, dolgozott, csinálta to-

vább, majd egyszer sáros, bűdös vizet látott a kút alján. Egyre inkább tisztult a víz, és végül kristálytisztá, hűvös vízhez érintette ajkát. Ivott belőle, pihent, és újra energiát gyűjtött. Megtöltötte az üveget, visszatette a helyére és... elindult és folytatta útját életet keresve a sivatagban.

Fülöp Rózsa
2. b

Találkozás

Újra láttalak. Hirtelen jött és váratlanul: mint a zápor egy forró nyári napon, mint az egyenlítői éjszaka, mint a kígyómarás, mint a kihűlt szívben fellobbanó láng. Tekinteted nyíla eltalált, belémfúródott. A szívem akkorát dobant, hogy a környező dombok döbbsen megremegtek. Elszédült a világ, négyyszer megpördült maga körül, csillagok potyogtak le róla, és az összes csillag Köred gyűlt. Sejtelmes fényben ragyogtál, és kiemelkedtél a tömegből. Lebegtél, szálltál a szellővel, egyenesen felém. Belsőmben forró szélvihar tombolt végig, és égető nyomot hagyott maga után, mint a skorpió mérge. Emlékeim apró cserepeiből képek villámai csaptak bele a fejembe, a lelkembe, a szívem legmélyébe. Már rohantam volna Hozzád, a karjaidba omlottam volna, kiöntöttem volna érzelmeim viharos tengerét lábaid elé, beleolvadtam volna mámorított csókodba, úgy, mint régen.

De emlékképeim hirtelen megváltoztak. Fülemben hasított egy rövid kis mondat, két egyszerű szó, amit utoljára formált ajkad. Üvöltve keringett bennem, éles pengéjével vágott, szaggatott a hangod: ennyi volt. Ennyi volt! Egy pillanatra összesűrűsödve belém villant az összes fájdalom, amit Miattad, Ellened, Érted éltem át. Szívem elkeseredetten lázadt fel az igazságtalan sors ellen. Ennyi volt - visszhangozták a fák, a fűvek, az ég tengerében úszó bárányfelhők. De MIÉRT? - szállt szembe újra fellángoló szerelmem a kísértő hangokkal. De senki nem felelt, csak a két, mindent eldöntő szó verődött ide-oda a levegőben. A fülem már nem hallotta meg. A szemed akartam látni, a tekintetedből akartam olvasni. Az pedig kinyílt, mint egy varázskönyv, és mesélt nekem. Mesélt a szerelemről, a búcsúzás fájdalomról, a magányról, az emlékekről. Arcodon szomorú, bűnbánó mosoly bujkált. De tudtuk, hogy most már nem érdemes. Sokáig néztelek, belevételek agyam kötőblába, aztán megfordultam, és eltűntem a tömegben.

Így őriztelek meg. Kedves, bocsánatkérő mosollyal, ragyogó szemekkel. Most már örökké az enyém maradsz.

Újra láttalak. Talán csak álom volt.

Nyíró Szabina
4. b

Cél: a végtelen jégvilág

1984 augusztusa: a Kanada északi partjainál fekvő Beechey szigeten tudósok igyekeztek minden erejükkel feltörni az örökké fagyott földet, hogy alig másfél méteres mélységig eljutva megtaláljanak egy múlt századi koporsót. A sír felnyi-

tása után lélegzetelállító látvány fogadta őket. A jeges föld egy 138 évvel korábban elhunyt férfi holttestét őrizte meg szinte teljes épségben. John Torrington altiszt nyitott szemmel, fogvicsorító, halálos grimasszal feküdt jégvermében. A tetem egy múlt századi sarkvidéki expedíció szerencsétlenül járt áldozatai közé tartozott, akik az Északnyugati-átjáró megtalálását tűzték ki célul. Hosszú kutatás után a tudósok még két sírt találtak, s bennük hasonló jó állapotban két tengerész feküdt. Csak ők hármán jelzik annak a kutatásnak a nyomait, ami Sir John Franklin vezetésével indult valamikor 1845 májusában.

A Brit Haditengerészetet már 350 éve foglalkoztatta a kérdés: vajon lehetséges-e Amerika északi partjaitól a vízen átjutni az Atlanti-óceánról a Csendes-

óceánra?! Mivel a Panama-csatorna a jövő zenéje volt, a két óceánt csak a hírhedt Horn-fok megkerülésével lehetett megközelíteni. Az első próbálkozást 1497-ben John Cabot - azaz Giovanni Caboto, Kolumbusz kortársa - kísérelte meg, de „csak” Újfundlandot fedezte fel. Számos követője lett, akik rendíthetetlen helytállásukkal próbálták bevésni nevüket a történelembe. Henry Hudson, William Baffin, William Edward, akik mind ott haltak meg a jég könyörtelen világában.

Végül 1844-ben jelentette be az állam, hogy újabb kísérletet tesz az átjáró meghódítására, s a vezetéssel az akkor 58 éves tengerésztisztet, Sir John Franklint bízzák meg. A vállalkozást igen alaposan előkészítették, s Angliában mindenki biztosra vette, hogy az Erebus és a Terror végre az igazi cél felé fog hajózni. 1845. Május 19-én a két gőzös végighaladt a Temzén. A kapitány e szavakat intézte a néphez: „Sikerünk felől szemnyi kétségünk sincs.” Miután azonban a két hajó elérte a Lancaster-átjáró torkolatát, nyomuk veszett. Lassan eltelt egy év, kettő, s a harmadik tél után a Brit Admirális húszezer font jutalmat ajánlott fel annak, aki a Franklin-expedíció bármely nyomára bukkan. A kutatások hatalmas erőbedobással kezdődtek, de sajnos sem hajókat, sem túlélőket, sem holttesteket nem találtak. 1851-ben egy hajó kikötött a Beechey-szigetnél, s hosszabb kutatás után gazdag anyaglerakatot találtak. Régi konzerveket, használt fegyvereket. Végre megvan tehát az első nyom! Ugyanezen a helyen 1984-ben fedeztek fel a tudósok három tengerész-sírt is. A sok sikertelenség után az expedíció résztvevőit mégis

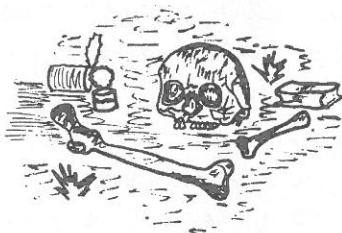
holttá nyilvánították, hiszen már senki sem hitt túlélésükben. Kilenc hónappal később azonban Dr. John Rae angol hajóorvos háborzongató bizonyítékkal tért haza. Poggyászában Sir John Franklin egykori használati tárgyai voltak, amiket eszkimóktól vásárolt, s tőlük tudta meg, hogy Franklinék szánon próbálkoztak a továbbjutással, mert hajóikat a jég ripityára törte. Az eszkimók később jó néhány sírt és harmincnál több holttestet találtak. Az orvos jelentése borzasztó volt: a megcsontított holttestekből és az üstök tartalmából nyilvánvalóvá vált, hogy a szerencsétlen emberek kannibalizmushoz folyamodtak.

A borzalmak küldetése ezzel lezárult, s a kutatásokat a kormány felfüggesztette. Az utolsó erőtlen próbálkozás Lady Franklin megbízásából indult. A Francis Leopold McClintock kapitány által vezetett expedíciónak végre sikerült a rejtélyt megoldania. Több évi vizsgatagság után 1859. április 20-án eszkimókkal találkoztak, akik az Erebusról és a Terrorról származó tárgyakat hoztak maguknál. Franklin két hajója tehát összetört, az utat így szánon folytatták. A kapitány 1847. június 11-én halt meg, s nemsokára hűséges tengerészei is követék. Még vagy tíz évig keringtek hírek a túlélőkről, akik most a bennszülöttek között élnek. A szöbeszéd azonban csak egyfajta vigasz próbált lenni az elesettek hozzátartozóinak.

S hogy mit értek el a felfedezők? Nem sokat. Az első ember, aki keresztülhajózott az átjárón, Robert McClure volt. Kis híján ő is odaveszett. Bebizonyosodott, hogy az átjárónak kereskedelmi jelentősége nincs, hiszen az év nagy részében teljesen be van fagyva.

A sarkvidéki vállalkozások ennek ellenére folytatódtak több-kevesebb sikerrel. S bár Franklin nem érte el célját, nevét

Kanadában tó, öböl és tengerszoros őrzi, s bizonyítja a hős elszánt küzdelmét. Sokakban felmerült a kérdés: mégis mi volt a tragédia valódi oka? Hiszen az északi-sarki holttestek mellett sokszor

töltött fegyvereket és jó enivalót is találtak. Miért haltak meg valójában az emberek, ha élelmük volt?! A kérdésre száz ével később találtak csak választ. Owen Beattie antropológus az 1984-ben kihantolt holttestek vizsgálatakor bukkant rá a megoldásra. A testekben szokatlanul magas ólomtartalmat mutattak ki, ami valószínűleg a rosszul tárolt konzervek elfogyasztásakor került a szervezetükbe. Az ólommérgezés tünetei: étvágytalanság, kimerültség, gyengeség, kiszámíthatatlan viselkedés. A mérgezett így tehát fogékonyabb az olyan betegségekre is, mint a tüdőgyulladás. Hát ez a magyarázata annak, hogyan halt meg többszáz elszánt férfi, akik egy célra tették fel az életüket.

Végülis 1969-ben a Manhattant nevező óriástanker volt az első kereskedelmi hajó, amelynek sikerült végighajózni az átjárón. Ám Kanada a környezet káros hatásaira hivatkozva mégis lezárta az útvonalat. Így maradt az örök jég birodalma az ember számára elérhetetlen hódítási vágy.

Tóth Hajni
3. b

Egy kis nyár a télben:

A 2.a Mohácson.

Az első sokk akkor érte az osztályt, mikor az osztályfőnök bejelentette, hogy csuklós busszal indulunk el a mi kis két-napos kirándulásunkra. Azzal próbált vigasztalni minket, hogy az ilyen buszokon sokkal jobban lehet bulizni. Ez mind szép volt és jó, de azt elfelejtette hozzátenni, hogy a busz állapota nem éppen a legelfogadhatóbb, és még normális rádió sincs benne.

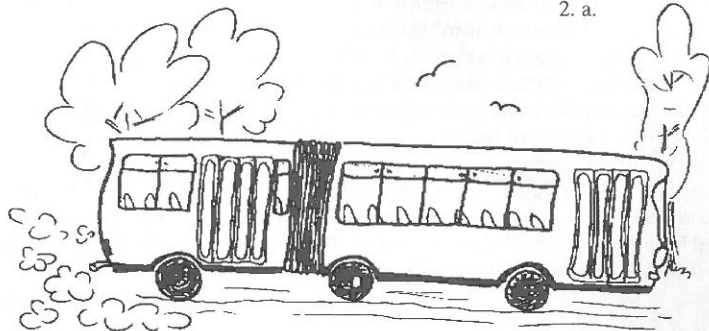
Ennek ellenére június 7-én nekivágtunk, hogy meghódítsuk Mohácsot. „Tanulmányi” kirándulás címen egy-két emlékművet is meglátogattunk, majd szállás után néztünk. Nagyjából kielégítő volt, de Ági néni sajnos szó nélkül elkobozta a szobakulcsokat. Miután ezt a csapást túléltük, a városban kerestünk vigaszt (egypáran hamar megtalálták a boldogságot). Az jó ebédet a hajókázás hamar elfeledtette velünk. Az étel néhány fiút más utakra vezényelt, így ők lemaradtak a jó kis vizisétáról. A folyó másik oldalán kíváncsi halak és szúnyogok várták a horgászkat szerelmeseit, akik fél órás szenvedéssel kifárasztottak egy 10 cm-es víziszörnyet. Közben a többiek a parti kocsmában hűsítették magukat. A vacsorafőzésnél Ági néni vezetésével mindenki megmutathatta, hogy mennyire ismeri a konyha fortélyait; lassan elkészült a mennyei paprikáskrumpli. Szerencsére senki sem kapott ételmérgezést! A minket ért sokkok hatására hamar nyugovóra tértünk.

Másnap reggel korán felkeltünk, hogy minél hamarabb megcsodálhassuk a siklósi várat, majd az orfűi strandon hűsítettük magunkat.

A busz szerencsésen visszaérkezett velünk Gyönkre, mi pedig szomorúan gondoltunk arra, hogy két nap múlva újra vár minket a mi „szeretett” iskolánk.

Bankos Zsuzsa, Grüber Katalin, Somogyi Ildikó

2. a.

Soha nem fogom elfelejteni...

Az asszony nyitott szemmel feküdt az ágyon. Az ablakon át a szobát a tavaszi nap első sugarai árasztották el. Még egyszer végiggondolt mindent, majd nagy levegőt vett és felkelt. A szokásosnál sokkal nagyobb gonddal készülődött. Sokáig állt a kopott szekrény előtt, hogy szegényes ruhái közül a legmegfelelőbbet válassza. Tudta, hogy az élete dőlhet el ezen a napon, talán egy húsz éves álom teljesülhet. A nő nagyon csinos volt. Apró, törekeny alakján még meglátszottak a háború alatti éhezés nyomai, de mozgása olyan kecses volt, hogy senki nem látta kiálló bordacsontjait. Fekete haja, lágyan, fénylően keretezte azt az édes, soha nem felejthető arcot. Úgy huszonöt éves lehetett. Hirtelen gyereksírás törte meg a reggeli csöndet. Átsietett a kiságyhoz és kiemelte egy éves kisfiát. Elgondolkozva nézte, s arra gondolt, hogy az elkövetkezendő években talán kevesebbet lesz vele. Aztán arca határozott lett, s megfogadta: az ő fiának nem anyja nélkül kell felnőnie. Tíz óraker talákozott a barátjával egy veszprémi kis kávéház előtt, s együtt siettek idegesen a Rádió épülete felé. Amikor két hete az újságban olvasta a felhívást, miszerint a Rádió próbaéneklést hirdet, tudta neki el kell mennie, hogy megnyugtassa lelkiismeretét. Isteni tehetséggel volt megáldva, gyönyörű szoprán hangja volt. Öt éves kora óta zongorázni és énekelni tanult. Minden tanára biztatta, dicsérte, nagy reményeket fűztek hozzá. Aztán jött a háború, s az énekórák abbamaradtak. A vőlegénye 48-ban jött vissza az orosz hadifogságból, s rögtön meg is tartották az esküvőt. Szeretett volna újra énekelni, ám a háztartás és a kisfia mellett nem jutott rá ideje. Úgy érezte, hogy bünt követ el, ha nem használja ki tehetségét. Soha nem volt alkalma rá, hogy egy versenyen vagy válogatáson összemérje képességét másokkal. Tudta, ha egy ilyen alkalommal győznék le, el tudná fogadni. De így? Hogy soha meg sem próbálhatta? Sokat énekelt közönség előtt, a zeneiskola rengeteg koncertet szervezett, és mindenki a jövő nagy operaénekesét látta benne. Beléptek a Rádió épületének kapuján. Már nem volt ideges. Nem tudta elképzelni az életét éneklés nélkül. Sikerülnie kell. Amikor a nyolcvány zsúri előtt a zongora mellé lépett, már mosolygott is. Újra az a valóságos, mesészerű légkör vette körül, ami mindig, ha a színpadon volt, zenét halott és tudta, hogy nemsokára énekelhet. Egy ártát adott elő, hangja repült, szárnyalt át a termen, egyenesen a zsúri tagjai szívébe. Lassan teltek a napok. Várta a levelet, az értesítést. Nem ideges volt, félt. Félt attól, hogy nem sikerül, és soha többé nem énekelhet. De sikerült. Csak ült a konyhában a nagy asztal mellett, kezében a levéllel. Igen, sikerült. A Rádió énekkarának tagja, s emellett szólista is. Melegség öntötte el a szívét, várta a férjét haza ebédre.

Egy hónappal később nyitott szemmel feküdt az ágyban. Nem sírt. Már nem tudott. Csak egy gondolat forgott az agyában. Nem énekelhet. Hát lehet ilyet? Tehet egy ember ilyet a másikkal? Ő szereti a férjét. Még ezek után is. Ő azt hitte, a férfinak is az a fontos, hogy mindketten boldogok legyenek. Mindketten. Ebbe ő is beletartozik, nem? Az ő boldogsága. De egy asszony nem viheti többre, mint az ura. Hogy gyűlölte ezt a kifejezést: az ura. De hát ő nem többre vinni akarta, csak énekelni. De most már nem fog. Megkeményítette a szíveit. Azt a férje pedig ne várja el tőle, hogy magasrangú hivatali vendégei előtt ő a zongorához üljön, s énekeljen nekik. A próbaéneklés óta éneklés nem hagyta el a torkát. Soha többé. Cigarettnézni kezdett, hogy elveszítse a hangját. Sikerült, de szívében örökre ott maradt a vágy. Magába fojtotta.

Negyven évvel később unokájával ült a konyhában, s a rádiót hallgatták. A könnyei hangtalanul perogtak az arcán, amikor azt a nevet meghallotta. Ő lett a második azon a bizonyos veszprémi próbaéneklésen. S most a rádióból száll a hangja. Operaénekesnő lett. Hangtalanul sírt. Azt hitte, unokája nem látja. De láttam. Soha nem fogom elfelejteni azt a percelt.

Mészáros Ági

4. b.

Pistike az iskolában

Igen! Újra Pistike! Az örökkévalóságig aranyos kisfiú, aki morbid tetteivel belelopta magát az olvasók szívébe. Tettei az egész Földön híressé váltak, és megdobogtatták a rajongók szívét, akik példaképüknek tekintették, és megpróbálták életfilozófiájukat a hősiünk által képviselt eszme- és szemléletrendszerhez igazítani.

Ilyen világmozgató sikere például az az eset volt, mikor az iskolában énekórán elkapta a veszélyességi rohama. Ezt az egyik osztálytársának bőfögése váltotta ki belőle, amit Pistike a vadon hívogató szavának vélt és vérszomjas, nyáladzó, magából dögszagot árasztó szörnyé alakult, és belső vadállati hangjának engedelmeskedve felkelt a padból. Az agyán végigfutó parancs szavára elindult, hogy viszszafejtse mindazt a gaszágot, amit az intézmény eddig nyújtott neki.

A szörny a már korábban felállított bűnlajstrom szerint haladt, tanárról-tanárra és diákról-diákra. Ezt a listát Pistike az iskolában töltött évek során készítette el, összegyűjtve mindazt a gonoszságot és túlzott jószágot, amit elkövettek ellene. A bosszút is már régen kitervelte, amit most végre is tudott hajtani. Ideje rengeteg volt, énekórájuk az első lévén. Első áldozata rögtön az énektanárt helyettesítő pedagógus volt. Hangvilláját kikapta a kezéből, majd egy röpké kiegyenesítés után beleszúrta a tanár jobb fülébe, mire az felordított. Pistike erre egy kicsit agresszívabb lépéshez folyamodott. Ismét megfogta a hangvillát és minden erejét összeszedve akkorát lökött rajta, hogy az egy pillanat alatt tompa cuppogásokat hallatva átszökken a tanár jobb füléből a balba, áthatolva a dobhártyákon és az agyon. Miután kiesett a bal

fülén, egy darab agyvelőt magával ragadva csapódott le a földre.

- Mind így végzitek! - üvöltötte rémisztő hangján, miközben szája szélén apró buborékok jelentek meg. Megfordult és hatalmas bűzfelhőt hagyva maga után kivonult a teremből. Osztálytársai a látottakon felbuzdulva követték őt. Vagyis követték volna, mivel hősiünk ezt észrevette. Megfordult, és szájából hűsevő baktériumokat szórt követőire. Mint kiderült, ez a koncentrátum hihetetlen gyorsan hatott, és úgy zabálta le az emberekről a húst, mintha valami

vékony papírréteg lett volna. Az osztály pillanatok alatt csonttömegé változott. Pistike lenyúlt egy lábszárcsontért és amulettként a nyakába kötötte. Órájára nézett és mosolyogva állapította meg, hogy még van öt perce a kicsengetésig. Sietett hát a tanáriba. A folyosón utat kellett zúznia egy sereg bámuló alsós között. Miközben trancsírozta az apró gyermekeket, megpillantott az egyik szekrény tetején egy láncfűrész. Hosszú, vastkos kezével éppen elérte.

- Ez még jól jöhet! - morogta, miközben a szája egyre jobban habzott.

Elérkezett a tanárhoz! Beindította láncfűrészét! Aranyos masina volt. Pistike érezte a gépben lüktető gyilkos erőt. Elérkezett az idő, hogy megtegye, hogy kopogás nélkül berúgja az ajtót! Erre várt már évek óta. Egy hatalmas csattanás, és az ajtó recsegve engedett hősiünknek. Fergeteges por keletkezett. Csak pár pedagógus tartózkodott a tanáriban. Pistikénk egy - két perc alatt végzett velük. Ömlött a vér és repkedtek a belek; a láncfűrész jó munkát végzett. A kolyók imádták a vért, főleg csapolni. Szerette, mikor az

emberi testből spriccelnek ki a testnedvek, és az áldozatai szeme előtt lehelik ki utolsó alvadt vérdarabjaikat a szájukból. Ez felemelő volt számára.

- Úgy kell nektek, mocskok! - üvöltötte most már teljes extázisban.

Várt... Várt, amíg a többi tanár meg nem jelent. Sorra elkapta őket, és senkit sem kímélt. Egymás után mészárolta le a kapálózó szerencsétleneket. A fűrész fantasztikusan vágta a húst. Úgy csúszott benne, mintha vaj lett volna. Tépett mindent, ami csak az útjába került. Pistike ezt maximálisan ki is használta. Legfőképpen alulról kezdte el vágni az embereket és szépen lassan emelte a fűrész, míg a koponyáig el nem ért. Ott megállt és levágta a fejet, majd félredobta.

Egyszer csak leállt a fűrész. Semmi sem tart örökké. A benzin sem. Eldobta magától a gyilkos szerszámot. Körülnézett... Körülötte emberi csontok, a falakon vér, hús- és bőrcafatok. Különösen az egyik lámpán lógó lábfej ragadta meg a figyelmét, amely még egész jó állapotban volt. (Drága jó blöki! - gondolta.) Ahogy így körül nézett, megpillantott három tanárt az egyik sarokban.

- Azt hiszitek meglógtok előlem, mi? Hát nem! Ti is megdöglötök egytől - egyig! Bődületes ordítással elkezdett feléjük rohanni, majd közéjük ugrott. Kettőnek sikerült elugrania, de a harmadik sajnos hősiünk bakancsa alatt végezte, ugyanis teste nem bírta a rá nehezedő nyomást és a lábak beszakadtak a mellkasába. Pistike lerúgta a lábáról és az asztalon fekvő papírvágó műanyagkéshoz kapott. Ismét elkezdett rohanni a menekülők felé. El is kapta az egyiket. Megfogta a nyakánál és felemelte. A rémült ember ott vergődött a kezében. Pistikén múltott az élete és ő nem is habozott: összeszorította markát és ujjait belenyomta a vergődő áldozat nyakába. Kitépte

ádámcsutkáját és a kést a keletkezett résen felnyomta a koponyájába. Szerencsétlenségére a kés beletörtött. Eldobta a véres tetemet és a félelemtől mozdulni sem bíró harmadik felé fordult.

- Te utolsó szemét! Miattad vert meg az apám! Miattad lettem az iskola szegénye, te égettél le mindenki előtt, mikor felolvastad az ember-szeretetről szóló esszémet. Ezért megdöglés! Kitépem a leked!- és amit mondott véghez is vitte. Öklét a hasába nyomta és egy hatalmas lyukat szakított a gyomorfalba. Belenyomta mindkét kezét, és elkezdte szétfeszíteni a testet. A vér mindenfelé fröcsögött és a test engedett. A tanár üvöltött, míg a hasadás a szívét el nem érte.

De Pistike még nem hagyta ennyiben. Egyszerűen péppé zúzta a testét és szétkente az iskola falain.

A diákok nagy megrökönyődéssel nézték a történeteket. Nem tudták sírjanak, vagy nevensenek.

Pistike az átlagos, nyugalmas délelőtt után az elégtétel fenséges tudatával elindult hazafelé. Úgy érezte megtette a kötelességét. Ezek után sohasem látták többé a környéken. Hívei azonban a helyi

temető egyik kis zugában egy apró emlékművet állítottak neki. A szobor egy kislíut ábrázol, egyik kezében láncfűrész, a másikban egy emberi fej, fején koszorú és nyelvét gúnyosan kiölti az őt bámulókra. Rajongói minden hónapban újabb áldozatot mutatnak be neki, és ki tudja miért, de a pedagógusok azóta is folyamatosan tűnnek el az iskola tanári karából...

(Sajnos az eredeti változatot a Főkatinéni erős elnyomására meg kellett változtatnom!)

Nagy Dávid

4. b

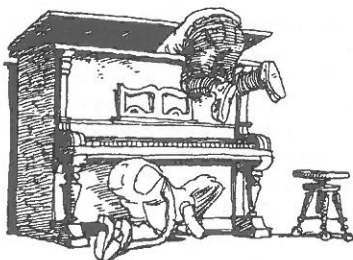

Úgyahogy

Megkértek, hogy írjak valamit a csodálatos, utánozhatatlan, fenomenális, eszméletlen, kimondhatatlanul szuper ÚGYAHOGY együttesről.

Hát kezdem az elején:

Úgy kb. másfél éve, 1995 június elején egy kezdő gitárosszalantában, Torma Bélában feltámadt a gondolat, hogy most már ideje lenne egy zenekarban játszani. Abban az évben lépett fel iskolánkban a „Fehér Banda”, aminek a basszusgitárosa igen megtetszett (mármint a játéka), és a célnak is pont megfelelt (szintén a játéka). Valamennyire ismertem is őt, hát felkerestem és elmondtam neki ezt az egész zenekaros cuccot. Beleegyezett, így ő, azaz Schmidt Péter lett az alakuló zenekar bőgőse. Akkoriban gyakran jártam az ifjúsági lakótelepen és felfigyeltem, hogy a Hum Tanár Úrék szomszédjában valaki állandóan a dobokat püföli (és nem is olyan rosszul). Ráadásul a Schmidt Peti jól ismerte őt, elhívtuk, beleegyezett, úgyhogy már dobosunk is volt: Szoboszlai „villámkezü” Máté. Ennyit sikerült nyárig összehozni a zenekarból. Nyáron nemigen hallottunk egymásról, azután szeptemberben mi hárman összefogtunk, és minden hét szerdáján a kollégium ebédlőjében játszottunk, próbáltunk. Neked írom a dalt, Legjobb méreg, Born to be wild, Elfelejtett szó. Így ment egy hónapig, aztán jött a szecsekabál. A bál alatt gyorsan összedugtuk a fejünket (Péter, egy zongorista haverja, Máté, én), és elhatároztuk, hogy eljátsszuk a „Húsz év múlva”-t. Gyorsan a bábzene alatt megbeszéltük az akkordokat, én meg rábeszéltem Mészáros „aranytorkú” Ágit, hogy énekeljen. Összejött, jó volt. Ez volt a „Béla Banda” első fellépése. Ezen a „koncerten” rádöbentünk, hogy billentyűs nélkül nem megy. Hát ki más tudna jobban játszani zongorán egy iskolában, mint az énektanár?! Nem sok reményt fűztünk ahhoz, hogy elfogad-

ja a meghívást, de azért megpróbáltuk ... , és ő lett a zenekar billentyűse. Sőt, nemcsak, hogy elfogadta, de beleadott mindent, és ő lett a zenekar lelke, a fenomenális Andódi László. Folytatódtak a próbák, de most már az iskola kultúrtermében, ahol zongora is van. (Sikur Tanár Úr is lelkesen látogatta a próbákat és segített, ahol kellett, főleg a Máténak.) Az összes felszerelésünk egy 60 W-s Peavey volt, semmi mikrofon, így nem hallottuk az éneket. Az egyik próbán ezt megelégtünk, és átszólítottunk a lánykollégiumba, hogy jöjjen négy lány, aki énekel, hogy tudjuk, mikor hol tartunk. Jöttek, énekeltek, maradtak. Ők: Nagy Noémi, Horváth Brigi, Tóth Hajni, Szentesi Ági, a pacsirták.

November 18-a: A németek fogadása az általános iskolában egy bállal összekötvé. Meghívtak, elfogadtuk. A lányok közül csak a Hajni ért rá, de egy torok nem nyújt olyan jó hangzást, úgyhogy egy fellépés erejéig - az éppen arra lézengő - Romsics Gitta is hozzásegített a banda sikeréhez. Neked írom a dalt, Petróleum lámpa, Elfelejtett szó. Első fellépésnek elment. A bál is jó volt (mondjuk a „mexikóival” kapcsolatban akadtak kivétel-alóim).

Hiányzott egy fúvószekció is, hát meghívtuk Csókás „csoki” Norbit, és Tóth „aranszajjú” Stüssy Rolandot. Ettől kezdve a lehető legaktívabban próbáltunk, úgyhogy szalagtűzőre összehoztunk egy saját koncertet 35(!) számmal a repertoárunkon.

Ezután egy létezámváltozás történt. Nagy

Noémi távozott a zenekarból. Most ismét megköszönöm a közreműködésed: KÖSZI!

Egy ideig három pacsirtával maradtunk, később zenekartaggá avattuk Mészáros Ágit, miután egy fantasztikus koncertet adtunk óvodás pajtásainknak. A következő fellépés farsangon volt. Hét törpének öltöztünk be, és a Csoki lett a Hófehérke. Jó muri volt.

„Ki Mit Tud”-ra is mentünk, igaz helyezést nem értünk el, de legalább megtudtuk, hogy kb. milyen szinten vagyunk. Közben csatlakozott zenekarunkhoz Ladányi Nikolett, aki azóta is fuvalájával színesíti a zenekar hangzását. A keszthelyi Helikon Napokon szintén felléptünk, ahol három saját számunkból kalózkazetta született. Ríport készült velünk, és leadták a keszthelyi rádióban, úgyhogy az egész Balcsipart Úgyahogyot hallgatott egy szám erejéig (egyébként sohasem szoktunk dicsekedni ...).

Jártunk Dombóváron is, ahol szintén az iskolát képviseltük, megálltuk a helyünket, s nyertünk egy különdíjat is (azt hiszem mondtam már, hogy nem szoktunk dicsekedni). Ezután csináltunk egy évszáró bulit, ami azért volt különleges, mert szabadtéren zajlott le. A nyáron pihit, aztán idén folytatódott a zenélés, bár kis akadályok adódtak, ugyanis Andódi László távozott az iskolából, és Szekszárdon kezdett dolgozni. Idén, ismét a németek fogadására, koncertet adtunk a Gesztenyefa vendéglőben, de megváltozott létszámmal. Mészáros Ági sajnós távozott a zenekarból. Szóval az aranytorkú énekesünk, aki már az első lépéseknél segített (!!!), befejezte az együttműködést. Neked is KÖSZI mindent! Tamásiban nélkülül léptünk fel november 30-án. A Cafe Relax-ba kaptunk meghívást a Hosentroger zenekartól, és velük játszottunk.

A cikk megírásánál itt tartunk. Az újság megjelenéséig még lesz a szalagtűző hétvégéje, amikor koncertezni fogunk, de ismét megváltozott létszámmal, ugyanis Horváth Brigi nevű pacsirtánk is elhagyta a zenekart. Neki szintén köszönjük a közreműködését: KÖSZI! (Lassan elfogyunk.) Ezenkívül idén sikerült kiharcolnunk,

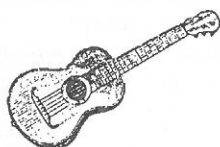
hogy fellépésenként 3000 forintot kapjunk arra, hogy ne saját zsebből kelljen kölcsönözni az erősítőket, amiken játszunk a koncerteken. Ríportereink körbejárták a „nagyvilágot”, és az „utca emberét” kérdezték, hogy mi a véleménye a zenekarról.

Az első ember Szoboszlai Máté:

- A zenekar jó, bár a dobos megpróbálhatna már két kézzel dobolni.

A másik Schmidt Péter: - A banda jó, de az a basszusgitáros megtanulhatná, hogy mi a különbség a gitár és a korsz között.

A két lány éppen a boltba tartott, mikor megkérdeztük őket (Szentesi Ági, Tóth Hajni):

- A banda szupi, de azok a lányok néha mosolyoghatnak a színpadon, és talán énekelni is megtanulhatnak.

Sikerült mikrofonvégre kapni (na, de Béla! - a Szerk.) Andódi Lászlót is, aki a következőket

mondta: - A csapat professzionális! Nyomulnak ezerrel! Bááár a billentyűssel kapcsolatban vannak kifogásaim.

Igazán túljuthatna azon a három akkordon!

Az „utolsó utca” embere

Torma Béla:

- A banda konkrét, csak a gitárost kéne lecserélni egy olyanra, aki legalább azt tudja, hogy a gitár nyakán kell lefogni a húrokat.

Köszönjük, hogy nyilatkoztatok!

Most is játszik, próbál tovább a zenekar, de vannak akadályozó tényezők: februárban Schmidt Peti bevonul katonának, úgyhogy csak takarékon fog működni a banda.

Májusban az érettségi miatt szintén szünet lesz, és az évváró buli után befejeződik a csapat pályafutása. Feltéve, ha lesz, aki helyettesíti Szentesi „paccsirta” Ágít, és akadna egy gitáros is.

De ez messze van, úgyhogy kénytelenek vagytok még egy jó ideig a Banda próbálkozásait elviselni.

A Bravot és a Popcornot visszautasítva legelőször az Ein-Steinben közöljük közkívánatra az „Egy más világ” című szám szövegét.

Egy más világ

Száraz kenyér,
meleg sör,
hideg lábak,
néma föld.

Meleg a tél,
hideg a nyár,
és az ősz jön rögtön
a tavasz után.

Lángoló jég,
nedves tűz,
a félelem a halálból
az életbe úz.

Tompa tőr,
szürke kép,
a szél a föld alatt
fákat tép.

Ez egy más világ,
ahol a tegnap jön
a holnap után.

Szomorú nevetés,
halk sikoly,
öngyilkosság
szórakozásból.

Hamis a dal,
a fejem úgy fáj,
rózsaszín köpenyben
játszik a halál.

Ez egy más világ,
ahol a gitárkirály
még közöttünk jár.

Torma Béla
4. b

Kedves alkotókedői Tanulók!

Ezzel a pályázattal arra szeretnék kérni Benneteket, hogy írjatok dalszövegeket és juttassátok el nekem, vagy bármelyik szerk. tag-nak, ugyanis ezerféle zenemag burjánzik fejemben, de nincs hozzájuk szöveg. A dalszövegeiteket akár viszont is hallhatjátok (szerencsésekre vagy pechetekre) megzenésítve. (A Rockzene kedvelői előnyben!)

Csővi

Pimpőke és Pistike önvédelmi tanácsai

Néhány javasolt önvédelmi eszköz:

- összecsucskható vécekefe
- svájci láncfűrész
- Mekgájveres hatlövetű, robbanófejes konyhakészlet
- megvadulásra hajlamos Szilkepil

És akkor lássunk különböző példákat a támadás elhárítására:

1. Hirtelen mozdulattal szétrántjuk támadónk hasán az inget. Az összecsucskható vécekefevel addig csiklandozzuk köldökét, míg röhögés közben levegő után kezd kapkodni. Ebben a pillanatban hirtelen, erőteljes mozdulattal két hüvelykujját orrlukaiba dudjuk, száját bal lábfejevel légmenetesen betömjük. Megvárjuk, míg megfullad, a biztonság kedvéért még megrugdossuk, s otthagyjuk.

2. Két kézzel ellenfelünk talpát megfogjuk, s hirtelen felrántjuk a térdéig. Erre térde beleütődik hónaljába, s kilöki a bal szemét. Ijedtében megfordul, s kitöri nyakcsigolyáját. Lefektetjük a földre, s otthagyjuk.

3. A sarkára söt hintünk, mire hirtelen felkapja bal lábát. Erre megragadjuk két fülét, lassan előre húzzuk, hogy gerince félkör alakot vegyen fel. Gyorsan belerúgunk oldalába, s könyökét felütjük, mire veleje kiloccsan. Fálnak támasztjuk, s otthagyjuk.

4. Rágóguminkkal betapasztjuk ellenfelünk két fülét, így nem hallja, ahogy a háta mögé csoszogunk. Kezünkkel „victory”-t formálunk, a feje fölött átnyúlva ujjainkat beakasztjuk két orrlukába. Hirtelen hátrarántjuk fejét orrlukainál fogva, egészen addig, míg teste hídformát vesz fel. Dry weave fedőréteggel borított svájci láncfűrészünkkel kutyaeledellé pépesítjük, majd izlés szerint fűszerezzük, salátával tálaljuk (Isd. Juli-sulí), s otthagyjuk.

5. Támadónknak egy mikroszemcsés Ölvéjz ultra super plus szárnyasbetétet helyezünk fel, majd intravénásan beadagolunk 6 doboz Red Bull-t, mire ő kétszeres szárnyakat kap és elszáll. Mielőtt hatótávolságon kívülre érne, előkapjuk farzsebünkéből a Mekgájveres hatlövetű, robbanófejes konyhakészletünket, és lézeres radarrásegítéssel óvatosan, a lakosság veszélyeztetése nélkül le vadásszuk, s otthagyjuk.

6. Megvadulásra hajlamos Szilkepilünket ráuszítuk ellenfelünkre. Mielőtt észbe kapna, a már meztelen testében felmerülő ólomhiányt a külön erre a célra kifejlesztett csupasz pisztollyal pótoljuk, s otthagyjuk.

... stb.

x. A kis gonoszt nemes egyszerűséggel kibelevzük, s otthagyjuk.

Mindeme módszerek rendszeresen beválnak, azonban gondoskodni kell, hogy ellenfelünk ne zavarhasson bennünket a fogások precíz kivitelezésében. (Leghelyesebb előre agyonütni egy antibakteriális, kifejezetten bőrbarát fa testápolóval.)

Összehuncutkodták:

A higgadt Dávid, A visszatérő Peti (von Dekó) és Az egyszerű Gyalást